Școala de Vrăjitorie

e. rose sabin

E. Rose Sabin
Şcoala de Vrăjitorie

Pentru mama,
care mi-a fost, în decursul anilor, nu
doar mama, ci deopotrivă prietenă,
susținătoare şi confidentă…

…şi în memoria tatălui meu,
pentru dragostea şi inspirația pe
care mi le-a oferit.

Mulțumiri

Atât de mulți sunt prietenii şi mentorii care m-au ajutat să scriu această carte, încât îmi este imposibil să-i numesc aici pe toți. Sunt sigură că, menționându-i pe unii, îi voi fi omis din păcate pe alții, şi pentru aceasta le cer iertare.

În primul rând, doresc să-i mulțumesc lui Andre Norton pentru încurajările şi sfaturile oferite de când mi-a onorat manuscrisul cu prestigiosul Premiu Gryphon, în 1992. Mulțumiri calde îi adresez deopotrivă Annei Crispin de la Writer Beware (www.sfwa.org/beware/ – site administrat de Victoria Strauss), pentru îndrumările sale şi pentru ajutorul pe care mi l-a oferit în căutarea unui agent literar. Mulțumesc de asemenea agentului meu, Jack Byrne, pentru neprețuitul

său ajutor, pentru răbdarea şi susținerea pe care mi le-a arătat ori de câte ori îndoielile îşi făceau loc în sufletul meu. Aceleaşi mulțumiri le adresez amabilului meu redactor, Jonathan Schmidt.

Membrii PINAWOR (The Pinellas Authors and Writers Organization) m-au ajutat mai mult decât îşi dau seama şi le sunt recunoscătoare pentru criticile lor binevenite şi, mai presus de toate, pentru prietenia şi sprijinul pe care mi le-au acordat.

În cele din urmă, adresez mulțumiri din inimă Dianei Marcou, pentru indispensabilele ei aprecieri critice la adresa manuscrisului şi pentru tot ce m-a învățat în privința artei scrisului; mulțumesc de asemenea colegilor scriitori şi dragilor prieteni pe care i-am cunoscut grație cursurilor susținute de Diane, care au continuat să mă încurajeze şi să mă susțină timp de mulți ani: Betty Debate, Linda Herrell, Joyce Levesque şi Louise Miller – fără de care această carte nu ar fi fost posibilă.

Şcoala Lesley Simonton pentru
cei cu talente magice

DIRECTOARE
Miryam Vedreaux

PERSONALUL DIDACTIC
Aletheia – Specialistă în Domeniul Interdimensional
Doamna Blake – Profesoară de Talente Speciale, expertă în dezvoltarea tuturor aptitudinilor paranormale
Doamna Dova – Profesoară de Rituri Oculte şi Ezoterism; Bibliotecară
Magistrul Hawke – Profesor de Alchimie, Mandala şi Artele Tămăduirii
Magistrul San Marté – Profesor de Etică
Magistrul Tumberlis – „Moşu' Tumbă" – Profesor de Istoria şi Filosofia Metafizicii

„ÎNGRIJITOARE"
Veronica Crowell

ELEVI
Anul întâi

Fete	*Băieți*
Bettina Barker	Tonyo Deste
Eula Claver	Jerrol Fyfe
Irel Lane	Davy Geer
Lina Mueller	Emory Knight

Coral Snow	Reece O'Shannon
Petra Stratigeas	Fenton Rhoze
Tria Tesserell	Nevil Santomayor
Rehanne Zalos	Britnor Wythyn

Anul al doilea

Fete	*Băieți*
Nubba Balder	Gray Becq
Elspeth Carlin	Oryon Brew
Norietta Elden	Kress Klemmer
Kathyn Klemmer	Palmer Lawry
Taner Mayclan	Salor Tribane
Verin Savrile	Wilce Riverman

Anul al treilea

Fete	*Băieți*
Nan Evers	Yosef Byne
Helena Herrell	Evyar Mason
Rozelle Shepherd	Merjoe Pease
Adeen Yont	Cleance Vomai

1 Scrisoarea

— Tria! Tria! Vino imediat în casă!

Tria ridică privirea din cuibarul cu ouă şi o văzu pe mama ei în pragul uşii din spate, strigând către ea. Indiferent ce s-o fi întâmplat, era în mod sigur o problemă serioasă, fiindcă mama n-ar fi lăsat-o niciodată să scape cu treburile neterminate.

— Vin acum! răspunse ea punând ultimele ouă peste cele strânse deja în coş şi porni în grabă spre

casă, cu grijă să nu le spargă.

— Fuga! strigă mama din nou.

Probabil că se întâmplase ceva teribil. Acoperi ouăle cu palma ca să nu se zgâlțâie şi o luă la fugă.

— Ce e? gâfâi ea când ajunse la uşă. S-a întâmplat ceva rău?

— Nu, nimic rău, răspunse mama şi-i luă coşul din mână. Vino înăuntru, repede, să nu ne vadă tata!

Pe câmp, în depărtare, tata repara gardul. Probabil că avea să mai zăbovească acolo o vreme, îşi spuse Tria, şi în mod cert nu avea cum să vadă casa din locul în care era. Nedumerită de grija nejustificată a mamei, intră în casă şi aşteptă nerăbdătoare până ce mama puse coşul cu ouă pe masa din bucătărie, făcându-i semn apoi să vină în sufragerie.

— Uite! îi spuse mama, arătându-i un plic gros şi alb aşezat cu faţa în jos pe măsuţa de lângă canapea şi sigilat cu un inel de ceară roşie. E pentru tine.

— Pentru mine?

Tria se holbă prosteşte la plic, întrebându-se cine i-ar fi putut trimite ei o scrisoare. Cunoştea foarte puţini oameni în afara celor de aici, din orăşelul în care se născuse. Niciodată în cei şaisprezece ani ai ei nu primise vreo scrisoare, deşi prietenii îi mai trimiteau câte o vedere, tata primea în mod regulat cataloage cu produse agricole şi tarifare pentru porci şi păsări de curte, iar pentru

mama venea din când în când câte o scrisoare de la nişte rude îndepărtate din Wickton, în provincia Plains, şi câte un bilețel de la Kate, sora mai mare a Triei, care locuia în oraşul vecin.

— Ia-l şi deschide-l, o îndemnă mama, cu fața iluminată de nerăbdare.

Tria întinse mâna cu un gest lent, de parcă s-ar fi temut că plicul se va evapora în clipa în care avea să-l atingă. Îl întoarse şi îşi văzu numele scris cu litere negre, elegante: Miss Tria Fay Tesserell. Dedesubt citi numele oraşului: Carey, provincia Inland, Arucadi. Timbrul sugera că scrisoarea fusese expediată din provincia Castlemount, iar Tria era sigură că nimeni din familia ei nu cunoştea pe cineva care locuia atât de departe.

Nu reuşi să rupă sigiliul cu unghiile ei scurte. Mama îi întinse un *coupe-papier* cu care tăie pecetea de ceară. Deschise plicul şi scoase din el o scrisoare şi o broşură colorată. În antetul scrisorii scria cu litere elegante: *Şcoala Lesley Simonton pentru cei cu Talente Magice.* Intrigată, citi mesajul. Începea pe un ton oficial:

Stimată domnişoară Tesserell,

În atenția Şcolii Lesley Simonton a ajuns faptul că te afli printre puținele persoane dotate cu puteri magice din Arucadi. Eşti, neîndoielnic, conştientă de importanța pe care o are buna pregătire în utilizarea acestor puteri. Şcoala Simonton s-a specializat în a ajuta tinerele talente neinstruite,

aşa, ca dumneata, să-şi dezvolte puterile în cadrul etic stabilit de Comunitatea celor Dotați. Noi ne pregătim elevii pentru a-şi asuma un rol de conducere responsabil într-o societate mult prea înspăimântată de cei cu talente speciale. Ne exprimăm speranța că vei acorda atenție propunerii de a ne deveni elevă în anul academic următor, care începe în prima zi a lunii recoltei.

Broşura alăturată îți va oferi informații detaliate cu privire la şcoala noastră, la distinsul ei corp profesoral, la structura cursurilor şi la costurile de şcolarizare. Totodată, vei găsi inclus un formular de înscriere, pe care va trebui să-l completezi şi să ni-l expediezi fără întârziere, dacă hotărăşti să profiți de această ocazie unică.

Deoarece un Expert la ale cărui servicii apelăm uneori a constatat prin intermediul divinației că eşti un candidat corespunzător pentru Şcoala Simonton, nu trebuie decât să ne trimiți odată cu formularul de înscriere un avans de douăzeci şi cinci de triumi în contul taxei de şcolarizare pentru anul întâi şi te vei putea considera acceptată la cursuri.

Cu stimă, a dumneavoastră
Miryam Vedreaux, Directoare

Tria ridică ochii din scrisoare şi o văzu pe mama ei privind-o cu o ciudată intensitate.

— Mamă, tu ştiai ceva despre asta?

Şi-i întinse foaia de hârtie, păstrând pentru ea

broşura. Mama citi repede şi, zâmbind, făcu semn din cap că da.

— I-am spus unei prietene că mi-ar plăcea să-ți perfecționezi talentele, iar ea mi-a povestit despre această şcoală şi mi-a dat adresa. Le-am scris, deşi nu mă aşteptam să primesc un răspuns. Dar când a sosit plicul, am ştiut…

Se întrerupse în mijlocul frazei şi-i înapoie scrisoarea cu o mână tremurândă.

— Asta e ceea ce voiam pentru tine, continuă ea. Asta e şansa ta, Tria, probabil unica ta şansă de a-ți împlini menirea, de a deveni ceea ce puterile tale îmi spun că trebuie să devii.

Niciodată n-o mai văzuse pe mama ei atât de agitată. Fața ei, marcată de vârstă şi de griji, căpătase brusc o frumusețe nebănuită. Pentru prima dată îşi dădu seama cum trebuie să fi arătat mama ei cu ani în urmă, înainte de a se mărita cu un fermier şi de a renunța la talentele ei deosebite pentru a fi aşa cum se aştepta soțul ei să fie o nevastă de țăran.

— Tata n-o să mă lase să mă duc, replică Tria. N-ar accepta nici măcar să mă trimită la Şcoala de Meserii Harnor, pentru a învăța tehnicile agricole moderne. A zis că are nevoie de mine aici, pentru a-l ajuta cu recolta, şi ştiu că n-are de gând să se răzgândească.

— Ba ar putea s-o facă. Oh, cu mare greutate, recunosc. Dar i-ar putea angaja pe băieții Cromley pentru a-l ajuta la muncă. Ei ar accepta bucuroşi.

Oricum tu n-ai putea face față, căci recolta e foarte bogată anul ăsta.

— Dar tata mereu se plânge că băieții Cromley sunt neglijenți.

— Ştiu, ştiu, oftă mama, netezindu-şi şorțul cu degetele bătătorite. Dar nu sunt neglijenți; tata e mult prea pretențios. Acum, aşteaptă puțin aici!

Brusc dădu drumul şorțului şi o zbughi în dormitor. Se întoarse după o clipă, ținând în mâini un portmoneu din piele şi un stilou.

— Printre cei dotați se spune că, atunci când ți se deschide o uşă, trebuie să intri. Îşi plecă privirile şi adăugă încet: Aş vrea să fi urmat şi eu sfatul ăsta. Apoi, ridicând ochii, continuă pe un ton hotărât: Uite, am aici cei douăzeci şi cinci de triumi. Am strâns banii ăştia fără ştirea tatălui tău.

Deschise portmoneul şi răsturnă pe masă un morman de monede de argint. Tria rămase cu gura căscată, incapabilă să înțeleagă cum de reuşise mama ei să ascundă atâta bănet. Dar cei douăzeci şi cinci de triumi erau doar un avans; taxele pentru întregul an de şcolarizare erau mult mai mari. Şi, răsfoind broşura, văzu că şcoala asigura trei ani de pregătire.

— Tu completează formularul de înscriere. Eu o să mă duc în oraş după-amiază, o să scriu un cec şi o să trimit formularul, împreună cu cecul. Iar când va veni răspunsul de acceptare, tatălui tău îi va fi greu să refuze.

Triei nu-i venea să creadă că mama îşi închipuia că va fi atât de uşor. Tata nu-i dăduse voie niciodată să-şi folosească talentele speciale, spunând că o fiică de fermier n-are de ce să-şi dea aere şi să se țină de ceea ce el numea „vrăjitorii”, în loc să-şi vadă de treburile cuvenite. Şi în niciun caz nu-i va permite să se ducă la o şcoală pentru cei dotați.

Dar mama o împinse spre masă, o aşeză pe scaun şi puse în fața ei formularul de înscriere şi stiloul.

— Completează-l! Ştiu cât de nefericită eşti la gândul că-ți vei petrece toată viața la fermă. Dacă te vei pregăti pentru a-ți folosi talentele, ți se vor deschide o sumedenie de oportunități. Cei dotați sunt la mare căutare în domeniul justiției, în cel al divertismentului, în afaceri, educație şi chiar în posturile guvernamentale. Vei putea lucra aproape oriunde vei dori.

Entuziasmul mamei era molipsitor. Într-adevăr, aştepta mai mult de la viață decât să-şi trăiască toate zilele la fermă. Încercase să-şi ascundă nemulțumirea în fața mamei, dar sigur că ea, fiind dotată, îşi dăduse seama cât de mult detesta gândul că trebuie să muncească alături de părinți şi să se mărite în cele din urmă cu fiul vreunui fermier, pentru a-şi petrece apoi toată viața în Carey, ca gospodină şi mamă a unor copii pe care îi aştepta aceeaşi soartă.

Iar posibilitatea de a merge la şcoală era de-a

dreptul incitantă. Totdeauna învățase bine şi cel mai mult îi plăcuse să afle despre vastul ținut Arucadi şi despre istoria lui. Visa să-l străbată într-o zi de la un capăt la altul şi să-şi găsească un serviciu care să-i permită să călătorească în cele mai îndepărtate şi mai exotice colțuri ale sale. Le povestise despre visurile şi speranțele sale prietenilor de la şcoală, dar niciunul n-o înțelesese. Nu mai găsise pe nimeni ca ea însăşi, pe nimeni dotat cu talente ca ale ei, care o făceau să aibă dorințe atât de diferite de cele ale tuturor colegilor ei.

Terminase în primăvară cursurile şcolii elementare din Carey. Câțiva dintre colegii ei de clasă aveau de gând să urmeze şcoala de meserii, dar ea, la fel ca mulți alți tineri, nu putea spera să-şi continue educația, ştiind că trebuie să-şi ajute părinții în munca la fermă şi pe câmp. Majoritatea prietenilor ei îşi acceptaseră soarta cu seninătate; ea însă era singura care îşi dorea ceva mai mult de la viață. Sora ei, Kate, părea cât se poate de mulțumită să fie soție de fermier; dar ea nu avea talentele speciale ale Triei.

Mama şedea în spatele ei, ținând-o de umeri.

— Ştiu că vrei să mergi la şcoală, îi spuse. Şi eu vreau asta pentru tine. Vreau să fiu mândră de tine.

Brusc, Tria îşi simți ochii inundați de lacrimi.

— O să fii mândră de mine, mamă. Îți promit!

Luă stiloul şi începu să completeze formularul,

iar când sfârşi, i-l întinse.

— Şi acum, spuse mama împăturind hârtia, du-te şi termină-ți treburile. Să nu-i spui nimic tatei. Iar când va veni acceptul, să mă laşi pe mine să-i vorbesc.

— O să refuze.

— La început, da, însă am eu mijloace prin care să-l conving. Nu mi-am mai folosit de mult puterile, însă nu mi le-am pierdut… nu de tot.

Tria îşi aminti de serile în care tata era plecat la vreo întrunire a fermierilor sau la un pahar cu amicii, iar ea şedea lângă foc, ascultând fascinată cum povestea mama că, demult, cei dotați puteau zbura duşi de vânt sus, pe deasupra caselor şi copacilor, printre nori. Mama, pierdută în entuziasmul poveştilor de odinioară, uita uneori de ea însăşi, cu privirile ațintite în foc, şi modela flăcările dându-le chipul personajelor despre care povestea. Iar ea privea, ca vrăjită, până ce eroii şi eroinele se transformau în cenuşă.

Dar acelea erau doar poveşti. Acum, cei normali aveau şi ei propria lor formă de magie, sub chipul motoarelor cu abur şi a căilor ferate ce străbăteau ținutul Arucadi. Cei dotați călătoreau cu trenul sau cu autobuzul, la fel ca toți ceilalți, iar în oraşe, recent inventatul automobil începuse să umple străzile. Oamenii susțineau că într-o zi inginerii vor construi maşinării cu aripi, care să poarte lumea în zbor. Ideea asta i se părea Triei mai absurdă chiar decât posibilitatea de a folosi magia

pentru a zbura până la nori.

Dar tipul ăsta de magie, dacă mai exista într-adevăr, nu-i era destinat ei, chiar dacă va merge în cele din urmă la şcoala aceea minunată. Şi în ciuda optimismului resimțit de mama, ea ştia că există un obstacol pe care îl considera insurmontabil.

— Cum rămâne cu restul de bani? întrebă. Ce mi-ai arătat tu nu acoperă decât avansul.

Mama avea o expresie întunecată.

— Există o sumă pusă deoparte pentru zestrea ta. Ar trebui să ajungă.

2 Sosirea

Autobuzul porni, lăsând în urmă Magazinul General din Merritt. Tria rămăsese acum unicul pasager.

— Următoarea oprire, Şcoala Simonton, strigă şoferul, pentru a acoperi huruitul motorului. Ajungem în cincisprezece minute.

Cuvintele lui îi dădură energie Triei. Îşi netezi cutele fustei lungi, încercă să scuture praful din bluza albă şi se strădui să ascundă pe cât posibil marginile cam zdrențuite ale manşetelor de dantelă.

Călătoria de două zile şi jumătate o purtase peste o treime din ținutul Arucadi. Tata o dusese cu căruța până la stația din Carey. De acolo

schimbase autobuzul de patru ori, de două ori luând câte una dintre cursele acelea expres cu scaune luxoase, aproape confortabile, care se lăsau pe spate şi a treia oară urcându-se în autobuzul acesta hurducăit, care deservea satele de dincolo de Millville, aproape de granița sudică a provinciei Castlemount. Şcoala Simonton pentru cei cu Talente Magice era amplasată într-o zonă rurală, la depărtare de orice oraş mare.

Huruitul roților pe asfaltul plin de gropi părea plin de promisiuni. Tria repeta în gând, în ritmul inegal al drumului: *Vei întâlni oameni ca tine. Vei învăța să-ți foloseşti puterile. Vei întâlni oameni ca tine. Vei învăța să-ți foloseşti puterile.*

Totdeauna fusese nevoită să-şi ascundă talentele, pentru a fi aidoma prietenilor de la şcoală, ştiind instinctiv că, dacă şi-ar face cunoscute abilitățile, ceilalți copii ar deveni geloşi sau s-ar teme de ea. În sfârşit, acum avea să ajungă printre oameni față de care nu va trebui să se mai ferească.

Se aplecă şi privi pe fereastră, nerăbdătoare să zărească silueta şcolii, dar în față nu se vedea decât o clădire în ruină, nelalocul ei printre lanurile şi pajiştile care luceau în soarele amiezii.

Autobuzul încetini şi opri în stația din fața clădirii cu trei etaje, din cărămidă galbenă, decolorată.

— Şcoala Simonton, domnişoară, spuse şoferul peste umăr. Capăt de linie.

Tria rămase cu ochii aţintiţi la construcţia în paragină; entuziasmul resimţit până acum o clipă pieri, lăsând în loc un sentiment de groază. Îşi luă geanta, se ridică în picioare şi se apropie de scaunul şoferului.

— Trebuie să fie o greşeală, spuse. Asta nu poate fi Şcoala pentru cei cu Talente Magice.

— Nu-i nicio greşeală, domnişoară. Ăsta-i locul. Să vă dau valiza.

— Nu, stai! strigă ea punând o mână pe braţul lui. Am poze!

Începu să cotrobăie disperată în geantă şi scoase în cele din urmă broşura citită şi răscitită, o deschise la ilustraţia colorată ce se lăfăia în paginile din mijloc şi o flutură în faţa omului:

— Vezi? Aici arată mai multe clădiri noi, aurii şi strălucitoare, frumoase!

Şoferul aruncă o privire imaginii şi îşi dădu ochii peste cap.

— Publicitate, domnişoară! Nu trebuie să crezi chiar tot.

Şi, trecând pe lângă ea, coborî din autobuz. Tria îl urmă, protestând în continuare în vreme ce el deschise compartimentul pentru bagaje.

— Şi dacă asta-i şcoala, n-ar trebui să mai vină şi alţi elevi? Doar nu sunt eu singura!

Valiza de piele scorojită ateriză pe pământ cu un bufnet.

— Am mai adus doi la cursa de dimineaţă.

Şoferul puse piciorul pe prima treaptă, gata să

urce din nou în autobuz, şi adăugă:

— Mai e unul, care va veni cu cursa de seară. În ziua de azi nu mai sunteți aşa mulți ca altădată.

Acestea fiind zise, se aşează în fața volanului şi închise uşa.

— Aşteaptă!

Strigătul ei disperat se dovedi zadarnic. Tria se văzu nevoită să sară într-o parte când motorul tuşi, iar autobuzul întoarse şi dispăru în direcția din care venise. Cu privirile pierdute în zare, la silueta tot mai mică a autobuzului, copleşită de senzația că fusese părăsită în mijlocul drumului, simți cum lacrimi fierbinți îi urcă în ochi. Era imposibil ca măgăoaia asta urâtă să fie locul visurilor ei.

Se apropie de intrare, îşi trecu o mână tremurândă peste cărămizile crăpate şi ciobite din jurul uşii, comparând fațada cu ilustrația din broşură. Clădirea din poză, ca şi aceasta, avea trei etaje, dar părea mult mai mare, iar ferestrele străluceau, viu luminate.

Iar uşile...! Cele din imagine erau din lemn lustruit, minunat sculptat. Privi încruntată uşile din fața ei. Duble, ca şi cele din broşură. Trecându-şi un deget pe suprafața lor aspră, îşi dădu seama că, sub straturile de murdărie, se aflau într-adevăr nişte scene sculptate. Dar erau atât de vechi şi de tocite, încât nici măcar nu mai putea bănui ce anume reprezentaseră odată.

Ştergându-şi lacrimile de pe obraji, îşi îndreptă

umerii şi trase de şnurul ros al soneriei. De undeva din interior se auzi un clinchet slab.

Uşile se deschiseră. O femeie ca un elf apăru în prag. Dincolo de ea se zărea un hol palid luminat. Scundă şi îndesată, femeia o studie cu ochii ei ca două stafide pe faţa ca un boţ de turtă dulce pufoasă. Părul său cărunt era strâns într-un coc din care parcă se chinuia să scape, şuviţe rebele zburătăcindu-se în toate direcţiile.

— Tu eşti Tria Tesserell, anunţă femeia, ca şi cum Tria n-ar fi fost prea sigură de propria-i identitate. Intră! Eşti aşteptată. Autobuzul a întârziat, dar aşa face întotdeauna.

— Am o valiză, spuse Tria, arătând spre cufărul de piele în care se aflau puţinele ei bunuri. Am nevoie de ajutor pentru a-l duce înăuntru.

— O să trimit doi băieţi să-l ia şi să-l ducă în camera ta. Eu sunt Veronica, îngrijitoarea. Haide, vino! Vei fi condusă direct în biroul directoarei. Să n-o faci să te aştepte.

Nu se poate! Sperase să se poată spăla de praful de pe drum şi să-şi schimbe hainele înainte de a întâlni pe cineva, dar nu mai avu timp să obiecteze. Veronica pornise deja în viteză, şuviţele de păr încovrigându-i-se în jurul capului ca nişte râme în cutia cu momeli. *La urma urmei*, îşi spuse Tria urmând-o, *de ce ar trebui să-mi pese că n-o să fac o impresie bună? E imposibil ca directoarea să fie mai dezamăgită de mine decât sunt eu de şcoala asta.*

Străbătând o sală îngustă şi slab luminată, ajunseră într-un salon mobilat chiar mai sărăcăcios decât casa ei de la fermă. Tapițeriile din catifea or fi fost elegante la vremea lor, dar acum erau atât de roase, încât prin ele se vedeau clar rotocoalele arcurilor. Un fotoliu era din acelaşi set cu canapeaua, dar balansoarul şi scaunele erau desperecheate. Iar mai rău decât starea jalnică şi vechimea mobilierului era praful depus pe mese şi pe abajururile de sticlă ale lămpilor. Acasă măcar obişnuiau să şteargă praful! Ce-o *face îngrijitoarea aceea toată ziua?* se întrebă, privind ferestrele prea murdare pentru a mai lăsa să treacă lumina vie a zilei.

Pe poliția de deasupra şemineului înnegrit de funingine atârna un portret urât pictat al unui tânăr, culorile întunecate ale tabloului accentuând atmosfera sumbră din încăpere. Veronica flutură o mână spre portret:

— El e Lesley Simonton. Şcoala poartă numele lui.

Fără nicio altă explicație, îngrijitoarea o conduse în holul aflat dincolo de salon. Podeaua de lemn scârțâia sub paşii ei, zugrăveala se desprindea de pe pereți, iar din tavanul înalt atârnau becuri fără abajur. Tria îşi spuse că e cel mai deprimant loc în care fusese ea vreodată.

Dintr-un culoar adiacent se revărsa un miros de varză prea mult fiartă. Nu se putea ca asta să fie avanpremiera mesei de seară! Flămândă cum era,

stomacul ei s-ar fi revoltat, cu siguranță, dacă i-ar fi servit ceva atât de urât mirositor.

Ajunseră la o scară şi începură să urce treptele care protestau la fiecare pas. Tria se străduia să-şi reprime tentația de a o lua la fugă pentru a scăpa de şcoala asta. Încă nu achitase şi restul taxelor; ar fi putut renunța, înapoind banii tatălui ei. Dar promisese că va face astfel încât mama să fie mândră de ea.

Îşi imaginä primirea pe care i-o va face tata, cu o expresie încordată şi mânioasă; aproape că-i putea auzi cuvintele muşcătoare: „Deci te-ai întors ca o ratată, aşa cum am prevăzut. Toată viața ta n-o să faci altceva decât să munceşti ca o roabă. Şcoală pentru cei cu Talente Magice, auzi! Nu ți-am zis eu că trebuie să fie o escrocherie, ca să le ia banii fraierilor cu aere de grandoare?!" Iar mama o va privi mai necăjită şi mai resemnată ca niciodată, mai adusă de spate, cu ochii ei albaştri mai stinşi, deşi o va fi primit cu bine acasă şi va fi încercat să-şi ascundă disperarea.

Nu, mamă, n-o să-ți fac una ca asta. Ți-am promis ceva şi, cum-necum, o să-mi țin promisiunea.

La etajul al doilea, Veronica se opri în fața uşii din dreptul scărilor. Mai departe se întindea un culoar lung. Îngrijitoarea ciocăni şi o voce dinăuntru îi răspunse. Veronica deschise uşa şi se dădu la o parte, lăsând-o pe Tria să între singură. Uşa se închise în urma ei.

Se afla într-un birou îmbrăcat parcă în rafturi cu

cărți. Volumele, cu coperte vechi şi hârtănite, erau stivuite care încotro, unele cu cotorul în jos sau îngrămădite la întâmplare. O lampă cu abajur verde îşi arunca lumina asupra unei mese de lucru încărcate, lăsând însă în umbră silueta din spatele ei. Tria desluşi silueta țeapănă a unei femei, dar nu şi trăsăturile acesteia.

— Bine ai venit la Şcoala Simonton, miss Tesserell. Te rog să iei loc.

O mână slăbănoagă flutură prin conul de lumină, arătând spre scaunul de lemn cu spătar înalt dintr-un colț al încăperii. Tria îl aduse mai aproape şi se aşează în fața biroului.

O a doua mână cu degete lungi îşi făcu apariția în lumină; pe inelarul ei trona o piatră mare portocalie, ce arunca scânteieri peste hârtiile şi cărțile îngrămădite pe birou.

— Întotdeauna fac cunoştință cu elevii mei imediat după sosirea lor, spuse directoarea.

Cele două mâini se îndreptară spre un teanc de hârtii şi luară din el o singură filă. Tria recunoscu formularul ei de înscriere.

— Eu personal alcătuiesc gama de cursuri adecvate nevoilor şi talentelor fiecărui elev în parte. Pregătirea ta începe din clipa în care te-am acceptat.

Şi parcă pentru a-şi sublinia cuvintele, doamna Vedreaux luă un pix şi mâzgăli ceva în partea de jos a formularului. Cu un fior de greață, Tria îşi dădu seama că tocmai fusese admisă oficial. O

sumbră presimțire îi strânse stomacul şi abia după o clipă realiză că directoarea îi adresase o întrebare.

— Mă… mă scuzați, bâlbâi ea.

— Eşti scuzată. Te-am întrebat când şi cum ți-ai dat seama că deții puteri supranaturale.

— Păi… am ştiut dintotdeauna că sunt altfel decât ceilalți.

— Aiurea!

Tria tresări la auzul acestei replici acide.

— Nici măcar n-ai trăit „dintotdeauna”. Trebuie să înveți să vorbeşti cu exactitate. Mai încearcă o dată.

— Păi, fireşte, am vrut să spun de când mă ştiu, răspunse Tria fără a reuşi să-şi ascundă indignarea.

— Şi ce înseamnă asta?

— Nu ştiu… Cred… îmi amintesc lucruri care s-au întâmplat pe când eram doar un bebeluş.

— Prea vag.

Directoarea bătu cu unghiile ei boante în formular. Pe Tria, sunetul o călca pe nervii şi aşa întinşi. Femeia era însă insistentă:

— Un copil mic nu e conştient de caracterul său unic. Treptat, ne dăm seama că avem anumite abilități pe care alții nu le posedă, iar acest proces necesită câțiva ani buni. Încearcă să-ți aminteşti ce anume ți-a sugerat pentru prima dată că ai aceste capacități deosebite.

Tria se încruntă, gândindu-se, şi o imagine se

contură în mintea ei. Stătea în picioare, în pătuțul ei. Razele Lunii pătrundeau prin fereastră. Veselă, prindea lumina în mâini şi o modela în sfere strălucitoare, pe care le arunca în aer, deasupra patului. Mama năvălise în cameră, o înhățase şi o scuturase, certând-o: „Să nu mai faci una ca asta! Niciodată, niciodată, niciodată! E un lucru rău, rău de tot, să te joci aşa cu lumina! Dacă te vede tata, o să mănânci bătaie.” Cu acest avertisment, o aşezase înapoi în pătuț şi trăsese perdelele, pentru ca lumina să nu mai între în cameră. Tria adormise în cele din urmă, plângând.

Oare câți ani să fi avut pe atunci? La trei ani fusese mutată în patul cel mare împreună cu sora ei, Kate, fiindcă de pătuț avea nevoie noul lor frățior, Timmy, care însă nu trăise decât câteva luni. Părinții n-au mai avut alți copii după el, dar Tria crescuse deja prea mare pentru a dormi din nou în pătuț, astfel că împărțise patul cu sora ei până când Kate se măritase la şaptesprezece ani cu fiul unui cultivator de grâu şi toată lumea se minuna ce pereche frumoasă formau.

— Ei bine?

Glasul nerăbdător al directoarei îi tăie firul gândurilor.

— Nu cred că aveam mai mult de doi ani când am fost certată fiindcă am modelat mingiuțe din lumina Lunii. Atunci mi-am dat seama că am unele puteri pe care nu trebuie să le folosesc.

— Dar de unde ai ştiut că n-au şi ceilalți

asemenea puteri, pe care le țineau ascunse ca şi tine?

Tria se holbă la ea; ideea era de-a dreptul ridicolă.

— Am ştiut. Dacă toată lumea putea face ce făceam eu, atunci n-ar mai fi fost nevoie să ne ascundem.

— Şi ți-ai dat seama de asta la vârsta de doi ani? Hmmm! Directoarea notă ceva pe formular şi apoi continuă: Văd că va trebui să începi cu un curs de logică elementară. Şi n-ai notat aici, în formular, că modelarea luminii este unul dintre talentele tale.

— Am uitat, îşi ceru ea scuze.

— Asta înseamnă că ți se pare un lucru prea puțin important? Fără a-i da Triei timp să răspundă, ridică formularul şi începu să citească: „Pot face florile să înflorească în orice anotimp, pot chema peştii la suprafața apei.” Poți chema deopotrivă păsările şi alte animale?

— Păi… nu ştiu. Poate. N-am încercat niciodată.

— Hmmm… Ştii teribil de puține lucruri despre tine însăți. „Pot face pietrele să zboare prin aer.” Cam vag. Din ce ai scris aici nu reiese dacă talentele tale sunt câtuşi de puțin valoroase. Ei bine, vom vedea noi în cele din urmă. Până atunci, voi scrie aici că n-ai atins încă primul nivel.

Şi directoarea notă cuvintele în partea de sus a formularului de înscriere. Prinzând curaj, Tria întrebă:

— Ce înseamnă asta?

— O jalnică lipsă de educație, replică directoarea, clătinând din cap. Există şapte niveluri de dotare, miss Tesserell. Pentru a absolvi cursurile acestei şcoli, trebuie să ajungi la nivelul trei. Majoritatea elevilor au nevoie de cel puțin trei ani pentru a-l atinge; puțini reuşesc după numai doi ani. Şi foarte, *foarte* puțini au atins nivelul patru înainte de a-şi încheia studiile aici. Un singur elev, strălucit, a ajuns la nivelul cinci. Directoarea se lăsă pe spate în scaun, contemplând parcă în tăcere minunea aceea de elev. De fapt, reluă ea, doar câțiva dintre cei dotați ating acest nivel la un moment dat în viață. În orice caz, sunt mândră să pot spune că întregul corp profesoral de la Simonton este format din veritabili maeştri care au atins nivelul cinci sau şase.

— Şi cum rămâne cu nivelul şapte?

— Nivelul şapte este rezervat acelor ființe rare şi venerate, Experții.

— Precum cel care a confirmat faptul că sunt dotată şi că ar trebui să vin la această şcoală? întrebă Tria, fără a încerca să-şi ascundă amărăciunea.

— Avem norocul de a primi, din când în când, ajutorul acelei persoane. Vei găsi informații despre nivelul şapte şi despre alte probleme de ordin practic în manualul tău. Citeşte-l cu atenție. Iar acum vei fi condusă în camera ta.

De sub un teanc de caiete, directoarea scoase un clopoțel şi începu să-l scuture cu putere. Un clinchet deloc melodios răsună în încăpere.

— Mai sunt două ore până la masa de seară. Îți sugerez să foloseşti acest timp pentru a-ți împrospăta amintirile, astfel încât să poți oferi o descriere mai exactă a presupuselor tale abilități.

Cu aceasta, femeia se ridică în picioare. Luată prin surprindere de înălțimea ei, Tria se ridică şi ea, trăgându-se înapoi, spre uşă. Îngrijitoarea o aştepta în hol.

— Ai scăpat de prima încercare, don'şorică, îi spuse ea cu un chicot lipsit de veselie. Să vedem acum cum te descurci cu următoarea, spuse ea, îndreptându-se spre scări.

Dar Tria observă ceva pe culoarul ce se întindea dincolo de biroul directoarei. O umbră căpătă contururi umane. Un bărbat tânăr, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, stătea în mijlocul culoarului şi o privea cu ochi adânci, arzători. Tria îşi spuse că probabil o va saluta, dar individul rămase tăcut. Jenată, întoarse capul.

— El e Oryon Brew, îi spuse îngrijitoarea cu un pufnet dezaprobator şi fără a catadicsi să coboare vocea. E în anul al doilea aici. Foarte talentat, dar puțin cam prea ambițios. Camerele domnilor sunt în partea aceea. Doamnele sunt cazate la etajul al treilea. Scările sunt păzite noaptea.

Strângându-şi fusta şleampătă, Veronica îi făcu loc să urce pe o altă scară ce scârțâia la fiecare

pas.

3 Drepturi şi responsabilităţi

În capătul scărilor, precedată de îngrijitoarea bondoacă, Tria porni pe un coridor lung şi îngust. Un bec chior atârna deasupra treptelor, iar un altul îşi arunca lumina palidă la capătul opus. Între ele, coridorul era învăluit în penumbră.

De după două sau trei uşi închise se auzea sunetul înăbuşit al unor glasuri şi, într-o încăpere micuță, dincolo de o altă uşă, de această dată deschisă, Tria zări pe cineva. Îngrijitoarea îi făcu atât de repede semn să treacă, încât nu avu timp să vadă mare lucru şi să afle câte ceva despre noii ei colegi. Dar măcar ştia acum că mai existau şi alți elevi.

— Câți cursanți are şcoala? întrebă ea când Veronica se opri în fața unei uşi cam pe la mijlocul coridorului, acolo unde lumina nu mai ajungea aproape deloc.

— Când vor sosi toți, vor fi treizeci şi şase.

Treizeci şi şase! Presentimentele Triei deveniră şi mai negre. Atât de puțini elevi într-o instituție care se lăuda că este cea mai bună şcoală pentru cei dotați din întregul Arucadi! Într-adevăr, cei dotați constituiau o minoritate în rândul întregii populații, dar această populație depăşea cifra de o sută de milioane de locuitori, iar o şcoală serioasă

ar trebui să poată atrage mult mai mult de treizeci şi şase de elevi. Tata avusese dreptate: căzuse victimă unei farse crude.

Probabil că Veronica îi sesizase dezamăgirea.

— Noi punem accentul aici pe calitate, nu pe cantitate.

Tria abia reuşi să-şi stăpânească un hohot de râs isteric. Îngrijitoarea descuie uşa şi o deschise.

— Aceasta e camera în care vei sta. Colega ta vine abia mâine, astfel că în noaptea asta vei dormi singură. Dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă.

— Valiza mea…

— Uite-o acolo, îi arătă ea o pată întunecată sub fereastră, între cele două paturi.

Tria clipi, mirată. Valiza chiar *era* acolo. N-o văzuse când intrase, dar lumina era slabă, iar ea avusese alte gânduri.

Cum vor încăpea două persoane în cămăruța asta înghesuită? Deşi paturile înguste fuseseră lipite de pereții opuşi, spațiul dintre ele nu era mai pare decât lățimea valizei ei, care era – ce coincidență! — exact cât lățimea ferestrei. La capătul fiecărui pat, un mic birou ocupa aproape tot spațiul rămas liber pe podea. Nu existau şifoniere; va trebui deci să-şi țină aproape toate hainele în valiză. Nu erau nici dulapuri, ci doar o bară de lemn prinsă în suporturi metalice, care se întindea de pe peretele din față până în laterala uşii. Pe ea atârnau trei umeraşe de sârmă – insuficiente, fireşte, pentru ca Tria şi colega ei de

cameră să-şi aşeze hainele. Şi unde avea să-şi pună cealaltă fată valiza?

— Cine va fi colega mea de cameră? întrebă pe când Veronica se pregătea să plece?

— O tânără pe nume Lina Mueller. Din Stansbury. Baia e la capătul coridorului, spre dreapta. Cina se serveşte peste două ore. Să vii repede când auzi clopoțelul. Dacă întârzii, vei fi pedepsită.

Şi cu asta, Veronica închise uşa, pentru a nu-i mai fi adresate şi alte întrebări.

Tria îşi simți capul vuind; atât de multe lucruri noi pe care trebuia să le deprindă, atâtea pentru care să-şi facă griji! Pedeapsă pentru întârzierea la masă? Ce fel de pedeapsă? Imaginația ei tulburată închipui tot soiul de torturi diabolice.

Şi o colegă de cameră din Stansbury! Ca şi cum faptul că trebuia să împartă dormitorul cu cineva de pe Coasta de Est n-ar fi fost suficient de rău, Stansbury era cel mai mare oraş din Arucadi, iar Tria nu fusese niciodată într-o localitate mai răsărită decât Harnor, portul fluvial din provincia Inland care aproviziona oraşul Carey. Ce putea avea ea în comun cu o fată din Stansbury?!

O oglindă rotundă era fixată pe dosul uşii. Tria se zgâi la imaginea ei reflectată de sticla murdară. Părul său arăta ca un ghemotoc prăfuit de bucle lungi şi zburlite, pata aceea era pe fața ei, nu pe oglindă, iar bluza îi era murdară după lungul drum cu autobuzul. Ce țărăncuță trebuie să-i fi

părut directoarei! Cu toate că femeia nu părea a acorda atenție mizeriei.

Tria aruncă o privire dezaprobatoare pervazului prăfuit, saltelei pătate şi gloduroase, cadrului metalic ruginit al patului. Îşi puse valiza pe unul dintre birouri şi se strădui să-şi înghită lacrimile.

— Nu trebuie să pierd timpul bocind, se îndemnă singură. Mai bine să curăț vizuina asta de şobolani.

În baie, sub chiuveta ciobită, găsi o găleată; un mop era rezemat în colțul unei cabine de duş, iar pe bazinul unui WC se afla o cutie cu praf de curățat.

Ducând găleata cu apă într-o mână şi mopul sprijinit pe umăr ca o puşcă, Tria se înapoie în cameră, să înceapă lupta cu mizeria. Uşa se deschise când trecu prin dreptul ei şi o față plină, cu ochi mici şi rotunzi, se ivi pentru o clipă în cadrul ei, retrăgându-se apoi în viteză, speriată parcă de imaginea Triei. Întâmplarea o făcu să se întrebe dacă şi ceilalți nou-veniți erau la fel de necăjiți şi de dezamăgiți ca ea. Când îi va întâlni, la cină, va avea ocazia să-i întrebe. Dar până atunci trebuie să se grăbească: are doar două ore să termine curățenia, să se spele şi să se aranjeze.

Scoase din valiză ceasul deşteptător, îl întoarse şi-l aşează pe birou. După ce deschise fereastra, luă salteaua subțire de pe unul dintre paturi şi, îngenunchind pe valiză, o scoase pe fereastră şi o scutură, izbind-o de zidul exterior. Un nor de praf

se stârni, se risipi în aer şi apoi se aşternu uşor pe legumele plantate sub fereastră. Pierdu minute preţioase urmărind firele de praf învârtejindu-se în lumina soarelui, formând parcă mici sisteme planetare. Îşi imagină numeroşi sori strălucitori, fiecare cu suita sa de planete, fiece planetă înconjurată de o serie de luni infinitezimale. Aidoma unei mari zeiţe, întinse mâna, o flutură prin aer şi le tulbură mişcarea ordonată, agitând firişoarele de praf într-un dans frenetic şi privindu-le cum se liniştesc apoi, formând noi constelaţii.

Ce fac eu aici, trândăvind aşa? se certă singură. *N-am timp acum să visez cu ochii deschişi!* Se trase înapoi şi reîncepu cu un nou avânt să frece şi să spele, să şteargă praful şi să scuture. În cele din urmă, se opri şi privi în jurul ei.

Geamurile şi oglinda străluceau. Podeaua şi pereţii aveau un aer imaculat. Pe tavan nu se mai vedeau pânze de păianjen. Pe unul dintre paturi pusese aşternuturi albe, curate, peste care întinsese o pătură roz şi moale. Lampa din tavan, acum curată, dădea o lumină caldă şi plăcută. Camera era înghesuită – în privinţa asta nu putea face nimic – dar cel puţin devenise acceptabilă.

În vreme ce şedea astfel cu mâinile în şolduri, admirând rezultatele muncii depuse, auzi un clopoţel sunând. În lungul coridorului uşile se deschiseră şi se închiseră, apoi se auzi zgomot de paşi. Venise ora mesei! Iar ea era murdară, cu

hainele şi pielea pline de praful şi mizeria din cameră. Nu se putea duce la cină aşa; nu putea da ochii cu colegii ei arătând ca o menajeră sau ca un coşar.

Se încruntă la ceas, ca şi cum el era de vină pentru situația ei. În vreme ce-l privea, cadranul ceasului se înceţoşă şi începu să tremure; dansa în fața ei, mare cât Soarele, cu limbile ca nişte umbre vagi pe suprafața lui strălucitoare şi cifrele aidoma unor pete informe ce i se roteau pe margine.

Un tunet bubui. Clădirea se zgudui. Un val de amețeală o cuprinse şi Tria se agăță cu mâinile de spătarul scaunului, pentru a nu cădea. Camera îşi reveni în fire. Ceasul îşi recăpătă dimensiunile fireşti. Amețeala îi dispăru.

Limbile ceasului arătau cu o oră mai devreme decât cu o clipă în urmă. Se zgâi la el, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea. Ce naiba făcuse? Doar mişcase limbile ceasului, sau…?

Se răsuci dintr-o mişcare, deschise uşa şi privi. Nu se vedeau elevi ieşind din camere, nu se auzea zdupăitul paşilor pe scări. Coridorul era pustiu, aşa cum fusese toată după-amiaza, înainte de a suna clopoțelul. Probabil că, într-un fel oarecare, incredibil, dăduse timpul înapoi cu o oră.

Dar nu avea acum vreme să se minuneze; nu trebuia să irosească acest dar neaşteptat. Înhăță nişte haine curate din valiză şi se grăbi la baie. Treizeci de minute mai târziu, ieşi bine spălată şi

curat îmbrăcată, cu o bluză în dungi alb cu albastru şi o fustă bleumarin în cute, cu părul încă umed strâns într-o coadă de cal şi legat cu o panglică de un albastru viu.

Veronica o aştepta în uşa camerei.

— Directoarea m-a trimis să te aduc, o anunță ea. Trebuie să vii imediat.

Încrederea pe care i-o dăduse înfățişarea ei curată şi îngrijită se evaporă pe dată. Cu un nod în stomac, o urmă pe îngrijitoarea scundă până la biroul directoarei.

De această dată femeia stătea în picioare, aplecată spre ea, înaltă şi amenințătoare, iar trăsăturile ei ascuțite îi aminteau Triei de un şoim la atac.

— Tânără domnişoară, începu ea, te afli la Simonton de numai câteva ore şi deja ai încălcat două dintre cele cele mai de preț principii ale şcolii.

Se întrerupse, aruncând flăcări din priviri până ce Tria simți că intră în pământ. Genunchii începuseră să-i tremure şi nu avea curaj să vorbească. Vocea implacabilă a directoare însă continuă:

— Ți-ai folosit puterile fără permisiune, într-un mod iresponsabil. Niciun elev nu are voie să-şi folosească puterile în incinta şcolii, decât în prezența şi cu permisiunea unui instructor. Nerespectarea acestei reguli atrage după sine o pedeapsă severă. Iar încălcările sale repetate duc

la exmatriculare.

— Îmi pare rău, bâigui Tria. N-am ştiut…

— Ignoranța ta nu face decât să agraveze fapta comisă. În camera ta există un exemplar din *Manualul Drepturilor şi Responsabilităților ce Revin Elevilor*. Ți-am spus despre el în cadrul interviului inițial. Ar fi trebuit să foloseşti această după-amiază pentru a-l studia.

Un manual! Doar n-o fi vorba despre cărțulia aceea amărâtă, cu spirală, pe care o găsise într-un sertar, sub un morman de resturi de la ascuțitul creionului şi un gândac mort?! Titlul de pe coperta decolorată era ilizibil şi Tria crezuse că e un caiet de notițe lăsat acolo de fostul ocupant al camerei. Se strădui să-şi aducă aminte ce făcuse cu ea; probabil că o aruncase la gunoi. Da, răsturnase conținutul sertarului în coşul de gunoi din capătul scărilor. Poate că o va putea recupera mai târziu, deşi gândul că va trebui să răscolească prin gunoi îi întoarse stomacul pe dos.

Directoarea îşi îndreptă spatele, devenind parcă – în mod incredibil – mai înaltă, şi continuă:

— În ceea ce priveşte cea de-a doua încălcare, miss Tesserell. Această a doua încălcare este cea mai gravă infracțiune pe care o poate comite un elev.

Din nou făcu o pauză, în vreme ce Tria se chirci sub greutatea privirilor ei feroce.

— Fiindcă manipularea timpului după bunul plac al unui elev constituie o încălcare a tuturor

principiilor etice respectate de această instituție, de corpul ei profesoral şi de elevii ei. O asemenea faptă denotă un dispreț evident pentru binele şi pentru siguranța întregii noastre societăți. Ce motiv îmi poți aduce pentru a-mi explica un asemenea comportament criminal?

Comportament criminal! Tria simți că leşină şi se prinse cu mâinile de marginea biroului. Singura ei posibilitate de apărare era să spună adevărul.

— Îmi pare rău, doamnă. Nu mi-am dat seama ce se va întâmpla. Făceam curat în cameră, eram murdară din cap până în picioare, a sunat clopoțelul pentru masă şi m-am uitat la ceas. Iar apoi… totul s-a începtoşat, iar când s-a limpezit din nou, ceasul arăta cu o oră în urmă. N-am vrut să fac aşa ceva. Nici nu ştiam că pot.

— Hm! Ar trebui să te elimin imediat, dar eşti prea periculoasă pentru a fi lăsată liberă în societate. Îți voi permite să rămâi aici, dar vei fi ținută sub strictă supraveghere. În niciun caz nu vei avea voie să-ți foloseşti, fie şi în cea mai mică măsură, talentele speciale, până ce nu-ți voi da eu însămi permisiunea. Îi voi înştiința pe instructorii tăi că trebuie să deprinzi aspectele teoretice ale cursurilor predate, dar că-ți este interzis să participi la cele practice. Acest lucru probabil că îți va afecta notele, dar tu singură ți-ai atras aceste consecințe.

Tria clipi des, încercând să-şi rețină lacrimile. Nu-i va da femeii ăsteia dure şi lipsite de inimă

satisfacția de a o vedea plângând. Își va accepta pedeapsa cu demnitate. Acum nu voia decât ca întrevederea să ia sfârşit.

Dar directoarea încă nu terminase.

— Ora pe care ai furat-o s-a încheiat, spuse ea în clipa în care clopoțelul pentru cină sună din nou. Ai distrus un echilibru ce va trebui refăcut într-o zi. Ți se va cere să înapoiezi ora subtilizată. Când şi în ce condiții, încă nu pot spune.

Femeia ieşi din dosul biroului şi se apropie de ea. O mână osoasă o prinse de umăr.

— Acum mă vei însoți în sala de mese. Te voi prezenta colegilor tăi de clasă, iar tu îți vei mărturisi greşeala şi le vei cere iertare.

Tria simți că se îneacă. Nu putea face una ca asta! Ar prefera să fie eliminată! Dacă tata n-o va mai primi acasă, poate că ar accepta-o Kate. Nimic din ce ar putea îndura acasă nu se compara cu ce suferea aici.

Dar degetele i se încleştaseră în carne şi o împingeau către uşă, fără a-i da ocazia să vorbească. Pe coridor se pomeni răsucită în loc şi mărşălui aidoma unui copil obraznic pe scări în jos, de-a lungul unui culoar. Ajunse în cele din urmă într-o sală de mese încăpătoare, ce duhnea a varză. Directoarea o purtă prin fața meselor înconjurate de chipuri ce o priveau uimite şi o duse până la singura masă acoperită cu o pânză albă şi cu veselă din porțelan. Oprindu-se în spatele scaunului din mijloc, cu fața spre ceilalți

elevi, femeia îi făcu semn Triei să treacă lângă ea. Deşi la masa respectivă erau aşezate şi alte tacâmuri, nimeni nu se apropiase de ea. Tria se simțea oribil stând astfel în văzul tuturor şi îşi dori să poată deveni invizibilă sau ca podeaua să se deschidă şi s-o înghită.

Directoarea bătu cu inelul într-un pahar cu apă. În sală, toată lumea încremeni în picioare în spatele scaunelor, iar toți ochii se ațintiră asupra ei. Deşi elevii erau puțini, Tria avea impresia că se află în mijlocul unei adunări uriaşe.

— Elevi ai Şcolii Simonton, începu directoarea, acum, când începem un nou an de învățământ, vă urez tuturor un călduros bun-venit. Mâine semestrul se va deschide în mod oficial printr-o adunare solemnă în sala de reuniuni, la ora 10. Participarea este obligatorie. Cu această ocazie, elevilor începători le vor fi prezentați membrii corpului didactic. După această adunare, veți primi orarul individual la mesele pregătite în acest scop în curtea interioară. Cursurile vor începe la ora 8, ziua următoare.

În timpul acestui discurs inaugural, Tria avu ocazia să treacă în revistă elevii prezenți. Majoritatea erau de vârsta ei; câțiva păreau cu doi sau trei ani mai mari. Cam jumătate erau băieți, iar restul fete. Îl observă şi pe tânărul pe care îl văzuse mai devreme; era uşor de recunoscut grație veşmintelor sale negre. El îi înfruntă privirea cu un rânjet insolent. Tria se întoarse repede şi

cercetă şi celelalte figuri, sperând să vadă vreun semn de simpatie şi prietenie. Pe chipurile celorlalți se citea o atenție politicoasă, dar lipsită de orice expresie, de parcă ar fi purtat nişte măşti din lemn. Slabe şanse să-şi găsească prieteni printre ei.

— Şi acum, continuă directoarea, îmi pare rău că vă întârzii masa şi regret profund motivul pentru care o fac.

Aşadar, începe, îşi spuse Tria. Capul îi vuia de o durere surdă, iar în stomac parcă avea pietre.

— Probabil v-ați dat seama că în această după-amiază am avut parte de un eveniment neobişnuit. Anomalia a fost rezultatul unei încălcări grave nu doar a regulamentului şcolii, ci şi a principiilor etice referitoare la utilizarea puterii personale. Eleva responsabilă pentru această faptă se află chiar aici, în fața voastră. Acum îi veți asculta mărturisirea.

Toți ochii se întoarseră spre ea. Mintea i se înceţoşă. Lacrimile îi tulburară vederea.

Nu mă pot înjosi să plâng, îşi spuse. *N-am să mă dau în spectacol.*

Trase adânc aer în piept, îşi înfipse unghiile în palme şi începu să vorbească rar.

— Mă numesc Tria Tesserell. În această după-amiază mi-am folosit puterile pentru a da timpul înapoi cu o oră. N-am făcut-o intenționat. Nici n-am ştiut că am acest talent înainte de a se întâmpla. Îmi pare rău că am acționat iresponsabil

şi am provocat atâtea necazuri. Vă cer iertare.

Gata! Sper că e mulțumită. Nu văd să fi provocat vreun necaz, decât mie însămi şi în mod cert îmi pare rău pentru asta.

La o masă din apropiere cineva chicoti. La o privire furibundă a directoarei, chicotitul se transformă în tuse.

— I-am explicat clar domnişoarei Tesserell că aici, la Simonton, nu tolerăm un asemenea comportament. Acum vă puteți aşeza, iar masa va fi servită.

Tria se prăbuşi în scaun şi rămase cu privirile ațintite în farfuria goală. Vase cu mâncare apărură pe masă. Tria nu ridică ochii pentru a vedea cine le aduce, dar mai târziu o zări pe Veronica circulând printre mese cu o tavă în mâini.

Duhoarea de varză prea mult fiartă era sufocantă. Bucățele de cartofi, tari şi fără niciun gust şi fâşii arse de carne ce păreau a fi fost tăiate dintr-un pantof vechi completau meniul. Îşi puse în farfurie câte puțin din fiecare fel, dar nu izbuti să ia nici măcar o înghițitură. După ce amestecă în grămăjoara de varză, cartofi şi carne ca să dea impresia că mâncase, rămase tăcută, covârşită de ruşine, până ce directoarea îşi împături şervetul şi-l aşeză lângă farfurie, semn că ora destinată cinei se încheiase. Scaunele scârțâiră pe podea, vesela zornăi şi pantofii tropotiră pe podea.

Tria se ridică şi ea. Cu capul sus, ignoră privirile curioase şi şoaptele înăbuşite. Afişând o expresie

ce descuraja pe oricine ar fi încercat să între în vorbă cu ea, străbătu coridoarele şi se întoarse în camera ei. Închise uşa şi se prăbuşi pe pat, plângând în hohote. În niciun caz nu putea rămâne în locul ăsta oribil.

4 Întâlniri

La micul dejun o aştepta un ceai slab şi un soi de terci pe care privirile curioase ale celorlalți elevi îl făceau parcă şi mai insipid. Pâinea neagră şi tare putea fi mâncată numai dacă o înmuiai în ceai. O durere de cap sâcâitoare îi dădu Triei de înțeles că trebuie să înghită ceva; ieri nu mâncase aproape nimic, aşa că acum se forță să înghită terciul scârbos.

Bine, cel puțin, că de această dată întreaga adunare era scutită de prezența descurajantă a directoarei. În capul mesei şedea un bătrânel cu barbă, îmbrăcat într-o robă neagră şi boțită, care surâdea şi privea vesel în jur prin ochelarii cu rame aurii şi lentile groase.

Conversațiile răsunau pretutindeni, cu ea nu vorbi nimeni. Mâncă atât de repede cât îi permise stomacul chinuit, apoi ceru voie şi se întoarse în camera ei.

Pe drum se opri şi scormoni prin coşul de gunoi după manualul pe care îl aruncase; cu o seară în urmă fusese prea necăjită pentru a-l mai căuta.

Dădu peste el, jilav, murdar şi duhnind a detergent. Ținându-l cu două degete, departe de corp, se înapoie în cameră. După ce îl şterse cât de bine izbuti, se aşeză la birou şi îl deschise.

Cu grijă, începu să-l răsfoiască. Pe prima pagină probabil că se aflase la un moment dat un mesaj de bun-venit adresat elevilor; se mai distingeau încă literele BU VE IT. Restul era ilizibil – cum nu se poate mai în ton cu primirea care îi fusese făcută.

Pe următoarele file era prezentat un istoric al şcolii, şi el în mare parte indescifrabil, spre dezamăgirea Triei. Ar fi vrut să ştie ce vârstă are clădirea şi dacă în ultima vreme mai primise ceva aprecieri. Broşura care o ademenise aici amintea de numeroasele distincții acordate şcolii, dar ea bănuia că era vorba despre un trecut foarte îndepărtat. Paginile pătate păstrau însă secretul. Singurul fragment lizibil menționa că şcoala purta numele lui Lesley Simonton, un om deosebit de puternic, deşi faptele pentru care intrase în istorie nu mai erau acum descifrabile, sub stratul de murdărie.

Pe următoarele pagini se întindea o lungă listă a regulilor ce trebuiau respectate în şcoală, iar această parte fusese mai puțin afectată de pete. Le putea citi înainte de adunarea de dimineață.

Descoperi astfel că elevilor le revenea sarcina de a-şi face curat în camere şi, în plus, erau obligați să facă de serviciu, prin rotație, la bucătărie, în

grădină, la spălătorie şi la toate celelalte activităţi gospodăreşti necesare. „Şcoala are un personal auxiliar redus, format din bucătari şi îngrijitori", explica manualul, „astfel că ajutorul elevilor este esenţial pentru buna desfăşurare a activităţii."

Personal auxiliar! pufni Tria. *Cred că de fapt personalul lor e egal cu zero. Eu n-am văzut-o decât pe Veronica. Şi care ce se aşteaptă ei să învăţăm aici?*

Află răspunsul la această întrebare când citi că, deşi ziua de şcoală era împărţită în cinci ore, fiecare student urma doar patru cursuri, a cincea oră fiind rezervată studiului individual, temelor sau practicării artelor magiei sub supravegherea unui profesor.

Patru materii – atât de puţin! Aveam de două ori mai multe la şcoala primară. Înseamnă că n-o să învăţăm prea multe aici. E clar, tot ce vor ei este să-şi încaseze taxele!

Ajunse apoi la secţiunea care menţiona restricţiile în exploatarea propriilor puteri; era deconcertant de lungă. Începea cu regula generală conform căreia elevii aveau voie să-şi utilizeze talentele numai cu permisiunea şi sub supravegherea unui instructor. Urma o şi mai lungă listă de interdicţii particulare. Tria le urmări cu degetul până ce ajunse la cea care preciza: „Niciunui elev nu-i este permis, indiferent de circumstanţe, să modifice în vreun fel curgerea timpului."

Da, era destul de clar. Acum, că ştia ce poate face, trebuia să aibă grijă să nu mai repete isprava. De când tatăl ei îi interzisese să încerce ceea ce el numea „trucuri de magie”, Tria îşi exercitase totdeauna puterile mai mult din întâmplare decât în mod intenționat.

Continuă să citească lista pentru a-şi da seama ce alte talente mai avea, despre care nu ştia şi care s-ar putea manifesta în circumstanțe deloc plăcute. Trebuia să recunoască, deşi fără tragere de inimă, că directoarea avusese dreptate când spusese că trebuie să învețe să se controleze. Poate că, în ciuda multelor ei neajunsuri, şcoala asta o va putea învăța măcar atâta lucru. Lista mai menționa:

„Este strict interzisă utilizarea magiei ca armă împotriva unei alte persoane.”

„Cu excepția unor condiții atent controlate şi cu acceptul tuturor celor implicați, este interzis să se facă farmece oricărui membru al corpului didactic, al personalului administrativ sau al elevilor.”

Triei nu-i plăcuse niciodată ideea de a face farmece. Ştia puține despre ele, dar nu se îndoia că implicau procurarea unor materiale aparte şi intonarea unor descântece. Ea nu voia decât să învețe să-şi folosească puterile naturale; nu era interesată de chestii făcute cu ajutorul oglinzilor sau al umbrelor. Dar manualul conținea câteva

reguli referitoare la farmece.

„Lumânările folosite în cadrul farmecelor trebuie stinse cu grijă după încheierea descântecului. Nu lăsați niciodată o lumânare aprinsă nesupravegheată."

„Animalele utilizate în farmece trebuie tratate omeneşte."

„Se interzice cu desăvârşire explorarea Tărâmului Teribil. Locuitorii acestuia nu vor fi invocați. NU SE ADMIT EXCEPȚII DE LA ACEASTĂ REGULĂ."

Explorarea Tărâmului Teribil! Tria se scutură, cuprinsă de un fior. Acolo sălăşluiau Seniorii Teribili, păzitori de ambele sexe ai altor planuri existențiale, ai altor universuri şi ai dimensiunilor spirituale, inclusiv a celor în care călătoreşte sufletul după moarte. Tria ştia că există – sau cel puțin aşa se spunea – Seniori Teribili buni, Seniori Teribili răi şi Seniori Teribili amorali sau indiferenți. Mama ei purta o amuletă pentru a o apăra de cei răi, cu toate că tata se strâmbase la auzul unor asemenea superstiții.

Mama o învățase că, deşi Seniorii Teribili nu erau în mod normal interesați de problemele muritorilor de rând, utilizarea puterilor magice le atrage atenția, dat fiindcă că aceste puteri îşi au originea pe Tărâmul Teribil. Din acest motiv, cei care practică magia trebuie să aibă grijă să nu-i mânie pe seniori.

Gândul de a-l invoca pe vreunul dintre locuitorii Tărâmului Teribil – o creație a Seniorilor Teribili

sau un Senior Teribil în sine – îi dădea Triei fiori; nu-şi putea imagina că va dori vreodată să facă aşa ceva. Uite o regulă cu privire la încălcarea căreia nu trebuia să-şi facă vreodată griji.

Trecu la următoarea regulă din listă: „Schimbarea formei este permisă numai în cadrul excursiilor care au acest scop. Elevii dotați cu talentul transformării nu au voie să-l exercite în incinta şcolii."

Schimbarea formei era o abilitate la care Tria nu se gândise niciodată; probabil că ea n-o avea, însă în niciun caz nu-i trecea prin minte să exploreze această posibilitate. În ciuda deprimării, următoarea regulă îi stârni un zâmbet:

„Niciun student nu are voie să creeze viață, sub nicio formă."

Fără îndoială că nu exista student care să poată face aşa ceva! Iar cuvintele următoare sporeau absurdul interdicției:

„Studenții nu sunt pregătiți pentru a accepta grava responsabilitate inerentă fiecărui act de creație."

O apucă râsul. *N-au de ce să-şi facă griji pentru asta. N-o să mă apuc să creez vreun nou univers în timpul meu liber!*

Într-o dispoziție ceva mai bună, continuă să citească:

„Citirea gândurilor şi vorbirea mentală nu trebuie abordate decât în deplina cunoştinţă a persoanei vizate şi cu consimţământul acesteia.”

„Nu încercaţi călătoriile interdimensionale în absenţa unui ghid experimentat.”

Asta ce-o mai fi însemnând? Posibilităţile întrezărite prin aceste interdicţii i se păreau Triei fascinante şi tresări enervată când o bătaie în uşă îi întrerupse lectura. Se ridică şi deschise.

O fată durdulie, cu faţa rotundă şi o expresie speriată o privea cu ochii săi de un albastru-deschis.

— Bună, spuse ea aproape în şoaptă. Eu stau într-o cameră ceva mai încolo, pe culoar.

Şi arătă vag undeva spre baie.

— Mă cheamă Nubba Balder şi sunt în anul al doilea. Pot să intru?

Tria nu vedea pentru ce s-ar prezenta şi ea; era evident că fata o cunoştea. În chip de răspuns, deschise uşa larg şi-i permise musafirei să între.

Nubba se înghesui în spaţiul strâmt dintre cele două paturi şi, schiţând o piruetă chinuită, studie încăperea în amănunt.

— Ooh! exclamă ea. Ai aranjat totul tare drăguţ. Dar n-ai o colegă de cameră?

Durerea de cap nu-i dădea pace şi nu avea chef de musafiri, dar fata era prima care se arătase prietenoasă faţă de ea, aşa încât trebuia să fie

politicoasă.

— Am o colegă, dar încă n-a venit. Veronica a zis că urmează să sosească azi, dar nu mi-a spus şi la ce oră.

— La ce oră... Cuvântul răsună în aer ca o mantră şi Nubba îl reluă: Ora şi timpul... E adevărat – vocea îi scăzu până la nivelul unei şoapte reverențioase – e adevărat că ai modificat *cu adevărat* timpul?

Tria simți cum i se înroşesc obrajii.

— N-am vrut să fac una ca asta. Îmi... îmi pare într-adevăr rău.

Fata ignoră scuzele ei.

— Dar e extraordinar! Nu ştiu pe nimeni care să aibă atâta putere.

Tria se zgâi la ea. Încă nu-i trecuse prin minte că unii studenți ar putea-o admira pentru ceea ce făcuse.

— Nu mi s-a părut ceva dificil, mărturisi ea. S-a întâmplat, pur şi simplu.

— Cum?

Figura fetei aducea cu o broscuță grăsană gata să se repeadă la o muscă. Tria ridică din umeri.

— M-am uitat la ceas, totul s-a înceţoşat şi... şi s-a întâmplat, asta-i tot.

— Oooh! O spui de parcă ar fi o nimica toată!

Privirea plină de venerație a Nubbei devenise stânjenitoare. Tria se îndoia că abilitatea de a modifica timpul era atât de rară cum lăsa ea de înțeles. Dacă aşa ar sta lucrurile, de ce ar fi

insistat manualul s-o interzică?

— Păi, dacă n-ai de gând să schimbi iar timpul, trebuie să mergem la adunare.

Şi Nubba arătă plină de speranță spre ceas. Tria îşi masă tâmplele îndurerate.

— Nu îndrăznesc s-o fac din nou. Oricum, directoarea mi-a spus că va trebui să înapoiez ora aceea într-o zi.

Şi se îndreptă spre uşă. Nubba o urmă.

— Te duci cu ceva prieteni?

— Încă n-am avut ocazia să cunosc pe cineva.

Figura celeilalte se lumină:

— Atunci, poți merge cu mine. Hai să ne grăbim! Dacă întârziem, primim mai mult de lucru.

Intrară şi ele între grupurile de elevi ce treceau câte doi, trei sau patru, străbătând culoarele şi coborând pe scări. Câțiva bălmăjiră un salut spre ele, dar nimeni nu li se alătură.

— Cred că le e puțin teamă de tine, şopti Nubba.

— De *mine*?

Ideea i se părea ridicolă. În ciuda admirației entuziaste a Nubbei, Tria nu se considera câtuşi de puțin puternică.

— Ți-am spus ce s-a întâmplat, îi explică ea din nou. Chestia aceea cu modificarea timpului a fost un accident. Probabil că n-aş mai reuşi s-o fac a doua oară, dar n-o să încerc.

— Şi totuşi, asta demonstrează că ai mai multă putere decât cei mai mulți dintre noi.

Tria nu mai găsi nimic de spus, aşa că îşi

Continuară drumul în tăcere pe un coridor lung, până la uşa ce dădea spre curtea pătrată, mărginită în dreapta de un zid de piatră, în stânga de o clădire lungă şi îngustă, cu două etaje, unde îi spuse Nubba că locuiesc profesorii, iar pe latura îndepărtată de o construcție cu un etaj, în mod evident sala de reuniuni. Aceste clădiri ce nu erau vizibile din stradă aveau acelaşi aspect de ruină şi aceeaşi tip de fațadă din cărămidă gălbuie, ca şi corpul principal. Alei pietruite străbăteau curtea în toate direcțiile, iar în centru se afla o fântână arteziană. Rugi de trandafiri firavi şi petice de flori care ar fi avut mare nevoie de plivit umpleau spațiile dintre alei, obligându-te să străbați un drum şerpuit până la sala de reuniuni cu cele şapte trepte de marmură ale sale, postate în fața intrării spațioase. Marmura ar fi avut şi ea nevoie să fie spălată.

Şirurile de elevi urcau deja treptele şi intrau în clădire. Trecând pe lângă ele, un băiat înalt şi blond strigă:

— Hei, Nubba, l-ai adus pe Shalreg înapoi, odată cu tine?

Elevii din apropiere chicotiră. Fața Nubbei se înroşi ca focul şi Tria îşi dădu seama că e mai bine să n-o întrebe nimic.

— Kress Klemmer ăla se crede atât de deştept! mormăi Nubba.

Prinzând-o de cot, fata o reținu pe Tria în loc până ce blondul trecu bine de ele. Urcară treptele

şi intrară în clădire printre ultimii.

Sala fusese construită pentru un număr mult mai mare de persoane. Cele două secțiuni laterale fuseseră îngrădite, studenții fiind obligați să ocupe numai scaunele din mijloc; chiar şi aşa, multe locuri rămăseseră încă libere. După ce toată lumea se aşeză şi uşile se închiseră, Tria numără numai treizeci şi patru de elevi. Nimeni altcineva nu mai stătea pe acelaşi rând cu ele.

Şase profesori şedeau pe scaune pliante din metal, aşezate în semicerc în spatele pupitrului din față: trei bărbați şi trei femei. Directoarea Miryam Vedreaux deschise festivitățile intonând o lungă invocație la adresa Dătătorului de Putere. Tria aproape că adormise când litania se sfârşi.

În continuare directoarea îi prezentă pe cei şase membri ai corpului didactic, începând de la capătul din dreapta al semicercului, cu bătrânelul bărbos care prezidase la micul dejun – magistrul Tumberlis, profesor de istorie şi filosofie a metafizicii. Urma o femeie cu fața ascuțită şi buze subțiri, trecută bine de prima tinerețe, prezentată ca magistra Dova, instructor de rituri oculte şi ezoterism. A treia la rând era o femeie mult mai tânără, palidă ca o fantomă, cu părul lung şi alburiu care îi cădea pe umeri ca un lințoliu; directoarea o prezentă scurt, ca fiind Aletheia, specialistă în domeniul interdimensional. Tria îşi spuse că arată de parcă s-ar fi rătăcit într-o altă dimensiune. Era ciudat că ei nu i se dăduse şi

titlul de magistră! După ea venea magistrul Hawke, profesor de alchimie, mandala şi artele tămăduirii. Cu umeri largi, dar adus de spate, se sprijinea pe un baston sculptat.

Magistrul San Marté era un omuleț spilcuit, cu mustața cernită şi o perucă mai închisă la culoare cu o nuanță sau chiar două, comparativ cu părul lui natural, cărunt, care-i ieşea pe la margini. Auzind că specialitatea lui era etica, Tria mormăi în barbă, sigură că directoarea o va trimite la toate orele de etică programate în şcoală. Ultima la rând era magistra Blake, o femeie drăguță şi tânără, al cărei surâs plăcut părea nelalocul lui printre fețele celorlalți colegi ai ei. Parcă abia ieşită din copilărie, ar fi putut fi uşor confundată cu o elevă. Tria află cu surprindere că este magistră de talente speciale, fiind prezentată ca expertă în dezvoltarea tuturor dotărilor supranaturale.

După ce prezentările luară sfârşit, fiecare instructor se ridică şi rosti un discurs de bun-venit – în mare parte o reluare plictisitoare a celor spuse de directoare la început. Tria îşi lăsă gândurile să rătăcească. Uitându-se spre ceilalți elevi, văzu că mulți dintre ei priveau în jur, la fel ca şi ea. Unul îşi înghionti vecinul şi-i arătă spre un coleg care ațipise. O tânără cu o mutră acră îşi curăța unghiile cu vârful unui pumnal cu aspect amenințător.

— Taner ar trebui să aibă grijă, şopti Nubba, care urmărise, în mod evident, privirile Triei. O să

dea de necaz dacă e prinsă cu pumnalul acela; ar trebui să-l țină în teacă.

O fată îi strecură un bilețel unei prietene. Un tânăr privea fix în tavan, de parcă at fi studiat dispunerea plăcilor acustice. Alături de el, un băiețandru înalt, cu părul blond, se fâțâi, se întoarse şi întâlni privirea Triei. Înainte de a-şi putea feri ea ochii, puştiul îi zâmbi şi clipi complice. Tria se înroşi, răsuflând uşurată când el îşi întoarse din nou privirea spre cel care vorbea.

— Acela e Wilce Riverman, o informă Nubba în şoaptă. E în anul doi, unul dintre cei mai de treabă elevi. E un aducător de pace şi un cititor al adevărului.

Se părea că Nubbei nu-i scăpa nimic din cele ce se întâmplau în şcoală. Cel puțin, datorită ei, Tria îşi putea cunoaşte colegii. Acest Wilce părea o persoană demnă de a fi abordată, cu toate că ea era teribil de timidă în preajma băieților. Dar de la el ar putea afla câte ceva despre buna credibilitate a şcolii. Un cititor al adevărului n-ar putea fi păcălit de reclame mincinoase – cel puțin nu de unele făcute prin viu grai, într-o conversație directă. Poate că fusese şi el indus în eroare de broşura aceea înşelătoare, dar dacă şcoala n-ar fi fost decât o escrocherie, în mod cert puştiul nu s-ar mai fi întors aici în al doilea an. Astfel, dacă era ceea ce spusese Nubba că e, prezența lui îi oferea Triei o speranță în plus.

Odată încheiate saluturile profesorilor,

directoarea luă din nou cuvântul, îndemnându-i pe elevi să fie conştiincioşi şi să se străduiască pentru a obține performanțe cât mai bune. Tria încetă s-o mai asculte şi gândurile îi zburară spre casă, la părinții ei care îşi continuau treburile în gospodărie: mama, dând de mâncare găinilor, mulgând vacile şi spălând cocina porcilor – treburi de care înainte se ocupa ea – iar tata recoltând grâul împreună cu băieții Cromley pentru a-l depozita în hambar.

Mamei îi era probabil dor de ea. Tatălui îi lipsea probabil ajutorul ei, dar în niciun caz – Tria era sigură – n-ar fi recunoscut că una dintre fiicele lui a plecat la o şcoală pentru cei cu talente magice. Şi-l imagina încercând să explice absența ei de la fermă: „Tria a intrat ucenică la o croitoreasă din Tirbat”, îi va spune el unui vecin curios. Sau poate că, față de un amic, se va lăuda: „Tria noastră a plecat pe coasta de vest pentru a se mărita cu un văduv bogat din Port-of-Lords.”

Apoi îşi închipui iar dezgustul cu care ar întâmpina-o dacă s-ar întoarce acum acasă. Dar în sfârşit directoarea îşi încheie discursul, profesorii plecară, iar elevii ieşiră şi ei din sală.

În curte fusese aranjată o masă lungă, la care şedeau magistra Dova, magistrul Hawke şi doamna Blake, împărțind orarele pentru noul semestru. Tria ar fi vrut să-l primească pe al ei de la doamna Blake, dar programele de studiu erau distribuite în ordine alfabetică, iar al ei se afla în

teancul magistrului Hawke.

— Tesserell, repetă el când ea îşi spuse numele. Ah, da!

Cu acest comentariu enigmatic, scoase o hârtie împăturită dintr-o cutie de metal, i-o întinse şi se întoarse spre următorul elev.

Tria desfăcu hârtia şi se uită în partea de sus, unde era scris numele ei: TESSERELL TRIA FAY. Alături, în spațiul liber de lângă *Nivel*, scria „Unu”. Prin urmare, nu mai era considerată sub nivelul întâi.

În vreme ce se uita, surprinsă de această aparentă avansare, Nubba se apropie şi privi peste umărul ei.

— La ale cui cursuri eşti programată?

Tria îi arătă hârtia şi-i spuse, ca şi când s-ar fi scuzat:

— Directoarea mi-a spus că nu voi avea voie să învăț decât teorie, aşa că la asta se rezumă cursurile mele.

— Încerca doar să te sperie, replică Nubba chicotind. Toți elevii din primul an învață doar teorie, istorie şi chestii de astea. Abia în anul al doilea începem cursurile practice. Şi nici chiar cei din anul trei nu au doar materii practice. Vezi, primul tău curs este cel de teorie a metafizicii. Şi eu sunt programată la el, aşa că vom suferi împreună. Magistrul Tumberlis e atât de bătrân, încât îi poți auzi oasele clănțănind. Oh, biata de tine! Ai şi logica elementară tot cu Moşu’ Tumbă!

O să te plictisească de moarte! Puah! Iar magistrul San Marté, cu care ai cursul de etică, nu e nici el mai bun. Bine măcar că o să faci riturile antice cu doamna Dova. E dură, dar interesantă. Ai trei ore dimineața şi una după-amiază, târziu. Păcat! Nu-ți rămâne prea mult timp liber pentru a te duce în Millville sau pentru orice altceva. Ei, poate că o să ai mai mult noroc semestrul următor.

Observațiile pesimiste ale Nubbei o deprimaseră, aşa că se văzu nevoită să facă un efort de politețe pentru a o întreba cum e orarul ei. Fata părea mulțumită, dar Tria nu se străduí să-i asculte răspunsul sau să rețină altceva mai mult decât faptul că vor urma amândouă un singur curs la care, aşa cum spusese Nubba, vor suferi împreună.

— Şi fiindcă a venit vorba de suferit, te rog să mă scuzi, Nubba. Mă doare capul şi aş vrea să mă culc puțin.

— Dar e aproape ora prânzului! obiectă fata, mergând alături de ea spre clădirea cu dormitoare.

Tria grăbi pasul.

— Ştiu. Am doar câteva minute în care să mă odihnesc, înainte de a lua un praf, ceva, împotriva durerii de cap. De asta trebuie să mă grăbesc.

Ținând bine în mână orarul, se depărtă de Nubba, intră în clădire şi o luă la fugă pe scări. Fără a îndrăzni să privească în urmă, să vadă dacă fata o urmează, se grăbi spre camera ei şi deschise uşa.

Dar se opri în prag, surprinsă de o mulțime de valize, un teanc de cutii de pălării, un cufăr mare şi câteva casete îngrămădite pe fiecare centimetru liber de podea, pe ambele birouri, pe valiza ei şi chiar pe patul pe care şi-l aranjase cu atâta grijă.

Unicul spațiu care mai rămăsese neocupat în cameră era cel de-al doilea pat, acoperit acum cu o cuvertură de mătase verde şi câteva pernuțe elegant brodate. Pe pat, cu picioarele încrucişate sub ea, şedea o fată foarte frumoasă, cu părul negru tuns scurt, la modă, şi ochii verzi ca de pisică, privind spre Tria de sub genele lungi, curbate.

— Să înțeleg că tu eşti colega mea de cameră, spuse fata pe un ton de parcă tocmai ar fi observat prezența unui gândac.

— Sunt Tria Tesserell, răspunse ea, încercând să fie politicoasă. Tu trebuie să fii Lina Mueller.

— Celebritatea circulă repede.

De data aceasta, vocea fetei părea mai degrabă un tors dulce.

— Îngrijitoarea mi-a spus cum te cheamă, izbucni Tria, pierzându-şi răbdarea. Şi ce ai de gând să faci cu toate bagajele astea? întrebă apoi fluturându-şi mâna în jur şi răsturnând teancul de cutii de pălării.

— Ai grijă cu ele! îi ceru Lina, îndreptând spre cutii un deget cu manichiura perfectă.

Lent, cutiile se îndreptară ca de la sine, se ridicară şi se aşezară din nou teanc. Tria pufni:

— Uite ce-i, pot şi eu să fac asta, dar nu avem voie să ne folosim puterile fără permisiunea şi supravegherea unui profesor.

Lina îşi arcui sprâncenele minunat arcuite.

— Serios?! Dar cine o să ştie ce facem noi în intimitatea camerei noastre? Sau poate că avem aici o pârâcioasă!

— Nu sunt pârâcioasă, dar aş vrea să mă pot apropia de patul meu şi să mă aşez pe el.

— În cele din urmă vei putea să faci şi asta. Îngrijitoarea mi-a promis să-mi găsească loc pentru bagaje mai târziu în după-amiaza asta.

— Dar ce te aştepți de la ea, să facă minuni? Vezi şi tu că nu e niciun loc în care să-ți pui toate astea. Hai să le mutăm pe hol până ce vei putea trimite cea mai mare parte acasă.

Şi Tria se aplecă să ia o casetă grea. Un mârâit însă o încremeni. Ridică privirea. Pe pat şedea o panteră zveltă şi neagră, cu coada bâțâind, cu botul căscat ce lăsa să i se vadă colții. Tria scoase un țipăt. Pantera şuieră şi se ridică pe picioarele din spate.

Uşa se deschise şi, întorcându-se, Tria văzu capul Nubbei apărând în cadrul ei.

— Ce s-a întâmplat?

Tria se răsuci imediat spre pat. Acolo se afla însă doar Lina, care spuse cu un surâs timid:

— Colega mea de cameră s-a speriat de un biet păianjen care a apărut dintre cutii.

Tria îşi reprimă protestul care îi urcă pe buze şi

se mulțumi să răspundă:

— Nu-i nimic, Nubba. Mulțumesc de întrebare, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Şi nu ştii că e nepoliticos să intri fără să baţi la uşă? întrebă Lina pe un ton înghețat.

— Păi… îmi pare rău. Sper că ți-a trecut durerea de cap, Tria.

Şi Nubba se trase înapoi, ieşi din cameră şi închise uşa în urma ei.

— Chiar trebuia să fii rea cu ea? se răsti Tria.

— Cineva trebuie s-o pună la locul ei. Purcică obraznică!

Sunetul clopoțelului pentru masa de prânz nu-i mai lăsă timp să răspundă şi Tria întinse mâna spre clanță.

— Trebuie să mergem la masă. Dacă poți ajunge la uşă, adăugă ea maliţios, privind grămada de valize.

Pantera cea neagră țâşni de pe pat pe cufăr, de acolo sări fără niciun efort peste teancul de cutii şi ateriză în locul lăsat liber de Tria, exact când ea deschise uşa şi se repezi afară. Râzând, Lina păşi pe culoar alături de noua ei colegă de cameră.

Tria privi în jur şi, când văzu că nu se află nimeni prin apropiere, ca să audă, şopti pe un ton furios:

— Schimbarea formei e strict interzisă. Ar trebui să citeşti regulamentul.

Lina izbucni din nou în râs:

— Eu îmi urmez propriile mele reguli.

5 Lina

Lina se îndreptă spre o masă liberă aflată lângă uşă şi se aşeză pe scaun cu o mină regească. Tria o zări pe Nubba mai în față şi se grăbi spre ultimul loc rămas liber la masa aceea, preferând să stea alături de ea decât de Lina. Aşezându-se, bălmăji un salut către celelalte trei fete de la masă.

Cu un aer plin de importanță, Nubba făcu prezentările.

— Ea e colega mea de cameră, Irel Lane. E în primul an.

Irel, subțire şi palidă, cu figura speriată şi ochii plecați, murmură ceva, adresându-se parcă farfuriei din fața ei.

— Uneori directoarea pune în cameră un elev din anul doi cu unul din anul întâi pentru a-i servi ca un fel de mentor, continuă Nubba. Probabil şi-a zis că Irel are nevoie de un ajutor special.

Explicația trebuie să fi fost jenantă pentru Irel, dar tânăra rămase tăcută, ferindu-şi privirile.

O altă fată, cu o înfățişare banală, dar cu ochi uimitor de frumoşi, adânci, depărtați unul de altul şi cu o neobişnuită nuanță turcoaz, spuse:

— Eu sunt Rehanne Zalos. Şi eu sunt în anul întâi. Nu mă îndoiesc că toți cei din primul au nevoie să se adapteze. Şi ştiu că toți apreciem ajutorul celor din anul doi, ca Nubba şi Verin.

Tria se gândi că îi place de Rehanne şi îşi propuse s-o cunoască mai bine. Aparent fără a observa stânjeneala colegei ei de cameră şi încercarea celeilalte de a-i repara gafa, Nubba turui înainte, arătând spre cea de-a patra fată de la masă:

— Ea e Verin Savrile, o tămăduitoare.

— Bine ați venit la Şcoala Simonton, spuse aceasta.

Tenul ei măsliniu, ochii închişi la culoare şi părul negru, lung şi prins în cozi, îi subliniau aerul serios.

Tria se prezentă şi ea, încântată că noile ei colege nu se arătau nici uluite în fața ei, aşa cum făcuse Nubba, şi nici disprețuitoare, aşa cum păreau alții să fie. O acceptaseră pur şi simplu, iar ea abia aştepta să le cunoască mai îndeaproape. Îi părea rău că Nubba amintise doar de talentul special al lui Verin, nu şi de talentele celorlalte. Deşi era curioasă, îşi spuse că ar fi nepoliticos să le întrebe.

Doamna Dova, care stătea singură la masa din față, se rugă Dătătorului de Putere să le binecuvânteze mâncarea. Tria îşi spuse că toate rugăciunile pe care le auzise aici erau adresate Dătătorului de Putere şi că nu văzuse altare în cinstea vreunui zeu, nici măcar unul dedicat Liandrei, patroana provinciei Castlemount. Acasă, tata înălțase un altar în onoarea lui Harin, patronul provinciei Inland, iar la insistențele sale, familia se ruga zilnic acolo. Pentru Tria, ritualul

nu avea nicio însemnătate, aşa că răsuflase uşurată când văzuse că şcoala nu impune un asemenea obicei.

Dejunul pregătit de Veronica nu era deloc bogat: o plăcintă cu peşte uscat trântită pe un morman de orez lipicios, având ca garnitură o frunză ofilită de creson. Scuturându-se înfiorată, Tria puse mâna pe furculiță.

— Ia uitați-vă la vulpița aceea!

La exclamația Nubbei, toate fetele de la masă ridicară ochii din farfurii. O privire aruncată peste umăr confirmă bănuiala Triei: Nubba arăta spre Lina. Toți colegii de masă ai Linei erau băieți şi toți se holbau la ea de parcă nimeni altcineva nu se mai afla în încăpere.

Unul amesteca în farfurie cu furculița, fără a duce vreun dumicat la gură. Altul îşi împinse farfuria, îşi puse coatele pe masă, sprijinindu-şi bărbia în pumni, şi se zgâia la Lina fără a ține seama câtuşi de puțin de bunele maniere. Oryon, în obişnuitul lui costum negru, vorbea şi gesticula, rivalizând pentru atenția fetei cu băiatul blond şi înalt ce stătea în fața lui. Tria îl recunoscu: era cel care o tachinase pe Nubba mai devreme. Oare cum spusese ea că-l cheamă? Kres, parcă aşa ceva.

Lina zâmbea şi glumea, acordându-şi favorurile tuturor celor patru băieți, fără a-şi neglija însă peştele din farfurie. *Ca o pisică flămândă*, îşi spuse Tria. *Mă mir că nu s-a plâns de gustul oribil al mâncării.*

Verin se încruntă.

— Fenton nu mă surprinde; el umblă după toate fetele. Iar pe Jerrol abia dacă-l cunosc. Dar pe Oryon nu l-am văzut niciodată cu o altă fată decât Taner. Cât despre Kress, credeam că e mai deştept.

— Aşa credea şi Kathyn. Vezi ce încruntată se uită la el? observă Rehanne arătând spre o blondă drăguță de la masa din apropiere.

— Kathyn e sora geamănă a lui Kress, explică Nubba.

Pe Tria n-o interesau chestiile astea şi ar fi vrut ca nici celelalte să nu dea atenție Linei şi anturajului ei. Şi aşa era suficient de greu să ştie că va fi nevoită să împartă camera cu femeia-felină. Dar Nubba, Verin şi Rehanne refuzară să vorbească despre altceva. Doar Irel părea neinteresată, iar eforturile Triei de a o antrena în conversație se dovediră inutile. Fata nu răspundea decât monosilabic şi îşi ținea mereu ochii plecați. Mâinile îi tremurau de parcă suferea de friguri. Tria renunță să-i mai vorbească şi se concentră asupra mâncării deloc apetisante.

La încheierea orei rezervate mesei, doamna Dova anunță că programarea pentru îndatoririle gospodăreşti este afişată pe tabla de lângă uşa sălii de mese şi le ceru tuturor s-o citească înainte de a pleca.

Tria îşi găsi numele printre cele ale elevilor care urmau să lucreze în grădină. Prin urmare, nu

scăpase de lucrat pământul, dar cel puțin astfel nu va fi în apropierea Linei – şi nici a Nubbei, care era programată la curățenie în bucătărie şi trebuia să se prezinte la datorie imediat. Ceilalți continuau să studieze programarea.

— Nu văd numele colegei tale de cameră pe niciuna dintre aceste liste, observă Rehanne. Dacă ea e scutită de activitățile gospodăreşti, ar trebui să facem o reclamație.

Tria tocmai citea listele pentru a vedea dacă Rehanne are dreptate, când un țipăt asurzitor o făcu să se răsucească în loc. Se repezi spre sursa sunetului, intră în bucătărie şi o zări pe Nubba ghemuită la perete, lângă uşă; pe fața ei latră se întipărise o expresie de groază. Cei din echipa de curățenie se holbau la ea, cu mutre buimace.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tria.

Nubba arătă spre mijlocul bucătăriei, unde nu se vedea nimic, decât un spațiu gol.

— Eu nu văd nimic. Ce-ai pățit?

Tria se apropie de locul cu pricina şi nu zări altceva decât podeaua acoperită cu un linoleum vechi, crăpat şi decolorat de vreme. Dezgustător, într-adevăr, dar nu chiar de speriat.

— Ştie cineva ce vede ea acolo?

Cei din anul întâi clătinară din cap. Un elev din anul doi îşi duse un deget la tâmplă şi începu să-l rotească în mod sugestiv, iar altul spuse cu dezgust:

— Aşa face ea pentru a scăpa de muncă.

Nubba se târî pe lângă perete, spre uşă, şi ieşi din bucătărie.

— Ai grijă! îi strigă Triei. E Shalreg!

Tria se apropie de ea.

— Ce tot spui acolo? Ce e un Shalreg?

— Aia… Chestia aia. N-o vezi?

— Dar n-am ce să văd!

— Oooooh! hohoti Nubba, abia mai izbutind să vorbească. Nimeni nu-l poate vedea, niciodată. De ce mi se arată numai mie?

Şi întrebarea ei se pierdu într-un vaiet prelung.

Doamna Dova se apropie de Nubba.

— Din nou, miss Balder?

Fata era însă prea afectată pentru a-i răspunde. Tria explică în locul ei:

— A speriat-o ceva. Zice că e Shalreg.

— Îl ştim prea bine. E căpcăunul ei personal, replică doamna Dova, apoi puse o mână pe umărul Nubbei.

— Miss Balder, încetează imediat cu miorlăiala şi ascultă-mă!

Hohotele se transformară în suspine şi smiorcăieli uşoare.

— E acolo, spuse ea sfidător.

— Nimeni nu neagă acest lucru. Dar nu ți-a făcut nimic rău.

— Dar vrea să-mi facă. Îşi clănțăne cleştii fioroşi la mine şi-şi arată colții. Uite atâta sunt de lungi!

Şi Nubba îşi depărtă cât putu de mult arătătorul de degetul mare.

— Sunt sigură că înfățișarea lui e cât se poate de fioroasă, dar în toți anii aceştia de când te bântuie nu ți-a făcut niciodată niciun rău fizic.

— Fiindcă fug mereu de el.

— Dacă ar fi atât de înfricoşător şi de puternic cum pretinzi tu, n-ai reuşi să scapi de el oricât de repede ai fugi şi oriunde te-ai ascunde. Presupun că ai fost programată la curățenie în bucătărie. Îți sugerez să treci imediat la treabă. Haideți, insistă ea bătând din palme. Toți, la treabă! Gata cu chiulul şi cu spectacolul.

Cu aceste cuvinte, doamna Dova se întoarse pe călcâie şi ieşi din bucătărie. Nubba începu iar să hohotească.

— Nu pot să intru acolo! Chestia aia mă aşteaptă. Nu *pot* să intru!

— Bine, Nubba, spuse Tria. Du-te sus. Fac eu de serviciu în locul tău. La grădină nu trebuie să mă duc decât peste o oră.

— Serios? Faci tu asta pentru mine?

Fața grăsună a Nubbei se lumină printre lacrimi.

— Doar de data asta. Hai, acum du-te!

Fata nu avu nevoie de alte îndemnuri. O luă la fugă prin sala de mese şi dispăru. Acum Tria ştia de ce o tachinase Kress cu privire la Shalreg, deşi habar n-avea ce-o fi acela.

— N-ar fi trebuit să-i ții locul, spuse puştiul care-şi exprimase gestic opinia cu privire la sănătatea mentală a Nubbei. Shal… ăla sau cum i-o spune e o invenție a ei, pentru a scăpa de

treburile care îi revin.

Dar pe fața latră şi pistruiată a băiatului se întinse un zâmbet care atenuă duritatea cuvintelor rostite şi, când Tria îi surâse la rândul ei, el întinse mâna:

— Eu sunt Gray Becq.

Tria îi strânse degetele, conştientă de palmele ei bătătorite.

— Chiar nu mă deranjează, îi explică ea. Sunt obişnuită să muncesc toată ziua la fermă.

— Şi toate țipetele acelea au fost doar prefăcătorie? se răsti la Gray o fată osoasă, punându-şi în şolduri mâinile pline de detergent.

— Haide, Petra, replică băiatul pe un ton împăciuitor. Eu n-am spus aşa ceva. Wilce zice că fata spune adevărul, că vede într-adevăr *ceva*, dar ceva-ul ăsta apare exact la momentul potrivit.

— Wilce?

Tria îşi aminti de tânărul prietenos care îi făcuse cu ochiul în sala de reuniuni.

— Wilce Riverman, colegul meu de cameră. E un cuvântător al adevărului.

În vreme ce vorbea, Gray luă o mână de spumă de detergent din chiuvetă şi, dintr-o singură mişcare abilă, o sculptă dându-i trăsăturile lui Wilce. Portretul pluti în aer câteva secunde, înainte ca bulele fine să se spargă. Tria bătu din palme:

— Ce talent minunat!

— Dar nu-i de niciun folos şi se pare că e

singurul pe care-l am, replică Gray. Nu ştiu la ce-o să-mi ajute. Probabil că o să ajung înapoi acasă şi o să lucrez în magazinul de fierărie al părinților mei. Figura lui pistruiată deveni roşie şi, ca pentru a-şi ascunde jena, adăugă: Haideți, amicilor, să trecem la treabă înainte ca dragonul să ne înhațe.

Şi îşi trecu mâna pe deasupra tacâmurilor murdare împrăştiate pe o masă de oțel. Acestea prinseră viață şi se aranjară sub forma unui dragon cu chipul directoarei, polonicele închipuind rotocoalele de fum ieşind din botul căscat al dihaniei. Toată lumea aplaudă când dragonul sări de pe masă şi se aruncă în chiuveta plină de apă cu detergent.

Râzând, Tria se apropie de o masă pe care se afla o grămadă de vase murdare, luă o spatulă de cauciuc şi răzui resturile de mâncare, aruncându-le în coşul de gunoi. Petra, râzând şi ea, îşi afundă mâinile în chiuvetă şi începu să spele dragonul fărâmițat.

Echipa de la bucătărie îşi continuă îndatoririle în viteză, iar Tria, care scăpase de durerea de cap, plecă să se achite de activitatea care îi revenea de drept. Buna-dispoziție căpătată recent i se accentuă când văzu că munca în grădină era condusă de Wilce.

— Am auzit ce ai făcut-o pentru Nubba, îi spuse el venindu-i în întâmpinare. A fost generos din partea ta. N-ar trebui să munceşti de două ori.

— Nu face nimic. Îmi place grădinăritul.

Tria îi zâmbi la rândul ei, cucerită de expresia de prietenească preocupare din ochii lui căprui. Încercă să-şi adune curajul pentru a-l întreba despre capacitatea lui de a citi adevărul şi dacă o folosise pentru a verifica spusele directoarei, dar nu mai avu timp. Între doi elevi care culegeau fasole, câteva rânduri mai departe, izbucni o ceartă. Wilce îşi ceru scuze şi se apropie de cei doi. În prezența lui băieții se liniştiră, iar nu peste mult timp râdeau şi glumeau de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni. Spre dezamăgirea Triei, Wilce rămase să ajute la culesul fasolei.

Ea începu să le arate celor mai puțin experimentați cum să-şi dea seama dacă un morcov sau un nap era suficient de copt pentru a fi scos din pământ, cum să caute larvele şi omizile şi cum să le îndepărteze fără a rupe frunzele tinere de varză şi salată. Nu mai avu ocazia să vorbească cu Wilce.

Grădina se întindea pe aproape un hectar şi era plină de cele mai variate legume, sănătoase şi gata de cules. Această bogăție de legume şi verdețuri proaspete şi bune ar fi trebuit să ducă la prepararea unor mâncăruri mai gustoase. Poate că la mijloc era o proastă administrare sau nişte bucătari nepricepuți, dar Tria nu se putea împiedica să nu suspecteze că recolta era vândută pe bani frumoşi, cumpărându-se în schimb produse mai ieftine pentru masa elevilor. Sau poate că legumele luau în mare parte calea

bucătăriei profesorilor. Probabil că exista o sală de mese a cadrelor didactice, fiindcă – excepție făcând cel care avea datoria să prezideze fiecare masă, profesorii nu mâncau niciodată la un loc cu elevii. Nu erau pentru ei felurile de mâncare dezgustătoare servite bieților învățăcei!

Triei îi păru rău când ora de muncă în grădină se încheie, fiindcă asta însemna că trebuia să se întoarcă în camera ei. După ce se spălă la o cişmea din curte, urcă scările, se opri un moment în prag, trase adânc aer în piept şi deschise uşa.

În clipa aceea, rămase cu gura căscată, văzând schimbările survenite.

Grămezile de cutii şi valize dispăruseră. Un covor moale, de pluş, cu model geometric în verde şi bej acoperea podeaua între paturi şi cele două birouri. O veioză aurie, cu ornamente, trona pe biroul de lângă patul Linei. Suporturi de fildeş sculptat susțineau un şir de cărți scumpe. În fața lor, un stilou de aur aştepta într-un suport de aur masiv. Biroul însuşi era altfel – mai mare, mai elegant, cu picioare ornate şi tăblia din lemn de mahon.

Biroul Triei era la fel ca înainte, doar că acum nu mai tronau pe el lucrurile Linei.

În spațiul dintre biroul Linei şi peretele din față se afla un şifonier de asemenea din mahon. Era larg, adânc şi avea un compartiment înalt pentru umeraşe plus câteva sertare deasupra cărora atârna o splendidă oglindă ovală, al cărui cadru

putea fi înclinat în față sau în spate. Bara pe care îşi aşezase Tria o rochie, o fustă şi o bluză părea şi mai jalnică acum, prin comparație.

Simți cum fața i se înroşeşte de furie când văzu, în jumătatea ei de cameră, o măsuță de toaletă cu o altă oglindă. Sticluțele de parfum, borcănelele cu cremă, casetele de bijuterii şi setul de toaletă din argint împrăştiate pe masă demonstrau clar că aparțineau tot colegei de cameră.

— Cât ai de gând să mai stai acolo cu gura căscată? Intră şi închide uşa.

Lina şedea tolănită în pat, într-un capot alb din satin. În spatele ei, draperiile din mătase verde, asortate cu cuvertura de pe pat, fluturau uşor în bătaia vântului. O eşarfă, de asemenea verde, cu franjuri, întinsă pe valiza de sub fereastră, îi ascunse Triei la început faptul că valiza nu era a ei, ci a Linei.

— De unde ai luat mobilierul ăsta? întrebă ea arătând cu mâna spre birou şi şifonier.

— L-am cerut. Doar nu credeai că am de gând să-mi țin lucrurile în cutii?!

— L-ai *cerut*? Tria nu-şi putea crede urechilor. Cui l-ai cerut?

— Îngrijitoarei. Ți-am spus că s-a oferit să mă ajute. Şi mi-a fost de mare ajutor.

Deci Veronica avea favoriții ei! Pe ea nu se oferise s-o ajute cu nimic.

— Şi ce-ai făcut cu valiza mea?

— Am pus-o sub pat. E prea urâtă pentru a o

lăsa aşa, la vedere.

— Prea urâtă... Sub pat... bâigui Tria. Dar nu avea cum să încapă sub pat!

— I-am ajustat puțin dimensiunile. Nu cred că i-am provocat daune permanente.

Tria se aplecă şi privi sub pat. Acolo, în întuneric, zăcea o versiune mai lungă şi mai plată a ceea ce fusese valiza ei.

— Dar e nemaipomenit! Nu aveai dreptul să faci aşa ceva! Cum rămâne cu lucrurile dinăuntru?

Lina căscă.

— Chiar trebuie să faci atâta tărăboi? Totul e la locul lui. Nu mă interesează pe mine hainele tale amărâte şi țărăneşti. Şi fiindcă vorbim de lucruri amărâte, ar trebui să faci ceva cu pătura aia roz oribilă. E cumplit de neasortată cu cuvertura mea.

Tria abia dacă-şi mai putea stăpâni furia.

— Pătura rămâne. Iar valiza mea îşi reia locul, se răsti ea, scoțând de sub pat obiectul deformat. N-o fi atât de elegantă ca a ta, dar a fost prima aici. Poți s-o turteşti pe a *ta* şi s-o bagi sub pat!

— Pot, dar n-o s-o fac. Dacă ai puterea necesară, pune-o tu unde vrei.

Curba disprețuitoare a buzelor Linei îi alimenta şi mai mult furia. Cu pumnii încleştați, se zgâi la valiza Linei. Privirea i se încețoşă. Geamantanul păru să se îndepărteze, să se micşoreze. Continuă să-şi mențină ochii fixați asupra lui, până când clipi. Privirea îi deveni din nou limpede. Eşarfa de mătase zăcea acum pe podea, sub fereastră. O

ridică şi sub ea apăru o valiză în miniatură, ca pentru o casă de păpuşi.

— Poftim! Mă îndoiesc că am provocat daune permanente chestiilor elegante pe care le ai înăuntru.

Cu un gest de satisfacție, trase un picior geamantanului miniatural şi-l azvârli sub patul Linei, apoi îşi îndreptă atenția asupra valizei ei. O scurtă perioadă de intensă concentrare o readuse la forma şi dimensiunile ei fireşti.

Luând-o de mâner, o aşează din nou sub fereastră. Cu un mârâit, o panteră se repezi spre ea. Tria făcu o săritură înapoi, exact la timp pentru a nu fi zgâriată cu ghearele. Şuierând, cu spinarea arcuită şi coada bâțâindu-se, felina o împiedică să se apropie şi să pună mâna pe valiză.

Tria se trase înapoi, spre uşă, dar furia îi era mai mare decât frica.

— Hai să facem un compromis, spuse ea.

Înhață un scaun şi îl ridică în față, ca un dresor în fața unui animal sălbatic. Astfel protejată, îndrăzni să-şi ia privirea de la panteră. Cu puterile ei magice, trase valiza Linei de sub pat, o aşează sub fereastră şi o readuse la înălțimea normală, lăsându-i însă lățimea la jumătate.

Pantera țâşni spre ea. Împinse scaunul pentru a o opri. Animalul înhață picioarele scaunului, se propti în ele şi se aruncă asupra adversarului.

Tria abia dacă mai era conştientă de faptul că-şi folosea puterile. Ştia că altfel n-ar fi avut forța să

ținã scaunul în aer, cu pantera aceea grea pe el. Şi totuşi, nu numai cã îl ținea, dar reuşi sã-l azvârle, cu animal cu tot, şi sã înhațe celãlalt scaun în clipa în care, scuipând şi urlând, felina se repezi spre ea.

— Am spus să facem un compromis! rosti Tria printre dinții încleştați, rotind scaunul pentru a ține duşmanul la distanță. Nu poți să faci numai cum vrei tu.

Pantera căscă botul pentru un alt răget. Tria îi îndesă între maxilare piciorul scaunului. Animalul muşcă, înfigându-şi colții în lemn. Tria izbi scaunul, cu panteră cu tot, de marginea biroului. Cu un miorlăit de durere, animalul îşi descleştă dinții şi căzu la podea. Apoi se ridică pe labele din spate şi reveni la forma omenească.

Îmbufnată, frecându-şi bărbia, Lina se retrase în pat.

— Bine, facem cum vrei tu, spuse ea aruncându-i o privire morocănoasă.

— Nu, facem *numai* cum vreau eu.

Fără a se clinti dintre cele două birouri, Tria îşi folosi puterile pentru a aşeza cele două valize una lângă cealaltă în spațiul de sub fereastră, ridică eşarfa de mătase verde şi o întinse pe cele două geamantane. Lina ridică din umeri.

— Dacă asta-i tot ce vrei, cred că n-am de ce să obiectez.

— Nu e asta tot ce vreau, replică Tria apropiindu-se de măsuța de toaletă ticsită de

cosmeticalele Linei. Din moment ce măsuța e în jumătatea mea de cameră, am dreptul s-o folosesc. Am s-o împart însă cu tine; ştiu că ai nevoie de un loc în care să-ți ții toate prostiile astea.

Adună sticluțele, borcănelele şi cutiile, împingându-le spre capătul măsuței.

— Jumătate pentru fiecare. Iar şifonierul e numai al tău. Eu pot să folosesc bara de umeraşe. E mai mult decât echitabil aşa şi va trebui să te mulțumeşti cu asta.

Lina se întinse molatec, de parcă toată discuția ar fi plictisit-o.

— Deocamdată, răspunse cu un căscat. Doar deocamdată.

Tria nu-şi putu ascunde un surâs de triumf. Totuşi, îşi dădea seama că Lina nu era o persoană care să ierte uşor şi că va căuta o modalitate de a se răzbuna. Prin urmare, trebuia să fie foarte atentă. Mai ales noaptea.

6 Lecții și învățături

Tria dormi iepureşte toată noaptea, fără a uita o clipă de prezența Linei. Totuşi, emoția primei zile de şcoală îi alungă oboseala. Coborî la etajul întâi, unde se aflau clasele plus o sală de seminarii, nu avu nevoie decât de câteva secunde pentru a găsi, într-un colț, clasa de teorie a metafizicii, cu patru rânduri de câte trei bănci înăuntru.

Îşi alese o bancă din primul rând şi o şterse de praf cu batista înainte de a se aşeza. În jur mirosea a cerneală, cretă şi cărți vechi. Având ferestre pe doi pereți, sala ar fi trebuit să fie luminoasă, dar razele soarelui treceau cu greu prin stratul de murdărie de pe geamuri; pe pervaz zăceau muşte moarte.

Nubba intră în clasă şi se aşează în rândul al treilea.

— Psst, Tria, vino încoace! şopti ea. Moşu' Tumbă e miop şi nu îi ascultă decât pe cei din primul rând.

Fiindcă nu voia să fie nepoliticoasă, Tria se trase înapoi exact în clipa în care intră, încetinel-încetinel, magistrul Tumberlis. Cele două rânduri din spate erau deja pline, primul rămânând liber pentru cei întârziați.

Profesorul se sprijini de catedră, îşi drese glasul şi privi în sală, prin lentilele groase ale ochelarilor.

Apoi îşi salută elevii cu o voce tremurătoare şi îşi începu lecția.

— Lumile s-au născut din praf şi din lacrimile zeilor. Câte lumi sunt – mintea noastră nu poate cuprinde. Dimensiunile existenței sunt infinite, însă nici chiar cei mai dotați nu pot conştientiza mai multe de trei sau patru. Ceea ce omenirea numeşte magie este, de fapt atingerea unei alte dimensiuni. Pentru neştiutori, cei care trăiesc în dimensiuni inaccesibile majorității sunt magicieni, magi, vrăjitori… sau chiar zei.

Spre surprinderea ei, subiectul i se păru Triei fascinant, în ciuda vorbăriei aride a bătrânului profesor. Îşi lua frenetic notițe în caiet, încercând să nu piardă niciun cuvânt, când următoarea frază a magistrului o uimi atât de tare, încât uită să mai scrie.

— Şcoala pentru cei cu talente magice este un microcosmos al universului multidimensional. Neinițiații nu pot vedea decât clădirea aceasta modestă, adăugă el, schițând un semn cu mâna în jur. Limitele sale aparente sunt înşelătoare. Unii o cred bântuită, fiindcă prind licăriri fugare ale unor încăperi splendide, în care însă nu pot intra. Poate că veți găsi uşi deschise, în locuri neaşteptate. Explorați fiecare astfel de intrare. Încercați să vedeți mai mult decât reuşiți acum; străduiți-vă să vă extindeți simțurile. Niciodată nu veți putea cunoaşte totul, întregul, dar nu ezitați să intrați pe acele uşi care vi se deschid.

Tria îşi aminti sfatul mamei de a profita de orice uşă deschisă, dar ceea ce spunea acum magistrul Tumberlis părea a avea o semnificație mult mai profundă.

— Domnule profesor, îl întrerupse obraznic roşcovanul Fenton Rhoze, vreți să spuneți că pot să urc la etajul al treilea şi să intru în orice cameră a fetelor care are uşa deschisă?

Ceilalți din clasă chicotiră. Magistrul îşi miji privirile într-o jalnică încercare de a-l identifica pe nepoftit.

— Cei care iau în râs chestiunile serioase nu vor depăşi niciodată nivelurile inferioare, răspunse el.

Clasa tăcu, dar atmosfera de seriozitate fusese deja destrămată, iar restul lecției nu se mai dovedi la fel de inspirat.

Ar putea fi însă adevărat? se întrebă Tria. *E oare posibil ca şcoala asta să fie altceva decât văd eu, sau şi asta e doar o altă afirmație mincinoasă? Aş vrea să pot vorbi cu Wilce despre asta.*

După sfârşitul orei, se întoarse spre Nubba:

— Ai văzut vreodată ceva din ce spunea magistrul Tumberlis? Pasaje secrete, încăperi ascunse, chestii de astea?

Cealaltă îşi feri privirile.

— Nu cred că s-a referit chiar la pasaje secrete şi încăperi ascunse, replică ea evaziv. Sunt unele lucruri… pe care le-am văzut… Adică… mă rog, le-am întrezărit, cum a zis el. Cu colțul ochiului. Nimic clar. Nicio uşă prin care să pot intra.

Tria rumegă în minte răspunsul neconcludent în timp ce se îndrepta spre următoarea sală de curs şi ajunse la concluzia că Nubba nu văzuse de fapt nimic şi că-i fusese ruşine să o recunoască pur şi simplu.

Prima oră de etică pentru începători părea plictisitoare şi inutilă, dar magistrul San Marté se dovedi amuzant dintr-un alt punct de vedere: omulețul purta o perucă prea mare, care i se plimba dintr-o parte a capului în alta, ca un mic animăluț, la fiecare gest sau mişcare. Curând,

elevii începură să ghicească în ce direcție se va deplasa peruca la următorul pas al profesorului.

După o pauză pe care, la fel ca majoritatea elevilor şi a cadrelor didactice, Tria o petrecu în curtea interioară, trăgând în piept aerul curat, urma o altă oră de curs: bazele riturilor oculte.

Oryon era şi el în clasă, iar prezența lui îi dădu la început o senzație neplăcută, cu toate că nu înțelegea de ce. Poate că motivul era obiceiul lui de a se îmbrăca tot în negru – sau expresia sardonică din ochii lui negri. Doar alte două fete mai erau înscrise la acest curs, împreună cu şase băieți, însă niciunul dintre ei nu avu asupra Triei acelaşi efect ca Oryon. Davy, Britnor, Fenton, Jerrol şi Emory nu păreau deloc diferiți față de colegii ei de la şcoala elementară de acasă. Îşi spuse că e o prostie să se lase astfel afectată de Oryon; la urma urmei, băiatul nu spusese şi nu făcuse nimic care să justifice o asemenea reacție din partea ei. Iar interesul pe care i-l arătase Linei nu avea de ce s-o deranjeze.

Din fericire, modul interesant în care doamna Dova le descrise ceremoniile antice îi captă interesul şi astfel uită de Oryon. Ritul de chemare a vântului şi de interpretare a spuselor sale îi aminti de poveştile mamei despre cei care care călătoreau cu vântul. Doamna Dova le arătă că ritul datează de mai bine de o sută de ani, de când Lady Kyla reinstituise magia pe acele pământuri. Profesoara îi atenționă totodată că riturile

străvechi nu pot sau nu trebuie să fie utilizate astăzi, însă Tria nu putea înțelege cum anume ar putea fi ele puse în aplicare şi ce efecte ar avea acest lucru.

Prima oră după prânz Tria nu avea cursuri, aşa că se duse în grădină să smulgă buruienile. Spera să aibă ocazia să vorbească puțin cu Wilce, dar îndatoririle lui de şef de echipă nu-i lăsară niciun răgaz. Abia dacă izbuti să schimbe cu el un salut.

Ultima oră pe care o avea în ziua aceea era logica. După-amiaza fierbinte şi înăbuşitoare o trăgea la somn şi moțăi în timpul lecției lungi şi plictisitoare ținute de magistrul Tumberlis.

Încă temându-se că Lina îşi va duce amenințarea la îndeplinire, dormi cu un ochi deschis şi în noaptea aceea şi în cele care urmară, speriată că, dacă ar adormi profund, s-ar putea trezi cu o panteră la gâtul ei. Nu avea ore împreună cu Lina, astfel că în clasă putea lăsa în sfârşit garda jos. Numai că, pe măsură ce zilele treceau, îi era tot mai greu să rămână trează la ore – nu numai la logică, ci şi la celelalte cursuri. În cea de-a doua săptămână de şcoală, într-o zi la amiază, nu mai rezistă şi dormi la întreaga oră de teorie a metafizicii.

Poate că ar fi tras la aghioase şi la cursul de baze ale eticii; peruca plimbăreață a magistrului San Marté deja n-o mai distra. Profesorul îşi fixă însă privirile asupra ei şi se lansă într-un discurs cu privire la riscurile cu care se confruntă cei ce se

lasă atraşi într-o întrecere a puterilor.

Înseamnă că ştie despre cearta mea cu Lina, îşi spuse ea.

Nu-şi mai folosise puterile din ziua în care sosise colega ei de cameră, când se dondăniseră pe tema valizelor, dar de atunci trăia cu teama că va fi iar dusă în fața directoarei şi acuzată că încălcase nu doar regulile şcolii, ci şi restricțiile care-i fuseseră impuse ei în mod special. Era convinsă că evenimentul acela nu trecuse neobservat. Dar pe măsură ce zilele treceau fără repercusiuni, începuse să creadă că disputa lor rămăsese secretă. Iar acum, spusele magistrului San Marté îi redeşteptară spaima.

— Atunci când îşi concentrează puterile asupra altuia, deținătorul de forță trebuie să fie pe deplin conştient de limitele puterii lui – sau ale ei – şi de cele ale adversarului său.

Această adăugare a pronumelui feminin o enervă; i se părea o afectare inutilă.

— Mai mult decât atât, deținătorul de forță trebuie să poată calcula energia generată de conflictul dintre cele două forțe opuse.

Profesorul se întrerupse pentru a-şi aranja peruca, ajunsă peste urechea stângă, şi continuă apoi fără a-şi lua privirea de la Tria:

— Specialiştii în etică au păreri diferite cu privire la acceptabilitatea unui duel aranjat dinainte între două vrăjitoare, dacă ambele pot dovedi că au luat în considerare aceşti factori, dacă au forțe

comparabile şi dacă au convenit să mențină conflictul între limitele de siguranță determinate prin calcule. Magistrul îşi duse iar mâna la peruca recalcitrantă şi reluă: Zoander este de părere că un asemenea duel este permis doar atunci când ambele părți sunt persoane onorabile şi suficient de pregătite pentru a calcula cu exactitate consumul de putere. Pe de altă parte, Devis Saxon insistă că în practică nu există condițiile ideale stipulate de Zoander, iar dacă totuşi ar exista, cele două vrăjitoare ar fi suficient de înțelepte pentru a-şi rezolva diferendul fără a recurge la un duel al puterilor.

Profesorul îşi drese glasul, se ridică pe vârfurile picioarelor şi începu să se legene înainte şi înapoi, parcă pentru a-şi accentua următoarele cuvinte.

— Zoander însuşi este de acord că duelurile care au loc în focul mâniei sau între adversari prea tineri sau prea puțin pregătiți pentru a efectua calculele necesare sunt categoric lipsite de etică şi trebuie deci aspru condamnate de Comunitatea celor Dotați.

Tria se fâțâi sub greutatea privirii lui.

— Poate vă întrebați de ce purtarea pe care am descris-o este atât de lipsită de etică. Magistrul făcu o pauză, iar Tria înclină capul în semn că da. Vă rog să vă amintiți ce am discutat la lecția de vinerea trecută. Care am spus eu că este fundamentul utilizării etice a puterilor magice?

Sigură că întrebarea îi fusese adresată ei în mod

particular, Tria încercă să-şi scormonească memoria, dar nu reuşi să-şi amintească decât că dormise în timpul lecției. Deschise gura pentru a-şi mărturisi neştiința, dar Coral Snow vorbi în locul ei:

— Să evităm să-i afectăm pe martorii nevinovați.

Spre imensa ei uşurare, magistrul îşi întoarse privirea spre Coral.

— Foarte adevărat, *miss* Snow. Sau altfel spus, să evităm orice rău neintenționat. Sper că vă amintiți cu toții cum v-am explicat de ce etica noastră se bazează pe principiul negativ care impune să nu faci rău. Motivul este acesta: vătămările marginale care însoțesc actele de magie iresponsabilă dau apă la moară celor geloşi pe abilitățile noastre şi le oferă un motiv pentru a iniția campanii de persecuții. Dacă două persoane dotate se războiesc, chiar şi pentru o cauză dreaptă, iar disputa lor duce la rănirea sau la uciderea unui spectator neimplicat, nu ne mai putem apăra împotriva acuzațiilor care ni se aduc şi, astfel, siguranța întregii noastre Comunități este pusă în pericol.

Dar nimeni n-a fost rănit când m-am certat eu cu Lina.

În clipa următoare însă, Tria îşi răspunse singură: *Ar fi putut fi cineva rănit, fiindcă nu ne-am luat niciun fel de precauție. Eu nu cunosc limitele propriilor mele puteri şi mă îndoiesc că Lina le ştie pe ale ei.*

Se făcuse vinovată de o gravă încălcare a eticii. N-avea importanță că şi Lina purta o responsabilitate egală, dacă nu chiar mai mare. Oare ce ar trebui să facă acum? Să-şi mărturisească fapta în fața directoarei? Numai la acest gând o apucă tremuratul.

Poate că ar fi mai bine să vorbească cu magistrul San Marté. Dacă el ştia deja ceea ce se întâmplase, lucrurile nu aveau cum să se mai agraveze. Dar o va putea înțelege şi ierta omulețul acesta caraghios? Mai degrabă o va acuza şi o va pedepsi.

Clopoțelul sună şi clasa se goli. Tria ieşi în curte, iar Coral Snow o urmă.

— Martinică ştie să te facă să te simți vinovat când îşi ține lecția vorbind doar spre tine, nu-i aşa? Te-am văzut cum te fâțâiai în bancă. Ieri m-a ales pe mine, aşa că ştiu ce înseamnă. Taner, colega mea de cameră, zice că în fiecare zi îşi alege un alt elev şi câte unul se simte atât de vinovat pe urmă, încât face mărturisiri complete. Şi ce-i mai place chestia asta lui Martinică!

Tria simți cum roşeşte; probabil că fata îi citise gândurile, iar acum o împiedica să facă o greşeală teribilă.

Dar era într-adevăr vinovată fiindcă încălcase regulile şcolii şi principiile de etică a magiei. O zări pe Lina stând lângă fântână, înconjurată de un alai de admiratori. Pe ea sigur n-o chinuia conştiința. Tria scrâşni din dinți când îşi văzu colega de cameră zâmbindu-i arătosului Kress,

întinzând mâna şi atingându-i obrazul, răsucindu-se apoi pentru a-i arunca o ocheadă lui Oryon, întunecat şi rezervat ca întotdeauna.

Kress îşi încleştă pumnii şi se încruntă spre Oryon. Rivalul lui făcu o strâmbătură. Lina se întoarse spre Kress şi, cu o mişcare fulgerătoare, Oryon schiță un semn în aer. Kress îşi arse o palmă pe ceafă, de parcă ar fi fost înțepat de o insectă, apoi se pălmui iar, pe obraz. Oryon rânji. Kress se încruntă, se aplecă spre fântână, luă o mână de apă şi şi-o aruncă pe ceafă şi pe obraz. Apa din fântână țâşni; ca luată de o pală bruscă de vânt, se revărsă asupra lui Oryon, udându-i cămaşa neagră.

Lina izbucni în râs, îi luă pe amândoi de braț şi-i îndepărtă de fântână.

Coral îşi înfipse degetele în cotul Triei.

— Îi împiedică să se bată, spuse arătând cu bărbia spre Lina. Dar tensiunea... e atât de puternică... N-o pot ecrana.

Fata părea că abia mai poate respira. *Deci e o empatică,* îşi spuse Tria.

Îi desprinse cu greu degetele de pe brațul ei şi, susținând-o, o conduse înăuntru. Pe măsură ce se depărtau de curte, răsuflarea fetei revenea la normal. Intrară într-o clasă goală şi se aşezară amândouă.

— Îmi pare rău! M-a cuprins atât de brusc! Lina o face intenționat – se joacă cu ei, aţâțându-i unul împotriva celuilalt. Se opri, îşi scutură un fior,

apoi continuă: Cred că se hrăneşte din astfel de antagonisme. Ai văzut-o asmuțindu-l intenționat pe Kress împotriva lui Oryon? Am simțit săgețile arzânde zburând între ei… aprinse… arzânde…

— Coral, gata! interveni Tria strângându-i mâna, speriată de privirile pierdute şi vocea tremurătoare a fetei.

Ea clătină însă din cap.

— E atât de puternic! Chiar şi aici pot simți antagonismul. Dar, gata, am ecranat. Sunt bine acum. *Ei* însă nu sunt. Lina îi duce spre o explozie.

— Crezi că îşi vor folosi puterile?

Coral încuviință.

— Un duel – ca acela despre care vorbea magistrul San Marté. Păcat că nici Kress şi nici Oryon nu urmează cursul de etică. Sau Lina. De ce n-a trimis-o directoarea pe ea la orele de etică? Are mai multă nevoie decât oricine altcineva.

Tria se întreba şi ea acelaşi lucru.

— Şi de ce nu face nimeni nimic în privința ei? izbucni ea cu glas tare. De ce o lasă să încalce atât de multe reguli?

Coral izbi cu palma în tăblia băncii.

— Asta am vrea să ştim cu toții. Ea nu e repartizată la nicio echipă de curățenie sau întreținere. E doar în anul întâi, dar urmează cursuri avansate. Şi îşi foloseşte puterile pentru a-i atrage pe băieți. De ce n-o opresc oare?

— Poate că n-au cum s-o oprească, replică Tria. Poate că e prea puternică.

— Nu cred una ca asta.

Coral o studie pe Tria o clipă, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama cât de multă încredere poate avea în ea, apoi continuă, pe un ton lent:

— În timpul orei lui San Marté, te-am simțit copleşită de vinovăție. Sunt convinsă că nu-i uşor să conviețuieşti cu Lina. A trebuit să-ți foloseşti puterile împotriva ei, nu-i aşa?

Prin urmare, nu mai putea ține totul ascuns. Ar fi vrut să-şi mărturisească greşeala, dar nu unei colege. Coral însă sesizase adevărul. Pe scurt, în grabă, Tria îi povesti ce se întâmplase între ea şi Lina. Când sfârşi, după un moment de tăcere, Coral fluieră uimită.

— Poate să-şi schimbe forma! Extraordinar! Mă întreb dacă a menționat asta în formularul de înscriere. Ai impresia că directoarea nu ştie?

— Dacă ar şti, ar împiedica-o să mai facă aşa ceva, nu crezi? Sau ar elimina-o.

— Aşa ar fi normal. Dar cine ştie de ce face directoarea lucrurile pe care le face? Mă bucur că tu eşti cea care împarte camera cu ea. Nu ştiu nicio altă elevă din anul întâi care i-ar putea face față. Şi nu sunt sigură nici cu privire la cei din anul doi sau trei.

Clopoțelul anunță sfârşitul pauzei şi amândouă se ridicară pentru a se duce la clasele lor. Înainte de a se îndepărta, Coral prinse mâna Triei:

— Îmi pare bine că am avut ocazia să stăm de vorbă. Poate că tu eşti singura capabilă s-o

oprească pe Lina înainte de a-i întărâta pe cei doi la o luptă cu consecințe tragice. Dacă îşi vor folosi puterile, totul s-ar putea transforma într-o baie de sânge.

Acest ultim cuvânt se tot învârti în mintea ei în timp ce încerca să asculte lecția doamnei Dova. Se pomeni de câteva ori aruncând priviri furişe spre Oryon, întrebându-se dacă îi va permite Linei să-l împingă într-un duel al puterilor cu Kress. Nu, Coral greşea, probabil; nu se putea ca ea să fie singura capabilă să oprească o asemenea luptă. Faptul că-şi folosise forțele împotriva ei o pusese pe Lina în gardă, însă altcineva – directoarea, un profesor, un elev din anii mari – altcineva trebuia s-o potolească pe Lina.

Deşi nu se simțea confortabil în prezența lui Oryon, abia dacă-l cunoştea, iar despre Kress ştia chiar mai puține. Singurii băieți cu care se împrietenise erau Wilce şi Gray. Pe niciunul dintre ei nu-l văzuse lângă Lina sau aruncându-i priviri furişe femeii-felină. Îi făcea plăcere să creadă că Wilce, mai cu seamă, avea prea multă minte pentru a se lăsa aiurit de Lina.

Iar acum ar trebui să fie atentă la lecție, nu să se gândească la Oryon sau la Wilce. Căscă, îşi puse cotul pe bancă, proptindu-şi bărbia în pumn, şi încercă să se concentreze.

— Riturile antice necesită adesea folosirea unui limbaj special, cunoscut doar inițiaților şi niciodată rostit în prezența celorlalți. Se ştie că au

existat mai multe astfel de limbaje înainte ca magia să fie uitată, unele dintre ele fiind folosite mai des decât altele. Unii Experți le utilizează pentru consemnarea misterelor; alții, pentru a scrie farmece şi vrăji. Din nefericire, prea puține dintre aceste cărți au ajuns până la noi, unele dintre ele sfidând orice încercare de a le traduce. Magul Alair, de exemplu, ne-a lăsat o carte intitulată *Breyadon*, despre care se crede că ar conține atât observațiile sale cosmologice, cât şi vrăjile pe care le-a utilizat şi date despre cele mai mari descoperiri ale sale.

Profesoara deschise o cutie mare şi plată de pe catedră, luând din ea, cu gesturi uşoare, o carte legată în piele, ce semăna cu un registru.

— Aceasta este o copie exactă a volumului *Breyadon*, spuse ea, ridicând-o în aer astfel încât toți elevii s-o poată vedea. Originalul se află, desigur, într-un loc secret şi bine păzit. A fost păstrat de Lady Kyla, dar din păcate ea nu ne-a oferit o traducere, deşi se spune că putea citi textul.

Prea somnoroasă pentru a fi impresionată, Tria privi cartea printre pleoapele grele.

— Mulți înțelepți şi-au dedicat întreaga viață studierii acestei cărți, dar nimeni n-a reuşit s-o descifreze. Vorbind despre ea în limbaj obişnuit, Alair ne-a dezvăluit semnificația titlului. *Breyadon* înseamnă „Uşi”. Asta e tot ce ştim. Suntem siguri că această carte constituie uşa către un vast

rezervor de cunoştinţe uitate; trebuie doar să-i găsim cheia.

Punând cartea pe catedră, doamna Dova o deschise. Fiindcă din banca ei nu putea vedea paginile, Tria se lăsă cuprinsă de somn în vreme ce profesoara îşi continuă explicaţiile.

— De mult timp se crede că persoana magului este atât de strâns legată de cuvintele din Breyadon, încât cel care va izbuti să traducă limbajul necunoscut şi să-i pătrundă secretele va putea intra în legătură cu spiritul marelui Alair însuşi. Nu ştiu dacă acest lucru e adevărat, dar dacă e, înseamnă că volumul oferă atât putere, cât şi riscuri. Cel care îl va descifra va avea acces nu numai la înţelepciunea conţinută în cuvintele lui, ci şi la puterile magului în sine. Dar aceste puteri nu pot fi folosite decât în conformitate cu principiile lui. Orice încercare de a le folosi în opoziţie cu respectivele principii l-ar distruge pe cel ce le utilizează. Din păcate, prea puţine lucruri se cunosc despre magul Alair, iar convingerile sale constituie subiect de controversă academică. Cea mai scumpă dorinţă a mea este să reuşim traducerea textului, dar dacă eu aş fi cea care aş avea acest noroc, n-aş îndrăzni să pun în aplicare cunoştinţele astfel dobândite.

Doamna Dova se întrerupse pentru a-şi drege glasul.

— Iar asta arată cât de fraieră e, şopti Oryon spre Davy.

Tria auzi şi ea remarca lui, ca şi Taner de altfel, care se încruntă brusc la el.

Profesoara însă părea că n-a auzit nimic, continuându-şi lecția.

— Vă voi citi un scurt fragment din *Breyadon*, ca să-i puteți auzi armonia. Desigur, nu sunt sigură în privința pronunției corecte şi n-am să fac decât să reproduc presupunerile specialiştilor în domeniu. Dați-mi voie să vă asigur că acest fragment a fost recitat de experimentatori precauți în diverse circumstanțe şi în cele mai variate locuri, fără a produce vreun efect de orice fel. Prin urmare, nu riscăm nimic dacă-l voi citi, dar vă rog fierbinte ca voi să nu încercați acest lucru. Textele vechilor înțelepți nu sunt niciodată potrivite pentru experimentele elevilor.

Pentru a rămâne trează, Tria se strădui să fie atentă la cuvintele doamnei Dova, repetându-le încetişor, în şoaptă. Cu o voce ascuțită, diferită de cea cu care vorbea în mod obişnuit, profesoara începu să recite:

Bororave Anthrillosor
Laysa Grilden Madramor
Vernee Shushar Okravor
Reven Simi Ith Shathor.

Moțăind, Tria îndrugă şi ultimul vers, dar pe jumătate adormită fiind, încurcă silabele, schimbându-le ordinea:

Renev Misi Ish Thathor.

Cu viteza unui fulger într-o zi de vară, mintea i se limpezi pe dată şi ochii i se deschiseră larg.

Pereții clasei, tabla, băncile, elevii, profesoara – toate dispărură brusc şi Tria se pomeni în fața a ceea ce părea un uriaş cristal. O lumină vie strălucea pe numeroasele lui fațete, creând în jurul ei o sumedenie de curcubee tremurânde. Era un loc al grației şi al liniştii absolute, în care curcubeele dansând înlocuiau orice sunet.

Şi totuşi, de necrezut, nu-i era frică deloc. Ridică brațele într-un gest de încântare, zâmbind la vederea irizărilor care-i colorau pielea. Se răsuci în loc, întrerupând formele de lumină şi le privi reapărând, ca într-un caleidoscop. O voce îi vorbi în minte: *Bine ai venit, fiică! Multe ere s-au scurs de când n-a mai avut omul acesta singuratic vreun vizitator.*

Tria deschise gura pentru a răspunde, dar o închise din nou, temându-se că rostirea unui cuvânt aici ar fi un sacrilegiu. În loc să vorbească, îşi formulă cu grijă replica în gând: *Cum am ajuns în locul acesta minunat?*

Luminile ce dansau încetiniră, curcubeele colorate păliră. *Nu ştii, fiica mea? Sau doar ai urmat o cale deschisă de un altul?*

Eu… doar am repetat un vers dintr-o carte veche. Dar cred că am greşit un cuvânt sau două.

Vocea din mintea ei păru să chicotească: *Le-ai încurcat? Eu aş zice că le-ai descurcat! Deschide-ți mintea către mine, fiica mea. Dă-mi voie să văd de unde ai venit, cum şi de ce. Lasă-mă să-ți simt puterile.*

I se părea atât de firesc să se afle aici, să discute cu nevăzutul locatar al acestui palat de cristal, încât acceptă fără nicio teamă. Curcubeele începură să se rotească, licărind şi învăluind-o în culori tangibile. O scânteie se născu în mijlocul ființei ei, îi explodă prin brațe şi picioare şi se revărsă în afara ei într-o izbucnire orbitoare de lumină albă, care înghiți toate celelalte culori.

Văd, fiica mea. Ai multă putere, dar e risipită, neconcentrată, difuză. Te afli într-un loc al învățării, unde poți găsi înțelepciunea pe care o cauți. Dar poți găsi de asemenea falşi îndrumători, care te vor ghida pe căile întunecimii. Nu te lăsa dusă în derivă. Adună-ți încet şi cu grijă firele de putere şi trimite-le acolo unde vrei tu, nu unde vor alții.

Lumina păli şi curcubeele reveniră.

Tu nu mă poți îndruma, părinte? strigă Tria în gând.

În lumea oamenilor, eu n-am glas.

Dar pot veni aici, insistă ea.

Acest loc ți se va deschide iar în vreme de pericol cumplit, dar dacă vei hotărî să vii aici, vei risca să nu mai poți pleca. Trebuie să găseşti alte locuri de putere, alte căi de a te dezvolta. Caută acele căi care creează, nu pe cele care distrug; intră pe uşile

ce duc către viață, nu către moarte, către o mai mare cunoaştere prin responsabilitate, nu către o mai mare putere prin cunoaştere. Întoarce-te, fiică, şi nu vorbi nimănui despre această întâlnire, decât celor care îmi cunosc numele.

Dar eu nu-ți ştiu numele!

În clipa în care îşi formulă aceste cuvinte în gând, curcubeele se stinseră şi cristalul se evaporă.

Cineva o scutura, strigându-i numele:

— Miss Tesserell! Miss Tesserell! Ce s-a întâmplat cu tine? Te simți rău?

Tria clătină din cap.

— Nu. Îmi pare rău! Am... am adormit. N-am dormit bine azi-noapte. Îmi cer scuze. Voi copia notițele de la un coleg. Şi nu se va mai întâmpla.

Cutele se adânciră pe fruntea doamnei Dova.

— Figura ta... Păreai... transportată. Eşti sigură că n-a fost altceva decât un somn?

— Visam, explică ea închizându-şi caietul şi strângându-şi cărțile. Am avut un vis intens, atâta tot.

Şi se ridică, astfel că doamna Dova se văzu nevoită să se tragă înapoi.

Ieşi din clasă şi-l văzu pe Oryon rezemat de perete, aşteptând-o parcă. Era sigură că voia s-o întrebe ce i s-a întâmplat, dar nu mai avea chef de alte întrebări. Privind drept în față, se prefăcu că nu-l vede, trecu pe lângă el şi intră în sala de mese.

Spusese că visase, însă era sigură că nu fusese

vorba despre un vis. Iar dacă vizita ei în palatul de cristal fusese reală, înseamnă că aflase calea către una dintre acele dimensiuni despre care le vorbise magistrul Tumberlis.

Acum nu mai avea nevoie să-l întrebe pe Wilce despre autenticitatea şcolii; se convinsese singură.

7 Încercarea focului

Tria şedea la biroul ei, încercând să învețe la logică, dar mai mult se străduia să nu adoarmă. Pentru a zecea oară probabil, citi fragmentul pe care trebuia să-l susțină: „Utilizarea responsabilă a puterii creează mult bine. Utilizarea iresponsabilă a puterii creează mult rău. Puterea poate fi utilizată responsabil sau iresponsabil. Prin urmare, orice utilizare a puterii va crea ori mult bine, ori mult rău.”

Afirmațiile nu i se păreau adevărate şi, cu toate că nu avea argumente pentru a le combate, nici nu le putea susține. Lecția susținută de Moşu’ Tumbă – sau cel puțin partea la care nu dormise – n-o lămurea cu nimic. Înainte crezuse că logica nu e altceva decât bun-simț rațional, dar acum îşi spuse că între cele două nu exista nicio legătură.

Lina şedea pe pat făcându-şi unghiile şi citind o revistă care avea pe copertă o imagine lugubră. Sări când răsună o uşoară ciocănitură, privi spre ceas şi se repezi la uşă. Tria o auzi spunând

dezgustată „Ah, tu erai!” şi, când se întoarse, o văzu pe Nubba în prag.

Pe cine aştepta Lina oare?

— Intră!

În loc să răspundă la invitația Triei, Nubba aruncă o privire speriată spre Lina şi întrebă la rândul ei:

— Poți veni tu în camera mea pentru câteva minute? Aş avea nevoie de ajutor la teoria metafizicii. Nu înțeleg ceva din notițe.

— Păi, intră, o îndemnă Tria din nou. Îți pot arăta notițele mele, deşi nu ştiu cât îți vor fi de ajutor.

Lina se întoarse în pat şi îşi reluă revista, dar Nubba nu se clinti.

— Nu mi-am adus notițele şi trebuie să văd ceva în ele.

Ştiind cât de încăpățânată putea fi Nubba, Tria se resemnă şi se ridică de la birou, bucuroasă că găsise o scuză pentru a abandona cursul de logică. O urmă pe Nubba pe coridor, până în camera pe care aceasta o împărțea cu Irel.

Uimită, văzu alte câteva fete înghesuite în mica încăpere: Coral, Verin, Kathyn şi Taner. Nubba o împinse înăuntru şi închise uşa.

— M-am folosit de notițe ca scuză ca să te aduc aici, îi explică ea. Nu puteam spune nimic de față cu Lina.

Simțindu-se prinsă în cursă, Tria se strecură şi se aşează pe un colț al patului, lângă Coral şi

Kathyn. Abia atunci o zări pe Irel ghemuită pe podea, într-un colț. Se ridică pentru a se duce la ea, dar Nubba clătină din cap şi-i făcu semn să rămână acolo unde era, şoptindu-i:

— E bine. Nu-i da atenție.

Înainte ca ea să poată întreba ceva, Coral se aplecă în față:

— Dacă încă n-ai ghicit, ținem aici un consiliu de război.

Ghicise, din clipa în care o văzuse pe Kathyn. Verin se afla aici probabil fiindcă era colega ei de cameră, aşa cum Coral era colegă cu Taner. Părul lung şi blond al lui Kathyn i se revărsa liber pe umeri, iar ochii aveau nuanța verde a mării furioase.

— Lina l-a prostit de tot pe fratele meu, spuse ea. Nici nu mai e el însuşi. A devenit morocănos şi mai tot timpul e nervos; îşi neglijează lecțiile şi e secretos. Şi nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu mine, deşi toată viața am fost apropiați şi mereu am avut încredere unul în celălalt. Îşi şterse lacrimile cu o batistă dantelată, apoi continuă: Nu mai pot discuta rațional cu el.

— Şi Oryon e la fel, interveni Taner. Nu înțeleg cum de a căzut pradă farmecelor Linei.

Degetele ei băteau darabana pe teaca ornată a pumnalului care-i atârna la cingătoarea de piele.

Tria auzise că Taner venise de pe o insulă din nordul îndepărtat, unde oamenii formau clanuri strâns unite, vânând şi pescuind pentru a-şi

asigura hrana. La vârsta pubertății, fiecare copil era trimis în sălbăticie, pentru a se descurca şi a supraviețui singur timp de două luni. Mulți nu se mai întorceau niciodată. Celor care rezistau li se oferea un pumnal special, pe al cărui mâner de os erau gravate numele lor şi faptele întreprinse. Din acel moment, pumnalul rămânea mereu cât mai aproape de mâna posesorului.

Cum şi de ce călătorise Taner atât de departe de casă pentru a veni la Şcoala Simonton, Tria nu ştia, dar fata era deja în anul doi şi ajunsese la nivelul al doilea.

— Eu şi Oryon aveam o înțelegere, continuă Taner, mijindu-şi ochii. Şi totuşi, când ne întâlnim, priveşte drept prin mine, de parcă aş fi invizibilă. L-a vrăjit! Iar eu nu mai tolerez una ca asta. Am tot aşteptat, sperând că Oryon se va elibera singur, prin propriile-i puteri. Dar n-a făcut-o, cu toate că nu puterea îi lipseşte. Cred că în scurt timp îl va provoca pe Kress şi mi-e teamă că îl va ucide.

— Nu-l subestima pe fratele meu! izbucni Kathyn. Oryon va fi cel care va muri.

— Ne-am adunat aici ca să nu moară nimeni, interveni Verin rapid. Trebuie să-i scoatem pe toți de sub vraja ei.

Tria se stăpâni să întrebe ce puseseră la cale; nu voia să ia parte la niciun complot. Coral se îndoi brusc de la mijloc şi gemu.

— Nubba! strigă ea chinuit. Irel… Scoateți-o de

aici. Nu-i pot suporta durerea.

— Dar avem nevoie de ajutorul ei, obiectă Kathyn.

— Ea a fost de acord să ni se alăture? întrebă Taner, vorbind ca şi când Irel nici nu s-ar fi aflat în cameră.

Nubba înclină din cap, dar Tria se întrebă dacă ele chiar discutaseră despre asta, sau Irel acceptase solicitarea Nubbei doar pentru a-i închide gura.

— Du-o în camera mea şi a lui Kathyn, ceru Verin. Poate rămâne acolo până ce vom încropi un plan. După aceea îi vom povesti ce am hotărât, iar ea ne va spune dacă avem sorți de izbândă.

— Iar dacă ea zice nu, va trebui s-o luăm de la capăt? întrebă Taner. N-aş vrea să pierdem timpul astfel.

Coral se ridică.

— Durerea ei mă termină. Dacă rămâne aici, o să vomit.

Nubba se apropie de Irel şi-i şopti ceva la ureche. Fata încuviință şi o lăsă pe colega ei s-o ridice şi s-o scoată din cameră.

— Nu e bine că a resimțit atâtea păreri de rău, spuse Taner.

— Poate că n-are legătură cu planul nostru, interveni Kathyn. Poate că e vorba despre ceva din viitorul îndepărtat al uneia dintre noi.

— Şi asta e mai puțin deranjant?!

Nimeni nu răspunse şi, de fapt, Taner părea că

nici nu aşteaptă vreun răspuns.

— Irel citeşte viitorul fiecărei persoane pe care o întâlneşte, îi explică Verin Triei. Nu se poate feri de asemenea informaţii şi, când vede suferinţă sau tragedie, se simte rău. A venit aici, la şcoală, sperând să înveţe cum să blocheze calea acestor imagini.

Vrei să spui că ştie ce i se va întâmpla fiecăreia dintre noi? Vede întregul nostru viitor?

— Da, însă directoarea i-a interzis să dezvăluie ceva cuiva, răspunse Coral, stând foarte dreaptă şi masându-şi tâmplele. Suferă groaznic fiindcă e nevoită să ţină toate informaţiile astea în ea.

Tria se cutremură. Biata Irel! Nu era de mirare că se comporta atât de ciudat.

— Dar dacă nu are voie să spună nimănui ce vede, cum se poate implica în planul vostru?

— Nu are voie să spună nimănui ce i se va întâmpla lui sau altcuiva, dar poate să ne dezvăluie dacă planul pe care îl concepem va reuşi sau nu. Asta nu înseamnă că divulgă viitorul cuiva. Tot ce trebuie să facă e să spună da sau nu.

Tria se încruntă, nefiind convinsă de etica acestui procedeu, dar ştiind că le va fi de ajutor să cunoască verdictul ei.

Uşa se deschise şi Nubba se repezi înăuntru, gâfâind.

— E deja prea târziu! anunţă ea. L-am văzut pe Kress intrând în camera Linei. Iar Oryon tocmai coboară scările.

Toate săriră în picioare. Taner îşi smulse pumnalul din teacă şi se îndreptă spre uşă. Verin o prinse de braț.

— Aşteaptă!

Coral şi Kathyn se uitară spre Tria.

— E şi camera ta, îi spuse Kathyn. Trebuie să faci ceva.

— Băieții n-au ce căuta la etajul ăsta. Directoarea sau Veronica îi vor opri.

— Scările ar trebui să fie supravegheate, se văită Nubba.

— Pierdem timpul.

Taner se smulse din strânsoarea lui Verin şi se năpusti pe culoar. Celelalte o urmară, Tria rămânând în spate.

Nu, îşi spuse, *nu îndrăznesc să-mi folosesc puterile.*

Taner ajunse la camera Linei şi apăsă clanța. Încuiată. Înconjurată de celelalte, strecură lama pumnalului între uşă şi toc, împinse, o hâțână într-o parte şi-n alta, bombăni ceva despre o vrajă, răsuci cuțitul şi împinse din nou în uşă. De această dată se deschise. Toate cele şase fete se înghesuiră în cameră.

Lina şedea pe pat cu picioarele încrucişate şi având în poală manualul de studii ale mandalei. Ridică ochii spre intruse, pe figura ei frumoasă citindu-se uluire şi surprindere.

Tria nu se lăsă păcălită; cartea era doar un obiect de recuzită, iar uimirea – teatru. Lina nu

învăța niciodată. Dar unde erau Kress şi Oryon? Greşise oare Nubba?

— Sunt aici, spuse Coral răspunzând la întrebarea ei nerostită. Îi simt.

Vocea îi era sugrumată, iar trăsăturile contorsionate.

— Dar unde sunt? strigă Kathyn.

Nubba se apropie de Tria.

— Ce tot spun acolo? şopti ea. Oare nu-i vede toată lumea? Oryon stă lângă fereastră, în fața valizelor. Iar Kress, uite-i, încearcă să se ascundă după hainele tale.

Şi arătă spre colțul din față al camerei, lângă măsuța de toaletă.

Tria privi acolo unde indicase Nubba, amintindu-şi de Shalreg, monstrul pe care numai ea îl putea vedea.

Toată lumea credea că e doar imaginația ei, dar poate că fata putea percepe ceea ce alții nu reuşeau.

Fetele din față îi blocau vederea spre fereastră, aşa că privi spre măsuța de toaletă. Da, într-adevăr, părea că hainele ei fuseseră înghesuite pe bară, între ele rămânând suficient loc pentru ca cineva să se poată ascunde acolo.

Lina începu să țipe:

— Ce înseamnă deranjul ăsta? Ieşiți din camera mea! Cum îndrăzniți să dați buzna aici aşa?!

— Sunt cu mine, interveni Tria. E şi camera mea, îți aminteşti?

Lina se ridică şi privi peste capetele celorlalte, aruncând săgeți din ochi spre Tria.

— N-ai dreptul să le aduci aici fără să mă întrebi şi pe mine înainte. Eu cum să învăț?

Şi îşi agită manualul voluminos pe lângă capul lui Kathyn, care îl dădu într-o parte cu mâna.

— Unde e Kress? întrebă ea.

— Fratele tău? făcu Lina cu inocență. De unde să ştiu eu? Ce, nu poți să vezi singură de el?

— Şi Oryon unde e? interveni Taner, agitând pumnalul.

— Dar asta-i chiar ridicol! îşi dădu Lina ochii peste cap. Doar nu credeți că i-am ascuns aici!

— Ba ştim că ai făcut-o, spuse Coral. Îi simt.

Lina o privi cu o strâmbătură disprețuitoare a buzelor.

— Căutați-i, poate c-or fi sub pat. Sau în şifonier. Ori poate că i-am înghesuit sub vreun birou.

— Kress, unde te ascunzi? strigă Kathyn deschizând uşa şifonierului şi scormonind printre lucrurile Linei.

— Încearcă să se ascundă, şopti Nubba, însă n-au unde să se ducă. Sunt la vedere.

— Sigur că sunt, la fel ca monstrul tău invizibil, se răți Lina la ea. Cred că tu eşti capul răutăților aici. Tu le-ai convins pe celelalte că ai văzut ceva ce n-a fost decât produsul imaginației tale infantile.

Nubba se bosumflă.

— Ba îi văd.

Taner se aplecă să caute sub pat, apoi se ridică şi îşi puse pumnalul în teacă.

— Nu sunt aici, spuse în cele din urmă printre dinți.

Dar Tria trecu pe lângă Coral, Verin şi Nubba, strecurându-se între măsuța de toaletă şi biroul ei, şi întinse mâna spre ceea ce părea spațiu gol în colțul de sub bara de haine. Palma ei atinse piele caldă; deşi cel ascuns acolo încercă să se ferească, degetele Triei înhățară un braț.

— Sunt aici, într-adevăr, strigă ea. L-am găsit pe unul dintre ei!

La cuvintele ei, Taner o împinse pe Lina într-o parte, se apropie de fereastră, se opri brusc în fața valizelor şi bâjbâi cu mâinile prin aer. Eşarfa verde se încreți şi alunecă de pe o valiză, iar fata îşi întinse o mână deasupra ei.

— Aha! S-a urcat pe valize! L-am găsit şi pe celălalt.

La atingerea Triei, scutul de invizibilitate al lui Kress dispăru; băiatul avu cel puțin decența de a se arăta jenat. Chiar era caraghios ghemuit aşa, printre rochiile ei. Tria se dădu la o parte ca să-l lasă să treacă.

Îmbrăcat în negru ca de obicei, Oryon izbuti să-şi păstreze demnitatea când coborî de pe valize. Se încruntă spre Taner şi îşi lovi palma cu o baghetă subțire şi elastică. Cele două bucle care i se formară de o parte şi de alta a frunții, cu restul

părului umflat între ele, îi dădură un aspect demonic.

O panteră mârâi. Nubba țipă. Coral leşină.

Kress trecu pe lângă Tria şi se îndreptă spre Oryon. Lina, în chip de panteră, le ținu la distanță pe celelalte fete. Verin încercă s-o liniştească pe Nubba. Pantera se repezi la ele, în vreme ce Kathyn se aplecă spre Coral.

Fără a ține seama de felină şi de fetele isterizate, Kress se apropie de Oryon. Taner se mişcă pentru a-l opri, cu pumnalul gata să lovească.

Tria privi în jur, căutând ceva cu care să se apere – pe ea şi pe celelalte. Cartea de logică încă deschisă pe biroul ei îi atrase atenția şi o ridică ținând-o cu ambele mâini. Privirea îi alunecă pe pagină. Pasajul pe care încercase să-l înțeleagă îi deveni dintr-odată clar. „Puterea poate fi utilizată responsabil sau iresponsabil. Prin urmare, orice utilizare a puterii va crea ori mult bine, ori mult rău."

Le poate crea pe amândouă deodată, îşi spuse ea. *Nu am voie să-mi folosesc puterile, dar dacă n-o fac, Oryon şi Kress îmi vor răni prietenele. Ei poate că au intenții rele, dar ale mele sunt bune, iar ceea ce facem poate duce la consecințe deopotrivă pozitive şi negative. N-am timp acum de griji pentru aceste consecințe; nu pot decât să sper că totul va fi bine.*

Şi îşi folosi puterea pentru a azvârli cartea grea şi voluminoasă spre Kress, lovindu-l în cap.

Genunchii lui se îndoiră, iar pumnalul lui Taner îşi rată ţinta, zgâriindu-i doar umărul. Tria se concentră pe suporturile grele de cărţi ale Linei şi trimise unul în zbor spre panteră, iar pe celălalt spre Oryon. Acesta îşi ridică bagheta. Suportul de cărţi se spulberă în fărâme de marmură şi aur, care căzură pe podea.

Celălalt suport lovi pantera, care schelălăi şi-i dădu drumul Nubbei. Taner se repezi pe lângă Kress, spre panteră. Oryon îşi îndreptă bagheta spre ea. Taner se prăbuşi inconştientă, dar în cădere pumnalul se înfipse în coapsa animalului. Cu un răget, acesta se răsuci, iar ghearele sale se întinseră spre faţa lui Taner. Tria înhăţă scaunul de la birou, pentru a-l arunca spre felină, dar îl aşeză la loc când Lina îşi reluă aspectul uman.

— Coapsa mea, gemu ea, încleştându-şi mâna pe halatul de casă îmbibat în sânge. Ajutaţi-mă! Sângerez de moarte!

Tria o ignoră şi se concentră asupra lui Oryon. Kathyn şi Verin îngenunchează lângă Nubba şi Coral, în spatele lui Oryon, Kress sări în picioare, se retrase spre valize şi se aşeză pe ele. Oryon înaintă spre singura ţintă care se mai afla în picioare.

— N-ar fi trebuit să te amesteci, spuse aţintindu-şi bagheta spre Tria. Vom vedea acum dacă puterea ta o egalează pe a mea.

La numai câţiva centimetri de faţa ei, vârful negru al baghetei izbucni în flăcări. Dintr-un

impuls, dădu să se tragă înapoi, dar celelalte fete nu-i mai lăsaseră loc, aşa că rămase perfect nemişcată şi îşi adună toate puterile.

Fața furioasă a lui Oryon se înceţoşă. Flacăra se înteți, devenind o perdea de foc, pe care o împinse între ea şi adversarul ei, o modelă şi o întinse în față, ca pe un scut. Prin ea, Oryon se mai zărea doar ca o umbră vagă.

Umbra se mişcă; brațele ei schițau simboluri întunecate. Scutul înflăcărat deveni o sabie. Mâna în mănuşă neagră a lui Oryon îi înhață mânerul şi o îndreptă spre Tria.

Ea transformă lama într-un evantai subțire, o roti departe de ea, o răsuci într-o panglică strălucitoare, o înfăşură în jurul lui Oryon şi o strânse, silindu-l să-şi aducă brațele pe lângă corp.

În mâna lui, bagheta se ridică şi atinse cercul incandescent, care explodă în mii de scântei, se înălță spre tavan şi căzu apoi asupra Triei, ca o ploaie de foc. Ea îşi ridică mâinile deasupra capului, iar cu gândul dirijă avalanşa de scântei în căuşul palmelor. Strânse din dinți, pentru a nu țipa din cauza durerii, şi îşi înclină palmele pentru a trimite duşul de foc înapoi spre cel care îl provocase.

Oryon ridică bagheta şi trase scânteile spre vârful ei. Cu ajutorul celeilalte mâini, modelă un dragon de foc, mare cât o pisică, pe care îl trimise în zbor spre Tria.

Cu mâinile pârjolite, secătuită de puteri, Tria îşi dădu seama că lupta se apropia de sfârşit. Ştiuse instinctiv cum să modeleze focul, dar când dragonul începu să i se rotească în jurul capului, instinctele ei dădură greş. Forța se scurgea din ea precum apa dintr-o chiuvetă. Aripile de foc ale dragonului îi fâlfâiră pe față. Flăcările îi alunecară pe umeri. Ghearele dihaniei i se înfipseră în carne. Răsuflarea lui incandescentă îi aprinse părul.

În spatele ei cineva – Taner, poate – înjură. Auzea zgomotele înăbuşit. Nişte mâini se repeziră din spate pentru a stinge flăcările. Puterile ei încetară să se mai scurgă, revenindu-şi; nu total, dar suficient.

Se concentră asupra dragonului. Acesta se micşoră până la dimensiunile unui şoim. O vrabie. Apoi o libelulă. Fără a slăbi insecta de foc, o reduse până când ajunse cât un licurici. O mică scânteie, pe care o azvârli de pe umăr şi o strivi sub talpă.

Apoi privi spre Oryon. Kress se ridicase şi stătea acum în spatele rivalului său. Îi prinse brațele, lipindu-i-le de corp. Părea să-şi folosească doar forța fizică, nu şi puterile; poate că lovitura încasată cu cartea de logică îi readusese mințile în cap.

Încet, Tria se întoarse spre celelalte fete. Taner şedea pe podea, chiar în spatele ei; pe față i se vedeau zgârieturi însângerate. Ținea pumnalul la gâtul Linei. Verin o sprijinea pe Coral, care tremura, iar Nubba se agățase, îngrozită, de

Kathyn.

În spatele lor, în pragul uşii deschise, stăteau Veronica şi directoarea. Tria icni, surprinsă. Oare de cât timp stăteau acolo şi priveau? Oare văzuseră întreaga luptă? Dar, dacă ar fi văzut-o, cu siguranță că directoarea ar fi intervenit.

În vreme ce ea se zgâia prosteşte la cele două femei, una înaltă şi cealaltă bondoacă, directoarea păşi în cameră, care păru să se mărească pentru a-i face loc.

— Domnule Klemmer, dă-i drumul domnului Brew, ceru ea. Nu va mai face niciun rău.

Fără tragere de inimă, Kress îl eliberă pe Oryon. Directoarea se întoarse apoi spre Verin.

— Tămăduitoare, ai permisiunea de a-ți folosi puterile pentru a vindeca toate rănile, mai puțin zgârieturile de pe fața domnişoarei Mayclan. Ea va purta aceste cicatrici pentru a-şi aminti că nu are voie să-şi folosească pumnalul.

Taner înălță capul cu mândrie.

— Clanul meu obişnuieşte să-şi poarte cicatricile cu mândrie.

Verin îşi puse palmele pe rănile de pe brațele Nubbei şi apăsă până ce tăieturile se închiseră şi dispărură. Apoi se apropie de Lina. Cu o expresie dezgustată, întinse palma şi o aşează pe coapsa ei. Directoarea o privi o clipă, după care se întoarse spre Nubba.

— Miss Balder, te vei întoarce în camera ta şi deocamdată îți este interzis s-o părăseşti. Poți ieşi

doar pentru a participa la cursuri, pentru a mânca şi a-ți îndeplini îndatoririle gospodăreşti.

Nubba înclină capul, supusă.

— Miss Snow, cred că ai suferit destul pentru a nu mai intra de bunăvoie în astfel de situații. Te poți duce în camera ta.

Coral încuviință, plecând odată cu Nubba. Verin îşi puse apoi palmele pe arsurile de pe fața şi umărul Triei. Atingerea ei rece alungă fierbințeala şi netezi pielea băşicată. Durerea dispăru. În numai câteva clipe, orice urmă a arsurilor se evaporă.

Când Verin termină, directoarea o trimise în camera ei şi apoi se întoarse spre Taner.

— Poți pleca şi tu, *miss* Mayclan, dar ține minte: o a doua utilizare a pumnalului îți va atrage exmatricularea.

Taner îşi azvârli capul pe spate, sfidătoare, şi ieşi pe coridor. Directoarea aruncă o privire lungă şi înghețată spre cei care mai rămăseseră în cameră.

— Cu voi trebuie să discut pe îndelete. Mă veți însoți în biroul meu.

Zicând acestea, se întoarse şi ieşi din cameră. Unul câte unul, o urmară ceilalți, mânați parcă din spate de Veronica. În alte circumstanțe, o asemenea paradă i s-ar fi părut Triei caraghioasă; acum însă îi amintea de o procesiune funerară şi se simți cuprinsă de presimțiri negre.

8 Dileme

Grupul se opri în fața biroului. Directoarea o invită pe Kathyn înăuntru şi închise uşa, lăsându-i pe ceilalți să aştepte sub supravegherea Veronicăi.

Stăteau cu toții adânciți într-o tăcere jenată, cu excepția Linei, care îi făcu lui Kress cu ochiul, se bosumflă când acesta îi întoarse spatele şi se lipi apoi de Oryon, care se trase imediat într-o parte. Vraja sub care îi ținuse părea destrămată; dacă aşa era, înseamnă că totuşi ieşise ceva bun din toată nebunia asta. Tria îi aruncă o privire băiatului în negru. El îşi ridică ochii spre tavan, unde un păianjen îşi țesea pânza. Oare chiar încercase s-o omoare? Întregul episod începuse să-i pară deja un vis.

Nu avea idee de unde ştiuse cum să riposteze şi de unde-i venise puterea; o simțise doar revărsându-se în ea, parcă dintr-o sursă externă.

Când îi va veni rândul să între la directoare, va trebui s-o determine într-un fel să-i asculte explicațiile; altfel ar risca să fie eliminată imediat pentru că a încălcat regulile şcolii. Ideea de a se întoarce acasă şi a-l auzi pe tatăl ei replicând „Ți-am spus eu!" era suficient de neplăcută, dar gândul la dezamăgirea pe care o va resimți mama îi îngheța inima. *Trebuie* să-şi respecte promisiunea făcută mamei! îşi apărase prietenele şi pe ea însăşi; era neapărat necesar s-o facă pe

directoare să înțeleagă.

Ah, dacă ar şti ce-i spune acum – şi ce-i face – lui Kathyn! Dura atât de mult! Aşteptarea asta era atât de grea, încât parcă şedea pe un muşuroi de furnici. Şi, cu toate că se străduia să audă ceva, niciun sunet nu răzbătea din birou.

Deodată, uşa se deschise. Kathyn se repezi afară, plângând. Kress dădu s-o prindă de braț, dar ea îl împinse şi o luă la fugă pe scări în sus. Băiatul porni după ea, dar strigătul Veronicăi îl opri.

— Domnule Klemmer! Dumneata şi domnul Brew puteți intra în birou.

Tria gemu; iar trebuia să aştepte. Şi nu avea cum să ştie ce-i vor spune cei doi directoarei. Îşi adună curajul şi spuse:

— Ar trebui să ne primească pe toți trei în acelaşi timp.

— Nu e nevoie, răspunse Veronica.

— De ce nu?

Însă îngrijitoarea refuză să mai deschidă gura. Oryon şi Kress intrară şi uşa se închise în urma lor. Din nou încercă Tria să audă ce se vorbea înăuntru, sperând că vocile băieților sunt mai răsunătoare, mai cu seamă dacă s-ar răsti. Dar nu prinse nici măcar un sunet.

Timpul trecea greu. Lina dădea un adevărat spectacol, străduindu-se să arate plictisită şi sigură pe ea însăşi, dar strica orzul pe gâşte, fiindcă Veronica se mulțumea să privească în gol

şi să fredoneze o melodie enervant de veselă.

În sfârşit, uşa se deschise. Oryon o zbughi afară cu faţa roşie de furie, urmat de Kress, palid şi tremurând.

Ambii se îndreptară în viteză spre camerele băieţilor, fără a scoate un cuvânt.

— Doamnelor, spuse Veronica, doamna Vedreaux vă va primi acum pe amândouă.

Le făcu semn să între şi, spre surprinderea Triei, le urmă imediat, închise uşa şi se rezemă de ea, aşteptând. Două scaune erau aşezate în faţa biroului. Tria se aşeză pe unul, iar Lina pe celălalt.

La fel ca data trecută, chipul directoarei nu intra în conul de lumină al lămpii de pe birou. Doar mâinile i se vedeau, cu degetele încrucişate. Femeia nu vorbi; poate că aştepta o mărturisire. Sau o explicaţie.

Lina nu avea de gând să înceapă, aşa că Tria va trebui să-şi ia inima în dinţi, să bălmăjească în apărarea ei nişte cuvinte care îi vor fi probabil ridiculizate. Iar Lina va fi martoră la umilirea ei. Şi chiar dacă i se va permite să spună întreaga poveste, cealaltă va putea nega bine mersi. Şi pe cine va crede directoarea? Tocmai se gândea de unde să înceapă, când directoarea vorbi:

— Doamnelor, m-aţi pus într-o adevărată dilemă – de fapt, în două dileme.

Tria tresări, uimită. Urma o altă lecţie de logică? Ascultă cu atenţie cuvintele directoarei:

— Şcoala Simonton a fost fondată pentru a-i

învăța pe cei dotați cum să-şi folosească puterile în mod responsabil. Abuzul necugetat de putere – ca în acest caz – îi întoarce adesea împotriva noastră pe cei normali. Obiectivul şcolii noastre este acela de a-i ajuta pe cei normali să conştientizeze forța pozitivă pe care o reprezintă pe continent absolvenții noştri. Pentru aceasta, ne străduim să atragem un eşantion reprezentativ de tineri dotați din întregul Arucadi, preocupându-ne îndeosebi să-i alegem pe cei mai talentați şi pe cei dăruiți cu cele mai neobişnuite şi mai rare puteri.

Parcă citea din broşura de prezentare. Se întrerupse pentru o clipă şi îşi răsuci pe deget inelul cu piatră portocalie, care trimise irizări colorate pe pereți şi pe tavan.

— Amândouă, continuă ea rostind lent cuvintele, de parcă le-ar fi cântărit cu atenție, aveți puteri excepționale. Ați fost alese pentru a împărți aceeaşi cameră fiindcă forțele voastre sunt aproximativ egale şi niciuna n-o poate domina pe cealaltă, aşa cum s-ar întâmpla în cazul cuiva cu talente mai slabe. Eram siguri că, în ciuda restricțiilor care v-au fost impuse, veți ajunge în cele din urmă să vă încercați reciproc puterile. Ne-am străduit să vă ajutăm să conştientizați posibilele consecințe ale unei asemenea acțiuni. Miss Mueller, ai încercat să modifici echilibrul de putere atrăgându-i pe Oryon Brew şi Kress Klemmer într-o luptă a puterilor, ştiind că le poți transfera energia psihică în tine însăți. Ai mers

chiar mai departe, ispitindu-i, făcându-le farmece pentru a fi mai atrăgătoare în ochii lor, deşi nu eşti interesată romantic de niciunul dintre ei şi nici de ceilalți băieți pe care i-ai fermecat la fel, doar pentru a-ți exersa talentele şi a-ți ascunde adevăratul țel urmărit. Doar n-ai crezut că Şcoala Simonton va tolera un asemenea comportament!

Dar tu însăți l-ai tolerat, replică Tria în sinea ei. *L-ai lăsat să continue până când a explodat. De ce?*

— Te-ai aşteptat ca lupta să se dea între domnii Brew şi Klemmer, nu între domnul Brew şi domnişoara Tesserell. Dar nu mă îndoiesc că ai fost încântată de noua turnură a lucrurilor, fiindcă astfel puteai nu numai să absorbi întreaga putere, ci să şi asiguri astfel înfrângerea rivalei tale.

Tria îşi aminti de brusca ei slăbiciune, care aproape că o costase viața. Deci Lina fusese responsabilă pentru asta! Dar cineva – Taner, poate – o oprise, ori printr-o fericită întâmplare, ori ştiind foarte bine ce face adversara ei.

Tria aruncă o privire spre Lina, curioasă să vadă cum reacționează şi aşteptându-se să-i vadă obişnuita expresie sfidătoare. Dar Lina şedea aplecată în față, cu gura deschisă şi ochii măriți. Asculta cu atenția unui elev absorbit de o lecție fascinantă. Pe figura ei nu se zărea nici urmă de regret.

— Miss Tesserell!

Privirea îi zbură din nou la chipul învăluit în

umbră, din spatele biroului.

— Miss Tesserell, ai dat dovadă de o anume reținere în fața tentației. Ai rezistat până ce te-ai lăsat manipulată şi împinsă într-o situație în care propria putere părea unica resursă disponibilă. Deşi ți-ai folosit puterea în autoapărare, din cauza ignoranței ai fost aproape de un veritabil dezastru. Aş vrea să nu mai apelezi la ea înainte de a învăța s-o controlezi mai bine şi s-o utilizezi în siguranță. Nu ai învățat încă acest lucru, şi totuşi nu-ți mai pot aplica restricții. Aceasta este una dintre dilemele despre care v-am vorbit. Aş greşi dacă ți-aş interzice să te aperi. Şi totuşi, ştiu bine că, de fiecare dată când recurgi la putere, rişti să ți-o compromiți.

Directoarea făcu din nou o pauză, jucându-se cu inelul de pe deget. Apoi, vocea ei deveni mai blândă, mai meditativă, de parcă ar fi vorbit pentru ea însăşi.

— Când cei dotați îşi îndreaptă puterile unii împotriva altora, întreaga comunitate are de suferit. Talentele sunt irosite. Reputația noastră este afectată. O energie care ar putea fi îndreptată în direcții pozitive este irosită şi folosită pentru distrugere. Şi mult prea des se întâmplă să pierdem un talent deosebit. Îmi doresc ca voi două să învățați să fiți prietene, să colaborați, să vă utilizați talentele pentru binele comun. Dar nu vă pot ordona să faceți asta. Nu pot decât să sper. Şi pentru a vă încuraja în acest sens, pentru a vă

supraveghea mai îndeaproape, vă scutesc de activitățile gospodăreşti – da, ştiu, miss Mueller, că ți-ai folosit talentele pentru a te elimina singură de pe listele respective. Veți lucra amândouă împreună cu Veronica timp de două ore în fiecare zi, ducând la îndeplinire tot ceea ce vă va cere ea.

— Eu n-am de gând să fac pe servitoarea! declară Lina.

— Vei face aşa cum ți se spune, sau vei părăsi şcoala.

— Foarte bine! Am să plec. Am greşit venind aici. Orele voastre prosteşti mă plictisesc, iar din cauza regulamentelor stupide, locul ăsta e o adevărată închisoare.

Directoarea oftă din nou.

— Poți pleca, dacă vrei, dar această decizie mă aduce în fața celei de-a doua dileme. Ai venit aici de bunăvoie, pentru a-ți dezvolta puterile. Plecând, renunți la ocazia de a-ți rafina talentele în conformitate cu standardele etice. Eu am autoritatea de a ți le anihila, pentru a preîntâmpina alte eventuale daune la adresa comunității. Mi se pare un abuz de putere să-mi folosesc această autoritate; şi totuşi, dacă n-o fac, îți permit ție să abuzezi de propria ta putere. Dacă nu-ți limitez libertatea în acest sens, pun în pericol libertatea întregii comunități.

— Nu poți să faci aşa ceva! exclamă Lina.

— Am să-ți arăt – am să vă arăt amândurora – că pot.

Tria simți o bruscă întunecare, ca şi cum o lumină interioară se stinsese. Ceva, ca un vânt, flutura în mintea ei, părând să zboare spre Veronica, nu spre directoare. Încercă să-şi dea seama ce înseamnă acest zbor, dar gândurile îi erau încețoşate. Se simțea dezorientată, derutată, năucă. Lumea deveni un loc tern şi mohorât.

Lina oftă adânc şi se prăbuşi în scaun.

— Veronica vă va conduce în camera voastră, spuse directoarea. Mâine, la această oră, puterile vă vor fi revenit. Atunci veți putea hotărî dacă vreți să plecați sau să rămâneți. Dacă preferați prima variantă, nimeni nu vă va sta în cale, dar talentele vă vor dispărea definitiv şi veți trăi tot restul vieții ca două persoane normale.

Lina nu renunță la şcoală. Dacă pentru ea cele douăzeci şi patru de ore petrecute ca om normal fuseseră la fel de rele cum fuseseră pentru Tria, nici n-ar fi putut să renunțe. Amintirea acelei zile de coşmar îi dădea Triei fiori şi acum. Se simțise pierdută. Golită pe dinăuntru. Neajutorată. Încarcerată. Cu toate că tata îi interzisese mereu să le folosească, puterile îi fuseseră la îndemână – un prieten familiar, ce-i conferea un sentiment de forță şi de împlinire. Când puterile îi fuseseră luate însă, resimțise un val de compasiune pentru cei ce se născuseră fără un asemenea dar. Cum de suportau să-şi trăiască viața aşa? Acum înțelegea invidia şi frustrarea care îl determinase pe tatăl ei

să nege şi să înăbuşe talentele mamei – şi apoi pe ale ei. Datorită acestei noi înțelegeri începu să învețe mai bine, hotărâtă să devină mai bună, să clădească o punte peste prăpastia care-i despărțea pe cei dotați de cei normali.

N-avea cum să ştie dacă Lina simțea la fel sau nu. Fără a spune mai nimic, se ținea după Veronica două ore în fiecare după-amiază, neobişnuit de umilă. Tria îşi dădu seama că, înainte de a primi această însărcinare, n-o văzuse niciodată pe îngrijitoare făcând alte treburi gospodăreşti decât servirea meselor, deşi acum femeia era un adevărat exemplu de conştiinciozitate.

La instrucțiunile ei, ştergeau amândouă praful în salonul de la etajul întâi, măturau şi făceau ordine în clase, goleau coşurile de gunoi. Lina muncea din greu, fără a apela vreodată la puterile ei. Şi cu toate că în cea mai mare parte a timpului roboteau în tăcere, era o tăcere comună, împărtăşită, care înfiripa între ele un sentiment nou, de camaraderie; Tria îl putea simți şi era sigură că şi Lina îl conştientiza. Acum dormea bine nopțile, fără a se mai teme de amenințarea colegei de cameră.

Pe măsură ce zilele treceau, Tria remarcă o schimbare în aspectul general al şcolii. Praful dispăruse, pânzele de păianjen la fel, iar duşumelele, ceruite şi lustruite, străluceau de curățenie. După ce spălară ferestrele pe dinăuntru

şi pe dinafară, lumina şi căldura învăluiră întreaga clădire, conferindu-i parcă o nouă demnitate. În salon, portretul lui Lesley Simonton era şi el mai strălucitor, mai puțin mohorât, ca şi cum tânărul ar fi fost încântat de schimbările pe care le suferise şcoala lui.

Şi cu fiecare zi care trecea, Tria era tot mai convinsă că spălatul şi curățenia nu făceau parte dintre activitățile obişnuite ale Veronicăi, îngrijitoarea îndeplinindu-le acum doar pentru binele celor două ajutoare ale ei.

— Nu e drept, bombăni Nubba într-o seară, când învățau la teoria metafizicii în camera ei. Lina aproape că ne-a ucis, tu ne-ai salvat viețile, şi amândouă ați primit aceeaşi pedeapsă. Nu e drept!

Tria ridică din umeri.

— Nu mă deranjează să muncesc. Nici nu e atât de greu cum era munca pe care o făceam acasă în fiecare zi.

— Asta nu contează. N-ar trebui să fii obligată s-o faci. Iar pedeapsa Linei ar fi trebuit să fie mult mai aspră. A scăpat prea uşor.

— Dar acum se poartă cum trebuie. Şi ăsta-i lucrul cel mai important, nu? Ieri i-am văzut în curte pe Kress şi pe Oryon râzând şi vorbind împreună, ca doi buni prieteni. Au şi uitat de cearta lor. Nu ți se pare că asta-i ceea ce contează?

Nubba se încruntă.

— Dar ei ce pedeapsă au primit? Uite ce aş vrea eu să ştiu! Kress n-a vrut să-i spună nici măcar

surorii lui ce le-a zis directoarea.

— Dar Kathyn ți-a spus ce i-a zis ei?

— Păi, nu prea. Doar că puterile ei nu mai sunt conectate cu cele ale lui Kress şi că trebuie să-l lase să-şi urmeze propria cale. Ea urmează să-şi dezvolte talentele independent de el. Chestia asta a deranjat-o, dar cred că a mai fost ceva – ceva despre care nu mi-a vorbit nici mie, nici altcuiva.

Şi de ce ar fi trebuit să vorbească? se întrebă Tria; probabil că o râcâia rău pe Nubba să ştie că există unele secrete pe care ea nu le poate desluşi.

Aruncă o privire spre Irel, care stătea la biroul ei şi învăța tăcută, de parcă era singură în cameră. Cât de greu trebuie să-i fie Nubbei să stea împreună cu fata asta atât de liniştită şi de retrasă, fără a putea afla măcar un crâmpei din secretele pe care le cunoştea ea! Era oare posibil ca directoarea să le fi grupat astfel pentru a-i reaminti mereu băgăreței că nu-şi putea satisface întotdeauna orice curiozitate?

Nubba îi întrerupse gândurile:

— Şi mai e ceva important. Faptul că Oryon şi Kress sunt prieteni atât de buni nu cred că e tocmai bine, fiindcă astfel îşi unesc forțele. Împotriva ta. Taner mi-a spus că amândoi dau vina pe tine pentru că i-ai umilit şi le-ai făcut probleme cu directoarea. Şi fiindcă din cauza ta par nişte netoți.

— Taner ți-a spus una ca asta?

— Da. Ea şi Oryon sunt din nou prieteni, deşi

cred că doar atât: prieteni. Niciodată n-am înghițit gogoşile ei cum că ar fi iubiți. Iar eu…

— Lasă asta! izbucni Tria. Spune-mi ce înseamnă că îşi unesc forțele împotriva mea. Ce au de gând?

— Eu nu ştiu decât ce ți-am spus deja. Oh, şi uneltesc totodată împotriva Linei, dar fireşte că ea merită aşa ceva. Atâta ştie Taner. Mi-a zis doar să te previn să fii atentă.

Tria îşi închise manualul cu un bufnet.

— M-am săturat de toată aiureala asta! Credeam că s-a terminat. Acum are de gând să înceapă din nou?

Se ridică în picioare, lăsându-şi caietul şi creionul să cadă pe jos. Mânată de un impuls brusc, se apropie de biroul lui Irel.

— Spune-mi Irel, sunt într-adevăr în pericol?

Fata îşi plecă fruntea şi îşi încleştă degetele pe marginea cărții, de parcă ar fi fost un colac de salvare.

— Haide, Irel! Spune-mi doar da sau nu. Poți să faci atâta lucru!

— Da, şopti ea.

— Da? Sunt în pericol?

Fata încuviință. Mâinile îi tremurau.

— Şi ce pot să fac?

Întrebarea îi scăpase fără voia ei şi nici măcar nu aştepta vreun răspuns. Dar Irel, privind drept în față, în gol, răspunse cu o voce limpede:

— Vorbeşte cu Veronica.

A doua zi, spăla scările împreună cu Lina, sub supravegherea îngrijitoarei. Aşteptă o ocazie de a vorbi cu ea fără ca Lina să le audă, dar cele două ore de muncă aproape că se sfârşiseră fără a prinde vreun moment favorabil. În cele din urmă, Veronica o trimise pe Lina să golească şi să spele găleata, în vreme ce Tria trebuia să termine de lustruit balustrada.

— Veronica, începu ea imediat ce rămaseră singure, am aflat că am duşmani care încearcă să-şi îndrepte puterile asupra mea şi mi s-a spus să-ți cer ție sfatul, să mă înveți cum să-i opresc.

Îngrijitoarea încuviință, ca şi cum ar fi fost obişnuită cu astfel de cereri.

— Amenințarea e numai la adresa ta, sau o vizează şi pe Lina?

Prin urmare, se obosise degeaba să ascundă numele celor doi complotişti; întrebarea demonstra că Veronica ştia clar la cine se referise. Îi mărturisi deci că amenințarea o includea şi pe colega ei de cameră şi preciză că încă nu vorbise cu ea despre asta.

— Vorbeşte! replică îngrijitoarea şi cuvântul sună mai mult ca un ordin decât ca un simplu sfat. Nu va fi uşor să cooperezi cu Lina, dar dacă o vei convinge să colaborați, vei câştiga un aliat puternic şi poate că aşa îi vei mai potoli caracterul rebel.

Tria continua să lustruiască balustrada scărilor

de la etajul al treilea şi, încruntată, replică:

— Dar dacă nu va vrea să coopereze? Sau dacă insistă să folosească metode cu care eu nu sunt de acord? Ce voi face atunci?

— În acest caz, îți recomand să cauți siguranța şi înțelepciunea urcând treptele spre următorul nivel.

Tria se opri din lustruit şi privi spre Veronica, nedumerită. Glumea oare? Totuşi, expresia de pe figura ei părea serioasă.

— Nu înțeleg, răspunse. Suntem la ultimul etaj, nu? Unde să mai urc? Sau există şi mansardă?

— Țțț-țțț! Dar ce-ai făcut la orele de teorie a metafizicii, ai dormit?

— A! exclamă ea roşind. Îmi amintesc că Moşu' Tum… magistrul Tumberlis a spus că mintea noastră poate cuprinde şapte niveluri, deşi majoritatea oamenilor nu descoperă decât două sau trei dintre ele. Şi a mai spus că dimensiunile existenței sunt infinite. Dar nu cred că asta are vreo legătură cu ce mi-ai spus tu mie.

Veronica părea amuzată.

— Nu v-a spus şi că Şcoala Simonton este un microcosmos al universului multidimensional?

Tria se încruntă, întrebându-se cum de ştia îngrijitoarea toate astea.

— Ba da, replică ea, dar tot nu pricep. Ce înseamnă asta?

Drept răspuns, Veronica făcu un semn cu mâna spre culoar. Lina se întorcea, trecând pe lângă

camera Nubbei. Îngrijitoarea îi dădea astfel de înțeles, probabil, că discuția se încheiase.

— Priveşte mai atentă, îi mai şopti.

Tria se zgâi în lungul culoarului. Timp de o secundă, zări o scară lungă, cotită, ce urca în întuneric. Clipi însă şi viziunea se destrămă. Oare chiar o văzuse cu adevărat?

Lina ajunse lângă ele şi-i întinse Veronicăi găleata goală. Femeia o luă şi spuse:

— V-ați îndeplinit îndatoririle pe care le aveați față de mine. De mâine vă veți relua activitățile gospodăreşti obişnuite.

Tria nu reuşi să-şi stăpânească un strigăt de dezamăgire, dar Lina îşi zvârli capul pe spate.

— Era şi timpul, replică ea.

— Şi de data aceasta, ți le vei îndeplini, miss Mueller.

— Bănuiesc că da, răspunse Lina nepăsătoare, după care se întoarse şi se îndreptă spre camera ei.

— Nu, nu-ți va fi uşor să colaborezi cu ea, îi şopti Veronica Triei. Dar trebuie măcar să încerci.

Legănând găleata într-o mână, începu să coboare treptele, iar Tria rămase locului, cu o mie de întrebări fără răspuns, frământată de îndoieli şi de temeri.

9 Invitația

Tria stătea lângă arteziana din curte, care fusese închisă şi secată pentru iarnă. Wilce o oprise în drum spre prima oră şi o rugase să vină în pauză la fântână. Acolo aveau să poată vorbi în linişte; puțini elevi mai ieşeau în pauză în curte, de când vremea se răcise. Majoritatea rămâneau în clasele încălzite şi învățau pentru examenele de sfârşit de semestru, până la care mai era o săptămână.

Şi ea ar fi trebuit să învețe. Pentru materiile predate de doamna Dova şi de magistrul San Marté nu-şi făcea griji. La etică şi la ritualuri oculte avea de asemenea note foarte bune, dar la cele două cursuri ale lui Tumbă situația era cu totul alta. Va trebui să tragă tare pentru a lua examenul la logică, iar la teoria metafizicii era nevoită să învețe pe dinafară o sumedenie de pagini de notițe.

Îşi alungă însă gândul la examene când Wilce se apropie de ea, cu mâinile în buzunarele jachetei de lână şi un zâmbet larg pe figura plăcută.

— Bun, Tria! îți mulțumesc că ai venit.

— Cu plăcere, Wilce. Care-i problema?

— Nu cine ştie ce, răspunse el scoțând o mână din buzunar şi trecându-şi degetele prin părul blond.

Voiam… ăăă… voiam să te întreb dacă vrei să mergi cu mine la Balul de Iarnă.

Simțind brusc cum i se înmoaie genunchii, Tria se aşează pe marginea fântânii. Wilce îi urmă exemplul, cu o privire îngrijorată în ochii căprui.

Crede că am să-l refuz, îşi spuse ea. *Trebuie să răspund ceva.*

Dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt. Ar fi vrut să accepte bucuroasă, însă rămase mută.

El îşi puse palmele peste mâinile ei cu un gest cald, liniştitor.

— Înțeleg dacă ți-ai făcut alte planuri. Trebuia să te întreb acum câteva săptămâni. Totdeauna am tărăgănat lucrurile. Mi-am tot spus că o să picăm amândoi în aceeaşi echipă de lucru, din nou, şi că îți voi vorbi atunci, dar n-a fost să fie.

Tria trase adânc aer în piept şi-i surâse.

— Nu mi-am făcut alte planuri. Mi-ar plăcea să merg cu tine.

El zâmbi, iar degetele i le strânseră pe ale ei.

— Minunat! Deci avem o întâlnire!

O întâlnire! Cu Wilce! Abia dacă-i venea să creadă. La sfârşitul pauzei, pluti până la ora de etică şi nu auzi nici măcar un cuvânt din lecție; era pradă unei plăcute visări, gândindu-se la Wilce, la dans, la cât de fericită era, la cât de bine mergeau lucrurile pentru ea şi cât de mult se înşelase la început cu privire la şcoală.

Din seara luptei cu Oryon nu mai avusese alte întrevederi dezagreabile cu directoarea, care bălmăjea amabilă un salut când se întâlneau, iar uneori chiar îi zâmbea. Spre uimirea ei, Lina acceptase să contribuie la o defensivă comună față de Oryon şi Kress, dar temutul atac nu venise niciodată. Băieții se purtau rece cu ele, dar nu

dădeau semne că ar pune la cale cine ştie ce plan sinistru împotriva lor.

Tria le evita intenționat pe fetele care o atrăseseră în conflict. Avea ore împreună cu Nubba şi Coral, deci le vedea şi vorbea cu amândouă, dar nu le făcea niciodată confidențe. Cu Taner, Karhyn şi Verin se întâlnea rar, în general atunci când erau programate împreună la vreo activitate gospodărească, iar asta nu se mai întâmplase de câteva săptămâni.

Îşi petrecea timpul împreună cu colegi care se concentrau mai degrabă asupra învățăturii şi a prieteniei decât asupra conspirațiilor şi a conflictelor. Rehanne Zalos îi devenise cea mai apropiată prietenă.

Când ora se încheie în sfârşit, dădu fuga s-o găsească pe Rehanne, o opri în drum spre sala de mese, o trase la o parte în salon şi-i luă mâinile într-ale ei.

— Wilce m-a invitat să merg cu el la bal!

Vestea parcă ieşi singură din gura ei, refuzând să aştepte pentru a fi comunicată într-un mod mai demn. Tria țopăia, mânată de bucurie şi de dorința de a-şi împărtăşi fericirea. Rehanne îi răspunse cu un zâmbet larg şi o îmbrățişare caldă.

— E minunat, Tria! mai grozav decât cred că îți dai seama.

Desprinzându-se din brațele prietenei, Tria o privi uimită:

— Ce vrei să spui?

— Puțini sunt cei care, anul ăsta, merg la bal în doi. Cei mai mulți dintre noi merg pur şi simplu. Anul trecut, majoritatea băieților au invitat câte o fată; acum însă, nu. Oh, cei din anul trei merg în cupluri, continuă Rehanne rostind cuvintele într-o grabă care, în mod evident, ascundea o anume durere. Evyar şi Adeen au de gând să se căsătorească după absolvire, iar Helena şi Cleance sunt tot timpul împreună. Toată lumea se aşteaptă ca ei să fie desemnați Regele şi Regina Iernii. Dar cei din anul întâi şi doi stau în expectativă. Taner e furioasă fiindcă Oryon nu i-a pomenit nimic despre dans, iar ea e prea mândră pentru a face primul pas. Elspeth l-a invitat pe Palmer, iar el a răspuns că sigur va dansa cu ea, dar că „bărbații au hotărât să meargă în grup anul acesta.” *Bărbații!* Ce caraghios! Zâmbetul i se transformă în încruntare şi Tria sesiză durerea din glasul ei când Rehanne adăugă: Tot sper că Gray mă va invita, dar încă n-a făcut-o, aşa că bănuiesc că voi merge şi eu împreună cu celelalte fete.

— Ți-ai putea folosi talentul de constrângere pentru a-i da un mic impuls mental, o tachină Tria.

— Ştii că n-aş face niciodată aşa ceva! Ar fi foarte uşor, dar incorect, şi dacă el ar afla sau ar bănui ceva, ar termina-o cu mine pentru totdeauna.

— Oh, mă îndoiesc de asta. Dar te va invita; încă mai e timp. Wilce zicea că a vrut să mă invite mai înainte, dar că nu a îndrăznit. Probabil că în

aceeaşi situaţie se află şi Gray, şi ceilalţi. Aşteaptă şi-o să vezi. O să dea toţi buzna să invite fete, acum că Wilce a spart gheaţa.

Şi îşi îmbrăţişă din nou prietena, dorind să-i spulbere îndoielile şi s-o determine să-i împărtăşească bucuria. Dar nesiguranţa ascunsă dincolo de zâmbetul ei era vizibilă şi Rehanne se mulţumi doar să replice:

— Să mergem, s nu întârziem la masă.

În vreme ce se grăbeau spre sala de mese, Tria hotărî să se ducă la Wilce şi să-l roage să vorbească cu Gray. Poate că un cuvânt din partea lui ar fi imboldul de care are Gray nevoie, iar Rehanne nici nu va şti de mica lor intervenţie.

Din nou fericită graţie acestei hotărâri, abia observă că singura masă la care rămăseseră două locuri libere era cea la care stăteau Lina şi Petra. Se aşeză împreună cu Rehanne, după ce le salutară pe amândouă, dar se ridicară din nou pentru binecuvântarea de la amiază, rostită azi de magistrul Hawke. Cuvintele de mulţumire răsunau în inima Triei şi tocmai începuse să rostească şi ea formula de recunoştinţă, când magistrul încheie rugăciunea.

Veronica servi mâncarea şi Tria văzu cu uimire cum în faţa ei este aşezat un platou cu friptură de porc într-un sos gros şi apetisant. Bucătarii probabil că sărbătoreau astfel norocul ei! La fel de uluită, se zgâi la bolurile cu legume care însoţeau friptura. Uite că, o dată cel puţin, recolta din

grădina pe care o îngrijeau elevii ajunsese şi pe mesele lor.

— Dar ce, azi e vreo sărbătoare? întrebă ea, îngrămădindu-şi în farfurie bucatele delicioase. Drept răspuns, cei din jur îi aruncară priviri nedumerite şi clătinară din cap.

— La mâncare mă refer, adăugă ea. Azi e atât de… altfel!

Petra privi în farfuria ei.

— Altfel? Cum? Sunt aceleaşi lături pe care ni le-au dat întotdeauna.

Rehanne ridică şi ea din umeri.

— Cred că sunt generoşi cu legumele proaspete atât timp cât mai rezistă. Toată iarna o să avem doar mâncare conservată şi congelată.

— Mâncarea nu s-a schimbat, interveni Lina. Doar percepția ta e diferită acum.

Strâmbătura de pe figura colegei ei de cameră o convinse pe Tria să nu mai insiste cu întrebările; n-avea de gând să-i dea ocazia să facă pe deşteaptă, aşa că o lăsă pe Rehanne să îndrepte conversația spre alte subiecte. Dar mai târziu, în camera lor, o întrebă ce voise să spună.

Lina şedea pe pat turceşte, cu halatul ei alb de casă răsfirat în jur.

— Atât de multe sunt aici învăluite în iluzie, explică ea. Cred că intenția lor e să ne testeze pentru a vedea cât timp îi ia fiecăruia dintre noi să perceapă realitatea din spatele iluziei. Eu am sesizat imediat înşelătoria. E doar o joacă de copii!

— Adică mâncarea delicioasă pe care am avut-o azi nu e diferită de tot ce ni s-a dat până acum? Vrei să spui că înainte nu ni s-a servit varză afumată şi fără gust, orez lipicios, peşte uscat, pui aţoşi, cartofi pe jumătate nefăcuţi şi…

— Puah! Adică ai acceptat până acum asemenea lături drept mâncare? exclamă Lina încreţindu-şi nasul obraznic. Ce proastă ai fost! N-ai învăţat încă să vezi dincolo de suprafaţa lucrurilor? Nu ştii cum să testezi prezenţa iluziei?

Tonul disprețuitor al Linei o scoase din sărite şi răspunse doar printr-o ridicare din umeri, fiindcă nu voia să-şi recunoască ignoranţa.

— Cred că va trebui să te învăţ!

Expresia de dezgust de pe figura Linei nu-i putea ascunde scânteia de triumf din ochi şi zâmbetul din colţul gurii.

— Nu, mulţumesc! O să-mi dau seama şi singură. Dacă tu ai învăţat, sunt sigură că nu poate fi prea greu.

Lina se bosumflă şi se adânci într-o tăcere morocănoasă. Tria se simţea oarecum vinovată. Ar fi trebuit să-şi ceară scuze, dar era prea furioasă fiindcă Lina îi alungase starea euforică de mai înainte, aşa că îşi strânse cărţile şi plecă să înveţe împreună cu Rehanne.

Seara îl găsi pe Wilce în bibliotecă, pregătindu-se pentru examene. Se aşează alături de el şi, în şoaptă, îl rugă să discute cu Gray despre bal. Wilce

împinse într-o parte cartea din care citea.

— Nu-mi cere să mă amestec în treburile altcuiva, îi ceru el pe un ton iritat şi parcă puțin vinovat – o reacție la care Tria nu se aşteptase. Unii dintre băieți insistă pe lângă noi, ceilalți, să mergem singuri la bal anul ăsta. Şi chiar mi se pare firesc. Voi, fetele, nici măcar nu aveți nevoie să fiți conduse; trebuie doar să coborâți scările până la sala de mese. Vom fi cu toții acolo, indiferent dacă mergem cu cineva sau nu. Şi mulți dintre băieți nu-şi pot permite să cumpere un buchet de flori sau un dar de întâlnire.

— Un dar de întâlnire?!

— E o tradiție la Simonton. Când un băiat invită o fată la Balul de Iarnă, trebuie să-i cumpere un cadou special, pe care să i-l dea chiar înainte de sfârşitul balului, când orchestra cântă ultima melodie.

— Wilce, eu n-am nevoie de buchet sau de vreun dar de întâlnire, şi nici Rehanne n-are nevoie. Dar Balul de Iarnă e cea mai importantă serbare a anului şi o altă tradiție a Şcolii Simonton cere ca elevii să meargă câte doi, în cupluri.

— Ei bine, e o tradiție ce va fi încălcată anul ăsta. Mulți băieți consideră că a venit vremea să instituim alte tradiții.

— Dar dacă aşa simți şi tu, de ce m-ai invitat? De ce n-ai respectat hotărârea celorlalți băieți?

Wilce ezită o clipă, cu o expresie stânjenită. Tria îşi ținu răsuflarea. Oare mersese prea departe?

Oare el se va... se va răzgândi? Dar Wilce îi luă mâna şi spuse:

— Tu eşti o fată deosebită. Niciodată nu faci paradă de puterile tale şi încerci întotdeauna să-i ajuți pe ceilalți. Eşti singura care are răbdare cu Nubba când se fofilează de la treabă țipând că o hăituieşte monstrul ei. Şi felul în care ai îmblânzit-o pe Lina...

— E n-aş numi-o îmblânzită, râse ea. Nu sunt foarte sigură că nu e doar o schimbare de tactică din partea ei.

— Mă rog! Tu ştii cum s-o iei. Bine, am să vorbesc cu Gray. Ştiu că ar fi vrut s-o invite pe Rehanne. O să-l conving să nu se lase influențat de ceilalți.

10 Excursia

Excursia la Millville fusese ideea Linei.

— Mâine e Zi Liberă, spuse ea. Putem lua autobuzul de dimineață spre Millville. Avem nevoie de o pauză de la învățat pentru examene.

— Dar tu n-ai învățat nimic, replică Tria, ridicându-şi privirea din cărțile împrăştiate pe birou. Tu nu înveți niciodată.

— Şi ce dacă? Tu înveți.

— Dar ai spus „*avem* nevoie".

Proptindu-şi mâinile în şolduri, Lina îi aruncă o privire exasperată.

— Bine, dacă insişti atâta pentru exactitate… Tu ai nevoie de o pauză, iar eu vreau una, indiferent dacă am nevoie sau nu. N-am mai fost la Millville de săptămâni bune.

— N-ai fost în Ziua Liberă trecută, dar în cea dinainte ai fost. Asta nu înseamnă „săptămâni bune”!

— Ba înseamnă. Sunt două săptămâni. Suficient de mult pentru mine. Iar tu n-ai mers acolo niciodată. Stai mereu închisă aici, ca un bursuc.

— Lina, nu văd pentru ce aş merge. Ştii că n-am bani de cumpărături.

— Păi, te duci la bal şi n-ai nimic potrivit de îmbrăcat. Pot să-ți împrumut eu o rochie, dar tot îți trebuie nişte accesorii ca lumea.

— Nu ți-am cerut să-mi împrumuți nimic. Acum lasă-mă în pace să învăț, replică ea şi, luând creionul, se întoarse la notițele ei.

Lina i-l smulse din mână şi-l azvârli în celălalt colț al camerei.

— Tria Tesserell, eşti cea mai încăpățânată ființă pe care am întâlnit-o vreodată. Uite-mă pe mine aici, încercând să fiu drăguță cu tine, iar tu nici nu te sinchiseşti. Lasă prostiile alea de notițe şi ascultă-mă! O să mergi cu noi la Millville mâine.

— Cu noi? Care „noi”?

— Eu, Kathyn, Elspeth, Bettina, Petra, Norietta şi probabil Eula, Coral şi Verin.

— Dar ştiu că o să fie o excursie mare! Şi cum

rămâne cu Rehanne? Sau cu Nubba?

Ochii Linei licăriră malițioşi.

— A, da, am uitat să-ți spun şi de Rehanne. Acum, că Gray a invitat-o la bal, va fi nerăbdătoare să meargă la cumpărături. Cât despre Nubba, poți s-o chemi şi pe ea, dacă vrei.

Căzuse drept în plasa întinsă de Lina. Va trebui să meargă, pentru ca biata Nubba să nu fie lăsată pe dinafară. S-ar simți tare neplăcut dacă n-ar fi şi ea invitată acolo unde se duceau toate fetele din anul întâi şi al doilea, cu excepția lui Irel şi a lui Taner. Irel nu ieşea niciodată împreună cu celelalte, iar refuzul lui Taner de a avea ceva de-a face cu balul includea în mod cert şi cumpărăturile în vederea lui. Toată lumea ştia însă că Nubba ar prefera să moară decât să rateze balul.

— Bine, acceptă Tria. O s-o întreb dacă vrea să meargă şi, dacă da, o să merg şi eu.

Lina se întoarse fără a mai spune nimic, dar oglinda îi reflectă zâmbetul triumfător; fireşte că se ştia deja ce va răspunde Nubba.

Vântul le izbi din față, obligându-le să-şi țină fustele lungi pe lângă corp când coborâră din autobuz. Deşi afară era rece, Tria se simțea bine şi confortabil în mijlocul prietenelor ei. Acum îi părea bine că Lina insistase să vină şi ea. Sporovăind şi râzând, mergeau pe strada din Millville în vreme ce localnicii se uitau după ele.

Firește, nu era nimic neobișnuit ca elevii de la Simonton să vină în Millville, dar probabil că oamenii din oraş nu mai văzuseră atât de mulți odată. Câțiva dintre cei pe lângă care trecură păreau chiar alarmați. Mamele îşi prinseră copiii de mână sau îi luară în brațe.

— Ar trebui să mergem câte două sau câte trei, sugeră Tria. Oamenii sunt speriați văzând atât de mulți dotați la un loc. Îşi spun probabil că punem ceva la cale.

— Păi, chiar punem. Să facem cumpărături, precizează Lina cu un zâmbet răutăcios.

Celelalte se declarară de acord cu Tria şi se despărțiră, convenind să se întâlnească pentru masa de prânz la cafeneaua Sunshine. Tria rămase cu Rehanne şi Nubba, Lina plecă împreună cu Eula şi Kathyn, iar celelalte şase se împărțiră în grupuri de câte două. Millville nu era un oraş mare; probabil că aveau să dea unele peste altele de câteva ori, dar deocamdată plecară în direcții diferite.

Copaci cu crengile goale se înşirau pe marginea trotuarului, frunzele căzute formând un covor gros printre ei. Clădirile de pe Strada Principală erau vechi, multe din cărămidă roşie, câteva din lemn tocit. Dar toate magazinele avea vitrine vesel luminate, decorate ca pentru iarnă. Nubba alerga de colo-colo, în culmea încântării. Rehanne mergea încet pe lângă Tria, oprindu-se la fiecare vitrină. Triei îi plăcea şi ei să admire vitrinele pe

îndelete, dar Nubba o tot lua înainte, iar ea nu ştia ce să facă – să se grăbească pentru a n-o lăsa singură sau să rămână lângă Rehanne, ignorând chemările nerăbdătoare ale Nubbei.

Nubba era mult înaintea lor, când dintr-odată scoase un strigăt şi dispăru într-un magazin. Tria o luă la picior, dar înainte chiar de a ajunge la uşa magazinului, aromele de aluat proaspăt, scorțişoară, ciocolată şi alte mirodenii îi dădură de ştire că Nubba găsise o patiserie.

Şi ce patiserie! în vitrină se afla un orăşel în miniatură, cu case din turtă dulce şi ferestrele acoperite cu glazură galbenă, pentru a imita lumina din interior. Pământul era acoperit cu zăpadă din zahăr pudră, copaci din caramel era presărați printre case, iar felinare din jeleu mărgineau străzile din ciocolată. Iar în orăşel se aflau chiar şi oameni minusculi!

— E minunat! exclamă Tria încântată, când Rehanne ajunse lângă ea. Uite, omuleții aceia par a fi făcuți dintr-un fel de bomboană.

— Sunt din marțipan. E o pastă preparată din migdale pisate, zahăr şi… şi albuş de ou, cred. E delicios! Şi ia te uită la oamenii de zăpadă din bezea!

Încă mai priveau, minunându-se, când Nubba ieşi din magazin cu brațele încărcate de pachete.

— Poftim, spuse ea veselă, îndesând un pachet în mâinile Triei şi întinzând altul spre Rehanne. Fac eu cinste. Aşa vă mulțumesc pentru că sunteți

prietenele mele.

Surprinsă, Tria desfăcu pachetul şi văzu un rulou pufos, umplut cu cremă, o brioşă cu scorțişoară învelită într-o glazură groasă şi câteva fursecuri delicat decorate.

— Nubba, nu trebuia! O să ne stricăm pofta de mâncare cu toate astea.

Grăsuna izbucni în râs.

— Sunt mai bune decât mâncarea de la cafenea şi, oricum, de atâta mers o să ni se facă foame din nou.

Desfăcându-şi pachetul, scoase brioşă cu scorțişoară şi muşcă zdravăn din ea.

— Mulțumesc, Nubba, spuse Rehanne cu o uşoară grimasă spre Tria, şi gustă dintr-un fursec.

Ruloul cu cremă era delicios, dar Tria era convinsă că nu va putea mânca toate dulciurile acelea. Când îşi reluară plimbarea, rămase iar în urmă cu Rehanne, lăsând-o pe Nubba s-o ia mult înainte. La un moment dat, ajunseră lângă doi băieței care priveau cu jind în vitrina unui magazin cu jucării. Tria întinse pachetul cu dulciuri unuia dintre copii, iar Rehanne i-l dădu pe al ei celuilalt, ducând un deget la buze pentru a-i face semn să păstreze secretul.

Puştii înhățară veseli bunătățile şi o luară la fugă. Fetele îşi zâmbiră una alteia şi porniră în pas grăbit pe urmele Nubbei; nu aveau nevoie de cuvinte pentru a şti că prietena lor nu va afla niciodată ce cale luase generozitatea ei.

Cu excepția dulciurilor, niciuna dintre ele nu cumpără nimic, mulțumindu-se doar să admire vitrinele. Când ajunseră în capătul străzii, unde magazinele se sfârşeau şi începea o zonă cu birouri şi locuințe, se întoarseră şi porniră spre cafenea. Nu peste mult timp, o zăriră pe Kathyn alergând spre ele şi făcându-le semne, toată numai zâmbete.

— Ia ghiciți pe cine am văzut şi ce făceau!

Tria şi Rehanne ridicară din umeri.

— Wilce şi Gray tocmai au intrat într-un magazin de bijuterii. Nu ne-au văzut, fiindcă ne-am ferit, dar pe urmă ne-am uitat pe furiş înăuntru. N-am observat ce au cumpărat, dar sunt sigură că e vorba despre cadouri pentru voi două. Dacă vă grăbiți, puteți trage şi voi cu ochiul, ca să vedeți ce au luat.

— Dar le-am spus că nu vrem daruri de întâlnire! Probabil cumpără cadouri pentru cineva din familie.

— Ba nu, sunt sigură că nu v-ar invita la bal fără a vă pregăti un dar de întâlnire!

— Hai să ne grăbim, spuse Nubba, țopăind în loc de nerăbdare. Pariez că Wilce cumpără ceva deosebit pentru tine.

— Nu! exclamă Rehanne punând o mână pe brațul Nubbei. Nu vreau să ştiu ce-mi ia Gray. Îmi plac surprizele. Ție nu, Tria?

— Ba da, şi mie îmi plac surprizele. Kathyn, du-te imediat la Eula şi Lina. Spune-le să nu

îndrăznească să-i spioneze.

Kathyn părea dezamăgită, dar acceptă:

— O să le spun. Lina voia să între în magazin… Să cumpere ceva pentru ea! adăugă repede, văzând privirea încruntată a Triei.

— Vin şi eu cu voi, spuse Nubba, pornind grăbită.

Tria o prinse de braţ şi o trase înapoi.

— Ba nu te duci! Ştiu că ai încerca să vezi ce ne-au cumpărat. Am vorbit serios când am spus că nu vreau să ştiu. Vreau să am o surpriză. Şi nu mi-ar plăcea nici ca voi, celelalte, să aflaţi.

Kathyn se îndepărtă, iar Tria şi Rehanne rămaseră locului împreună cu Nubba, foarte dezumflată. După câteva minute, Kathyn se întoarse însoţită de Lina şi Eula, ambele cu sacoşe în mâini. Tria se aşteptase ca Lina să fie furioasă, dar văzu că râdea.

— Eram sigură că asta o să spui, o anunţă când ajunse lângă ele. Chiar am pus pariu cu Eula. Şi nu-ţi face griji, nu ştiu ce au cumpărat, deşi aş fi putut afla foarte uşor. Un lucru ştiu, totuşi: magazinul acela nu vinde bijuterii ieftine. Sunteţi amândouă norocoase, mai cu seamă că noi, restul, nu vom primi niciun cadou.

Lina se purta de parcă nici nu-i păsa, dar în ochii ei lucea o urmă de gelozie.

— N-ar trebui să ne dea niciun cadou, spuse Tria. Nu-mi pasă dacă aşa e tradiţia. Cum anul ăsta atât de puţini sunt băieţii care au invitat o

fată, nu e drept ca noi, câteva, să avem parte de un tratament special.

— Dacă într-adevăr crezi asta, n-ar fi trebuit să-i accepți invitația, replică Lina pisiceşte. Dar ai acceptat, aşa că trebuie să mergi până la capăt. Aşa, şi ce ați cumpărat până acum?

Tria ezită; Lina ştia bine că ea nu are bani pentru cumpărături. Bănuind că intenția celeilalte era doar s-o facă să se simtă prost, abia se stăpâni să nu-i răspundă ceva muşcător; dar era o zi prea frumoasă pentru a o irosi ciorovăindu-se cu Lina.

— Doar ne-am uitat, spuse. N-am găsit nimic de cumpărat.

— Atunci, bine că ne-am întâlnit. Pot să te ajut eu să alegi ceva.

Spre uşurarea Triei, Rehanne interveni:

— Nu acum. Mai e puțin şi trebuie să ne întâlnim cu celelalte pentru masa de prânz. Să mergem spre cafenea.

Lina acceptă fără prea mare tragere de inimă şi porniră toate la drum. Ajunseseră suficient de aproape de local pentru a le vedea pe Coral, Verin, Petra şi Elspeth aşteptând afară, când auziră o serie de strigăte şi țipete venind de pe o străduță laterală. Aruncând o privire rapidă spre celelalte, Tria o luă la fugă, sigură că prietenele ei o vor urma.

Când dădu colțul, văzu un câine mare în mijlocul străzii, cu blana gălbuie zburlită, urechile lăsate pe spate, colții la vedere şi muşchii

încordați, gata de atac. Dădea din cap în dreapta şi în stânga, de parcă nu s-ar fi putut hotărî încotro să se repeadă. Deschise botul şi scoase un urlet furios; doar nehotărârea îl mai ținea în loc.

Într-o parte, doi băieți îngroziți – cei cărora le dăduseră ea şi Rehanne dulciurile – se ghemuiseră lângă trunchiul unui copac prea înalt pentru ca ei să poată ajunge la ramuri. De cealaltă parte, Oryon şi Kress râdeau, asmuțind câinele cu un băț. În spatele lor, Davy, Jerrol şi Fenton stăteau rezemați de zidul unei clădiri şi aşteptau.

Triei îi trecu prin minte fulgerător gândul că întreaga şcoală venise probabil în Millville şi apoi îşi dădu seama că animalul n-ar trebui să aibă dubii în privința celor pe care să-i atace; era evident cine îl zădăra. Dar când îşi luă avânt pentru a se repezi spre Oryon şi Kress, ceva anume îl derută, îl făcu să clatine din cap şi să se îndrepte spre cei doi copii.

Deci Oryon şi Kress îşi foloseau puterile; Tria simțea deja curenții de energie. Sâcâiseră animalul şi acum îi dirijau furia spre cei doi băieței.

Lumea începuse să se adune şi un bărbat fugi spre copii să-i apere, în vreme ce altul luă un pietroi şi se apropie de câine. Animalul sări. Bărbatul îl trase pe unul dintre copii din calea lui, dar câinele îl ajunse pe celălalt şi-l muşcă de umăr.

Tria se repezi spre Oryon şi Kress.

— Opriți-vă! Cum îndrăzniți?

Oryon ridică din sprâncene, mimând surprinderea.

— Să oprim ce? Dar ce-ți închipui tu că facem noi aici?

Kress nu-i dădu nicio atenție, focalizat mai departe asupra câinelui. Deci el era cel care folosea magia; iar ea trebuia să-i destrame concentrarea. Rehanne se apropie.

— Te ajut şi eu, îi şopti.

Lina se furişase în dosul unor tufişuri dese. Tria adună o minge de lumină şi o aruncă spre fața lui Kress. Din mulțime se auziră icnete de surpriză, dar Kress nici nu clipi.

— Vrăjitoarelor! strigă cineva.

Kathyn le împinse pe Tria şi Rehanne din drum şi se repezi la fratele ei, lovindu-l în piept şi împingându-l spre Davy şi ceilalți.

— Directoarea ți-a spus să nu mai iei putere de la alții, iar mie mi-a interzis să te mai las. Ei de ce au voie?

Şi aruncă o privire furioasă spre Davy, Jerrol şi Fenton, care o priviră nedumeriți. Kathyn se întoarse imediat spre fratele ei.

— Deci ei nu-şi dau seama ce faci! Nici măcar nu mai catadicseşti să ceri voie acum!

Poate că i-ar mai fi zis şi altele fratelui ei, dar o panteră neagră se repezi din spatele tufişurilor şi, mârâind, izbi câinele, depărtându-l de prada lui. Acesta schelălăi şi se zvârcoli sub greutatea felinei.

După ce pantera îl eliberă şi se retrase dincolo de tufişuri, câinele o zbughi. O clipă mai târziu, Lina îşi făcu apariția, venind lângă Tria şi Rehanne. Eula şi Elspeth fugiră după câine, iar Tria îşi aminti că cea dintâi avea darul de a linişti animalele.

Oryon ridică din umeri şi se apropie de Kress, apoi spuse cu glas tare:

— Nu încercam decât să ținem câinele departe de noi. N-am vrut să-l asmuțim spre copii.

Era clar că localnicii nu-l credeau, oricât de nevinovată îi suna vocea. Cei care fuseseră acolo de la început văzuseră clar că niciunul dintre ei nu făcuse nimic pentru a-i ajuta pe băieții amenințați.

— Acum chiar am dat de necaz, îi spuse Kathyn lui Kress. Când directoarea va auzi ce s-a întâmplat, ne va pedepsi pe toți. Probabil că va anula balul.

— Şi? făcu Kress sfidător.

Dar Oryon se adresă şi el mulțimii:

— Uitați-vă! Copilul e bine. Nimeni n-a fost rănit.

Tria se întoarse odată cu ceilalți pentru a privi; văzuse cum câinele muşcase băiatul de umăr. Verin îl ținea acum în brațe, apăsând cu mâna locul rănit.

— E bine, spuse ea. Doar cămaşa e ruptă.

Şi ridică palma pentru a se vedea pielea nevătămată a copilului. Ea îl vindecase, desigur.

— Cunosc câinele acela! anunță un bărbat. Întotdeauna a fost un animal blând. Nu l-am mai

văzut niciodată aşa. Ce l-o fi apucat?

— Şi ce-o fi fost creatura aceea care l-a atacat? întrebă o femeie.

— Ce mai contează? replică Lina. L-a salvat pe copil, nu-i aşa?

Eula şi Elspeth se întoarseră împreună cu câinele, care era liniştit acum şi dădea vesel din coadă, în ciuda zgârieturilor de pe spate. Verin dădu copilul unui bărbat care era probabil tatăl lui, apoi se apropie de câine şi îl mângâie pe spinare. Când se depărtă de el, zgârieturile sângerii dispăruseră. Din nou din mulțime se auziră strigăte de „vrăjitorie”.

— Nimic nu-i mulțumeşte, nu-i aşa? şopti Oryon la urechea Triei. Nu ne plac nici când facem fapte bune, nici când facem rău. Aşa că n-are rost să te porți frumos.

Ea îi întoarse o privire ucigătoare.

— Nimeni n-a avut nimic cu noi până când ați început voi doi să le faceți necazuri. Ce aveați de gând, să asmuțiți câinele să ucidă copilul?

— Sigur că nu! L-am fi oprit dacă n-ați fi apărut voi. Tu eşti cea care a atras atenția tuturor. Tu şi Lina, cu trucurile ei inutile.

— Inutile! I-a salvat viața băiatului!

— Care n-ar fi fost în pericol dacă draga mea soră nu mi-ar fi destrămat concentrarea, interveni Kress.

Tria pufni şi începu să studieze mulțimea. Păreau a se fi adunat cam douăzeci şi cinci de

persoane şi, cu toate că nimeni nu schițase încă niciun gest amenințător la adresa lor, ştia că e doar o problemă de timp înainte de a se întâmpla ceva. Şi celelalte fete erau conştiente de pericolul crescând. Lina mârâi.

— Nu te schimba! o preveni Tria.

Rehanne stătea cu ochii închişi, profund concentrată. Sigur îşi pusese în funcțiune talentul de constrângere în încercarea de a controla mulțimea, dar aceasta era prea numeroasă. Davy şi Fenton păreau speriați, însă Jerrol făcu un pas în față. Un bărbat ridică pumnul spre ei, dar îngheță cu el în aer. Talentul lui Jerrol îl imobilizase, însă acest lucru înfurie gloata şi mai tare, iar băiatul nu era suficient de puternic pentru a-i împietri pe toți. Oamenii strigau acum şi se apropiau tot mai mult. Tria văzu câțiva agenți de ordine venind spre ei din mulțime. Era clar, din înfățişarea lor aspră şi din direcția în care se mişcau, că nu se aflau aici pentru a linişti gloata, ci pentru a-i atenționa şi poate chiar pentru a-i aresta pe cei care stârniseră furia oamenilor.

Tria privi spre Oryon, care stătea încă lângă ea. Respira adânc, iar ochii lui negri scânteiau. *Îi face plăcere toată chestia asta*, îşi spuse Tria.

Apoi, în mod inexplicabil, strigătele se răriră, localnicii încetară să se mai apropie de ei şi mulți începură chiar să se îndepărteze. Agenții de ordine se retraseră şi ei. La început Tria crezu că toți reacționează la vreun gest al lui Oryon, dar chipul

acestuia se întunecă şi sprâncenele i se încruntară de enervare.

— Băgăcioşii! exclamă el. Strică distracția omului!

Era mai înalt decât ea şi deci vedea peste capetele mulțimii. Tria se ridică pe vârfuri, dar tot nu zări ce anume distrăsese atenția localnicilor şi stârnise furia lui Oryon. Ca şi fratele ei, Kathyn era înaltă – cea mai înaltă dintre fete – şi Tria se linişti auzind-o că râde.

— Sunt Wilce şi Gray, spuse ea. Suntem salvați.

Mulțimea le făcu loc şi Tria îi putu zări. Wilce mergea linişti printre oameni, vorbindu-le încet. Nu era nevoie să audă ce le spune pentru a şti că, odată cu cuvintele, el răspândea în jur o influență linişti toare, folosindu-şi talentul de pacificator pentru a calma spiritele. Iar Gray se oprise în dreptul unei grămezi de frunze uscate şi îşi folosea puterile pentru a le ridica în aer şi a le modela după chipurile celor din mulțime. Oamenii strigau din nou, dar de această dată nu de furie, ci încântați să vadă figura unuia dintre ei plutind scurt timp în aer, pentru a se dezintegra apoi şi a lua altă formă.

În vreme ce toată lumea, inclusiv agenții de ordine, era atentă la Gray şi la sculpturile lui efemere, Wilce ajunse lângă colegii săi. Zâmbi şi Tria îşi simți inima caldă, sigură că surâsul îi fusese destinat ei în mod special.

— Plecați cât timp sunt atenți la Gray, le spuse

tuturor. Duceți-vă în stație şi luați primul autobuz spre şcoală. Agenții de ordine nu se vor lăsa distraşi mult timp.

— Cu ce drept ne dai tu ordine? ripostă Kress.

Dar Oryon interveni:

— Ba nu, are dreptate. E vremea să mergem. Apoi, rânjind, adăugă: O să terminăm disputa asta altă dată.

11 Balul de iarnă

— Stai locului sau plec şi te las aşa! se răsti Lina cu gura plină de ace.

— Îmi pare rău.

Tria stătu dreaptă şi ridică brațele pentru ca Lina să se poată răsuci în jurul ei, prinzând în ace tivul fustei albastre.

— Ar fi mult mai uşor dacă ți-ai folosi puterile ca să faci asta!

— Da, şi aş arăta drăguț când mi s-ar destrăma fusta în mijlocul ringului de dans! Hai, că aproape ai terminat!

Mai am încă o treime de prins şi dacă te tot fâțâi aşa n-o să termin niciodată. Nu ştiu de ce m-am oferit să fac chestia asta.

Nici Tria nu ştia. În ciuda insistențelor Linei că nu putea veni la bal cu haine „țărăneşti”, era hotărâtă să nu accepte niciuna dintre rochiile scumpe oferite de colega ei de cameră, însă

hotărârea începuse să i se zdruncine când văzuse respectiva rochie. Era splendidă, mătasea fină umflându-se ca un nor în jurul ei.

Fiindcă era mai înaltă şi mai solidă decât Lina, rochia trebuia modificată. Din nefericire şi cu totul neaşteptat, colega ei de cameră dovedi că ştie să mânuiască acul şi aţa, reuşind să descoasă cutele generoase şi să refacă tivul. Acceptase să facă toate retuşurile necesare după ce Tria refuzase categoric să-şi folosească puterile pentru a modifica rochia pe măsura ei.

— Materialul îți subliniază albastrul ochilor. Rochia e a ta.

— Mulțumesc, Lina! E minunată. Dar n-o pot păstra. E mult prea scumpă.

Lina ridică din umeri.

— Mai am o sumedenie. Iar culoarea nu-mi vine atât de bine cum îți vine ție. Şi, în plus, nu fac toată munca asta doar ca s-o stric mai târziu şi să cos totul la loc cum a fost!

— Nici n-ar trebui s-o faci, răspunse Tria cu un zâmbet viclean. Ți-ai putea folosi puterile.

Ziua balului începu cu frig şi zăpadă. Soarele ieşi pe la mijlocul dimineții şi zăpada se transformă în lapoviță. Norii se îngrămădiră însă, tot mai negri, şi până seara lapoviță deveni din nou ninsoare. O vreme perfectă pentru Balul de Iarnă.

Într-un vălătuc de sifon albastru, Tria coborî scările, sprijinindu-şi mâna pe brațul lui Wilce.

Cât de bine arăta el în cămaşa albă şi smochingul negru! În spatele lor, spre adânca ei satisfacție, Gray o însoțea pe Rehanne, iar chipul ei radia de fericire, îmbujorarea din obraji reflectând rozul rochiei de organdi.

Tria îşi duse degetele la buchețelul de trandafiri şi garoafe prins la umăr; parfumul său delicat adia asemenea unei făgăduieli. Se gândi la cadoul pe care avea să i-l dea Wilce înaintea ultimului dans al serii; era sigură că va fi încântată, indiferent ce-ar fi fost. Nerăbdătoare, se simțea plină de încredere, grațioasă, nicidecum mica țărăncuță neştiutoare de până acum.

Când intră în sala de bal cu Wilce, remarcă privirile invidioase ale fetelor care veniseră fără însoțitori şi simpatia pe care o resimțea pentru ele nu-i înăbuşi un val de mândrie.

Era atât de absorbită de propria ei transformare, încât nu observă de la bun început cât de mult se schimbase sala de mese. Devenise o vastă sală de bal, bogat decorată cu nămeți de zăpadă sclipitoare; peretele din spate părea un ghețar albastru ca sticla şi roiuri de steluțe cădeau din plafonul înalt, învăluind încăperea într-o lumină argintie scânteietoare.

Abia dacă îşi aminti răspunsurile politicoase pe care trebuia să le dea la saluturile profesorilor care îi întâmpinau aliniați într-un şir lung, de la uşă până spre mijlocul sălii.

Fracul magistrului Tumberlis era lucios la coate

şi reverele îi erau uzate, dar bătrânul se aplecă şi-i sărută mâna cu o demnitate care îi aduse Triei lacrimi în ochi. Îmbrăcat într-un smoching mov cu manşete de dantelă roz şi pieptar în aceeaşi nuanță, magistrul San Marté le adresă un amabil bun-venit. Doamna Dova purta o rochie elegantă din lame, iar doamna Blake era minunată în liliachiu. Magistrul Hawkeera era înveşmântat într-o capă neagră, impunătoare, cu o cravată de mătase roşie. Aletheia părea mai eterică decât oricând, în rochia sa de un alb diafan. La capătul şirului stătea directoarea, îmbrăcată cu o rochie neagră simplă, ale cărei linii severe erau îndulcite de un şirag strălucitor de mărgele. O întâmpină pe Tria călduros, cu o expresie de aprobare pentru asocierea ei cu Wilce. În sfârşit, simțea că greşelile ei din trecut fuseseră iertate.

Apoi îşi îndreptă atenția spre muzicanți. Trăgându-l pe Wilce după ea, traversă încăperea pentru a-i privi mai de aproape. Înghesuiți pe o mică scenă la baza „ghețarului”, cei şapte membri ai orchestrei purtau costume de pinguin din pene adevărate; măştile şi ciocurile desăvârşeau iluzia.

Tria bătu din palme de încântare. Ca şi când ar fi aşteptat exact acel semnal, muzicanții îşi luară instrumentele şi începură să cânte. Wilce o conduse pe ringul de dans.

— Nu sunt o bună dansatoare, spuse ea, sperând să nu se facă de râs.

— Nu-ți face probleme. Urmează-mi paşii.

Cu o mână pe mijlocul ei, Wilce o îndrumă în mişcările simple ale valsului. La început, Tria îşi privea tot timpul picioarele şi număra în gând, „unu – doi – trei; unu – doi – trei”. Curând însă, învăţă să anticipeze mişcările partenerului din mişcările umărului pe care îşi sprijinea ea mâna. Ridică ochii şi întâlni surâsul lui aprobator. Gray şi Rehanne plutiră pe lângă ei; în ochii ei albaştri se citea fericirea.

— Mă bucur că m-ai convins să vorbesc cu Gray despre Rehanne, spuse Wilce în şoaptă, cu buzele lângă urechea ei. Băieţii care au insistat să vină singuri sunt fraieri; nici nu ştiu ce pierd.

— Aş vrea să vină şi ei aici.

Ocheadele invidioase ale fetelor neînsoţite îi diminuau bucuria. În afară de ei doi şi Gray cu Rehanne, doar patru cupluri se mai aflau pe ringul de dans. Palmer se răzgândise şi o invitase pe Elspeth după ce Gray vorbise cu Rehanne. Văzându-i acum cum dansau obraz lângă obraz, Tria se întrebă de ce ezitase Palmer atât de mult. Celelalte cupluri erau formate din elevi din anul al treilea.

— Cred că restul băieţilor aşteaptă să-şi facă o intrare triumfală.

Pentru moment, explicaţia lui Wilce o mulţumi. Îmbătată de bucurie şi de căldura braţelor lui, închise ochii şi se lăsă pradă muzicii care o purtă printre roiuri de stele şi galaxii, în care planete pustii izbucneau frenetic la viaţă la apropierea ei.

Într-un târziu, muzica încetă, iar visul i se spulberă. Ceilalți băieți nu se apropiaseră încă. Toate fetele erau în sală, mai puțin Irel şi Taner, care declarase că balul e „un obicei prostesc”. Mai bine de jumătate însă dintre băieți lipseau.

Orchestra dădu semnalul unui foxtrot vioi. Tria îl îndemnă pe Wilce s-o invite pe Nubba la dans. De pe margine, privi cu admirație uşurința cu care el evita să fie călcat de picioarele greoaie ale Nubbei, fără a pierde totuşi ritmul. Gray dansa acum cu Coral, iar Palmer cu Kathyn. Elevii din anul trei schimbau partenerele doar între ei. Lina, într-o rochie de un verde sclipitor, dădea târcoale pe margini ca o pisică în urmărirea prăzii.

Şirul de profesori se destrămase. Moşu’ Tumbă se apropiase de masa cu gustări, magistrul San Marté dansa cu Aletheia, iar magistrul Hawke o avea ca primă parteneră pe doamna Blake. Directoarea şi doamna Dova rezistaseră tentației muzicii şi stăteau lângă uşă, aşteptându-i, desigur, pe eventualii întârziați.

Dar unde erau aceştia? Pretutindeni în jur, Tria auzea şoapte ferite: „Oare nu vin?” „Doar n-ar fi în stare să strice farmecul Balului de Iarnă, nu-i aşa?” „De ce întârzie atât de mult?”

Muzica încetă din nou, dansatorii eliberară ringul, iar în tăcerea care urmă cineva spuse:

— Uite-i că vin!

Jerrol şi Davy intrară în urma altor patru băieți, la distanță de ei, adresând câte un salut

directoarei şi doamnei Dova. Prea departe pentru a auzi ce vorbeau, Tria văzu alarmată cum cele două femei se retrag încet spre perete şi rămân încremenite, țepene ca două statui.

Kress intră şi el, strălucitor în frac. O femeie mascată, într-o rochie argintie fără spate, cu o croială îndrăzneață, se sprijinea de brațul lui. Oryon, în smoching negru şi cămaşă din mătase de asemenea neagră, însoțea o femeie cu o rochie roşie mulată pe corp şi foarte decoltată; şi ea purta o mască.

În spatele celor două cupluri veneau Reece şi Fenton. Ultimul intră Britnor, care închise uşile în urma sa. Orchestra începu o melodie veselă, iar Oryon şi Kress îşi conduseră partenerele pe ringul de dans. Niciun alt cuplu nu li se alătură.

Wilce se apropie de Tria şi o prinse de cot.

— Femeile acelea nu sunt elevele şcolii. O să avem probleme. Haide, te iau de aici!

Tria clătină însă din cap.

— N-au dreptul să ne strice nouă, tuturor, balul.

— Însă o vor face. Asta au de gând. Aşa, se răzbună pe directoare fiindcă i-a pedepsit, şi pe voi, fetele, pentru că i-ați umilit şi le-ați distrus distracția în Millville.

— Dar părea că le-a trecut supărarea!

— Nu, n-au uitat, răspunse Wilce, fără a-şi lua privirile îngrijorate de la conspiratori. Trebuia să-mi fi dat seama că au pus la cale ceva mai mult decât o simplă glumă, însă n-am vorbit deloc nici

cu Oryon, nici cu Kress. Iar ceilalți probabil îşi închipuie că e o glumă. Jerrol e coleg de cameră cu Oryon, aşa că se lasă manevrat de el. Fenton nu ia niciodată nimic în serios. Davy îi calcă mereu pe urme lui Fenton, iar Reece şi Britnor încearcă să-şi extindă puterile. Poate îşi închipuie că aşa trebuie să procedeze pentru a reuşi, dar s-au băgat în chestia asta până peste cap. O să fie o veritabilă explozie, adăugă el trăgând-o de braț. Să mergem înainte ca situația să se înrăutățească.

— Nu putem pleca, replică ea. Le-au făcut ceva directoarei şi doamnei Dova!

— Lasă-mă să te scot de aici şi pe urmă am să mă întorc să văd ce pot face.

— Nu plec. Indiferent ce au pus la cale, trebuie să le facem față.

Privind în jur, o văzu pe Lina apropiindu-se de ea prin mulțime şi îi ieşi în întâmpinare, trăgându-l pe Wilce după ea.

— Asta e, spuse Lina. Atacul cu care ne-au amenințat. Eşti pregătită?

Tria clătină din cap.

— Nu mă aşteptam să aibă loc aici, în fața tuturor. Va fi greu să ne apărăm, dar va trebui să facem tot posibilul pentru a-i opri.

Dansul se încheie. Kress şi Oryon schițară câte o plecăciune adâncă; partenerele lor făcură o reverență. Apoi, cu un gest elaborat, îşi scoaseră măştile, arătându-şi tuturor chipurile de mort, cu dinții rânjiți.

12 Provocarea

Lina icni scurt şi apoi şopti, nevenindu-i să-şi creadă ochilor:

— Femeile Teribile! Au invocat Femeile Teribile!

Tonul ei părea mult prea admirativ şi Tria îi aruncă o privire rapidă. Colega ei de cameră pălise şi nu-şi dezlipea ochii de la cele două femei înspăimântătoare.

Cu un sunet ca un plesnet de bici, aripi de piele țâşniră de pe umerii acestora. Creaturile se înălțară în aer şi începură să zboare de colo-colo ca nişte molii hidoase, distrugând întregul decor care o încântase pe Tria atât de mult. Kress, Oryon, Davy, Jerrol şi Fenton intrară pe ringul de dans acum gol şi, cu fața spre mulțimea tremurândă, se aşezară astfel încât să formeze între ei o pentagramă invizibilă. Britnor şi Reece păzeau uşile, ca nimeni să nu poată intra.

— Şi-au pierdut mințile, spuse Wilce, amintindu-i astfel Triei că se afla încă lângă ea. Vocea îi era încordată, seacă, şi părea că vorbise mai degrabă pentru sine. Trebuia să-mi fi dat seama ce pun la cale. Poate dacă am să reuşesc să ajung la ei, să-mi folosesc darul…

— Nu, e prea târziu pentru asta! izbucni Tria încleştându-şi mâinile în vreme ce panica se instala printre elevi. Stai aici şi încearcă să-i

liniştești pe cei din jurul nostru.

Dar țipetele fetelor erau tot mai răsunătoare şi nimeni, nici măcar profesorii, nu păreau să ştie ce anume să facă. Magistrul San Marté se retrăsese într-un colț şi flutura o batistă de mătase, ca pentru a îndepărta răul. Magistrul Tumberlis se prăbuşi la podea, ținându-se de piept. Verin îngenunche lângă el şi-i făcu semn altui tămăduitor, Salor Tribane, care venise odată cu ceilalți băieți. Cu o privire ruşinată, se apropie de ea şi îşi puseră amândoi palmele peste mâinile bătrânului.

Doamna Dova se cățără pe un troian de zăpadă artificială şi strigă ceva într-o limbă necunoscută – o vrajă, probabil, dar fără niciun efect. Aletheia, cu privirea fixată asupra Femeilor Teribile, stătea pe vârfurile picioarelor, gata parcă să le urmeze într-o altă dimensiune. Magistrul Hawke trasa în aer simboluri cu bastonul. Acestea zăboviră o clipă ca nişte ornamente drăguțe, apoi se risipiră încet, fără a produce vreun efect vizibil. Directoarea încremenise ca o stană din piatră.

Peste întregul tumult se auzea Nubba țipând ceva despre Shalreg. Tria gemu:

— Doar n-a apărut şi ăsta aici!

O zări pe Rehanne lângă masa cu gustări, agățată de brațul lui Gray. Trăgându-l pe Wilce, porni spre prietena ei. Femeia Teribilă în rochie roşie plutea în zbor deasupra mesei. Brusc, plonjă, înhățându-l pe Gray. Rehanne încercă să-l

elibereze, dar creatura i-l smulse din mâini şi-l ridică în aer aşa cum bufnița ridică un biet şoricel. Deasupra urletelor de groază se auzea fâlfâitul aripilor. Femeia în rochie argintie se repezi spre Wilce.

— Oh, nu, în niciun caz! strigă Tria sărind în fața lui şi începu să dea din mâini pentru a goni monstrul.

— Foloseşte-ți puterile, Tria, o îndemnă cineva.

Dar nu putea. Acum, când avea cea mai mare nevoie de ea, puterea o părăsise. În mijlocul strigătelor şi al panicii, nu se putea concentra, nu putea face nimic. O aripă ca de liliac o plesni peste față şi peste brațe şi, cu o singură lovitură, o azvârli într-o parte, de parcă ar fi fost un fulg. Până ce-şi regăsi ea echilibrul, Femeia Teribilă îl înhăță pe Wilce şi îl ridică spre tavan.

Îngrozită şi neajutorată, Tria privea creaturile cum zburau în toate părțile. Apoi se apropiară una de alta şi se opriră în aer, în mijlocul sălii. Wilce şi Gray atârnau inerți în ghearele lor, iar ea nu putea spune dacă erau doar leşinați… sau morți.

Sub privirile înmărmurite ale tuturor, cele două Femei Teribile dispărură împreună cu prada lor. Aripile oribile fâlfâiră scurt, tigvele rânjiră şi, în clipa următoare, în aer nu se mai afla nimic, decât plafonul alb şi tăcerea încremenită a celor din sală.

— Unde au dispărut? răsună strigătul îngrozit al lui Rehanne.

Ca şi când o vrajă fusese destrămată, sala se

umplu din nou de zgomote. Cei cinci care formaseră pentagrama îşi relaxară poziţiile şi se apropiară unii de alţii. Lina făcu un pas înainte. În mişcare, trupul ei se metamorfoză, luând înfăţişarea unei pantere, şi ţâşni spre Jerrol, aflat cel mai aproape dintre cei cinci. Cu un răget, se repezi la gâtul lui. Kathyn alergă spre Kress, iar Tria porni spre Oryon.

În încăpere se încrucişau vrăji, farmece şi contravrăji, elevii şi profesorii deopotrivă scuturându-se de împietrirea care îi cuprinsese. Eliberarea concomitentă a unei forţe atât de intense formă curenţi de aer. Luminile licăriră, în sală deveni insuportabil de cald şi mirosuri de sulf şi petale de trandafiri se combinară într-o duhoare greţoasă.

Tria simţi cum i se face pielea de găină, iar părul i se ridică pe braţe. Înaintarea ei încetini; se chinuia să meargă, de parcă păşea printr-un strat de nămol gros şi adânc.

Lina se rostogoli pe podea, din nou cu înfăţişare umană. Jerrol rămase o clipă nemişcat, cu sângele şiroindu-i printre degetele încleştate pe gât, şi apoi se prăbuşi. Furtuna de vrăji care se intersectau atinse forţa unui uragan, împingând-o pe Tria în spate şi împiedicând-o să ajungă la Oryon.

— Opriţi-vă! se auzi glasul directoarei. Retrăgeţi-vă puterile!

Murmurele încetară; strălucirile multicolore păliră. Pe fondul liniştii, răsună vocea mânioasă a

lui Kathyn:

— Directoarea a avut dreptate în privința ta, Kress. Mi-a spus că eşti slab, dar eu n-am vrut să cred. M-a prevenit să nu te mai las să extragi putere din mine, fiindcă altfel o să mă tragi în jos, odată cu tine. Ar fi trebuit să le spună însă asta tuturor prietenilor tăi.

Se întrerupse şi privi în jur, conştientă parcă dintr-odată de liniştea care se aşternuse. Când întoarse capul, Kress o plesni peste față şi zgomotul ascuțit reverberă în întreaga sală. Kathyn scuipă înspre el şi se îndepărtă.

Directoarea înaintă până în mijlocul încăperii. Se opri lângă Jerrol, se aplecă şi puse o mână pe gâtul lui sfâşiat. Răsuflarea lui gâfâită, sacadată, se linişti sub atingerea ei şi, când femeia se ridică, rana deja dispăruse. Lina se încruntă şi, încă şezând pe podea, porni spre Tria. Directoarea îi măsură din ochi pe ceilalți rebeli.

— Îi veți aduce înapoi imediat pe Wilce Riverman şi Gray Becq, le ceru ea.

Davy se tot fâțâia de pe un picior pe altul. Fenton se trase înapoi câțiva paşi, ca pentru a se distanța de colegii lui. Reece îşi şterse sudoarea de pe frunte. Toți trei priviră agitați spre Oryon şi Kress. Britnor schiță în aer un semn de autoprotecție.

Kress o privi pe sora lui, roşu la față de furie, cu pumnii încleştați, fără a se uita măcar o clipă la doamna Vedreaux, parcă inconştient de prezența ei.

Spre deosebire de colegii lui, Oryon susținu neclintit privirea directoarei. Se apropie de ea păşind în fața celorlalți, cu buzele schimonosite într-un rânjet sfidător.

— Tu eşti mai puternică decât mine, spuse el. Adu-i tu înapoi!

Un tic nervos se zbătu pe unul dintre obrajii directoarei; femeia îi răspunse însă pe un ton ferm:

— După cum ştii, am autoritatea şi capacitatea de a vă anihila puterile. Dacă nu-i aduceți imediat înapoi pe domnii Riverman şi Becq, veți fi, toți – sublinie ea fulgerându-i pe conspiratori cu o privire înghețată – privați de puterile voastre şi trimişi acasă, dezonorați.

La această amenințare, Kress se întoarse spre Oryon cu o expresie îngrijorată în ochi. Mâinile lui Britnor începură să tremure vizibil. Cu o urmă de zâmbet pe figură, Oryon replică pe un ton potolit:

— Ah, dar în acest caz nu-i vom mai putea readuce pe Wilce şi Gray, nu-i aşa? Şi va trebui să-i găseşti singură.

— Şi crezi că nu pot?

Doamna Vedreaux se punea la mintea lui! Tria scrâşni din dinți. *Haide*, spuse în sinea ei, *adu-i înapoi pe Wilce şi Gray şi pedepseşte-i cum se cuvine pe criminalii ăştia!* Dar directoarea se mulțumi să răspundă:

— Greşiți dacă vă închipuiți că istețimea asta o să vă salveze. Gândiți-vă bine la ce faceți.

— M-am gândit, replică Oryon cu o ridicare

arogantă a bărbiei, care o făcu pe Tria să spumege. Eu n-am să fac ceea ce-mi ceri, şi nici Kress.

Tria aproape că sughiță de surprindere auzind atâta îndrăzneală. Deci tipul era convins că nu avea niciun motiv să se teamă de directoare şi, în vreme ce ea aştepta să audă replica acesteia, Oryon continuă:

— Ce s-a întâmplat aici, în seara asta, a fost opera noastră, a mea şi a lui Kress. Ceilalți, după cum bine ştii, nu au puterea necesară; ei doar ne-au ajutat în ceea ce au crezut a fi o simplă farsă.

Reece dădu din cap cu putere în semn că da. Jerrol îşi freca gâtul vindecat, fără a-şi ridica ochii din podea, iar Davy părea dintr-odată bolnav. Directoarea se întoarse spre Kress:

— Domnule Klemmer, eşti de acord să împarți responsabilitatea cu domnul Brew pentru ceea ce s-a întâmplat şi să-i absolvi pe ceilalți de orice vină?

Kress ezită, privi spre Oryon, îşi drese glasul şi răspunse:

— Da, sunt de acord.

— Atunci, aşa să fie! Pe capul vostru să cadă consecințele acestei fapte. Vă mai cer o dată, amândurora: readuceți-i aici pe cei care au fost răpiți din cauza acțiunilor voastre nelegitime.

Oryon pufni:

— Resping ideea de nelegitim. Fiecare are dreptul să facă tot ce-l țin puterile, indiferent de bolboroselile magistrului San Marté despre etică.

Şoapte consternate şi icnete şocate se ridicară din mulțime. Oryon ridică o mână, cerând să se facă tăcere.

— Acum îți voi da *eu* ordine, doamnă. Nu-i voi readuce eu... Nu-i vom readuce noi pe Wilce şi Gray. Te provoc însă pe tine să-i readuci pe *domnul* Becq şi pe *domnul* Riverman. Îți acord pentru asta răstimpul generos de un an. Dacă reuşeşti înainte de scurgerea acestei perioade, eu şi domnul Klemmer vom accepta pedeapsa pe care ai hotărât-o. Dar că nu reuşeşti, domnii Becq şi Riverman vor pieri, iar noi vom reorganiza această şcoală conform propriilor noastre reguli şi sub administrarea noastră. Iar *tu,* stimată directoare, vei fi privată de puterile tale!

Oryon făcu un pas înapoi şi privi drept spre ea, cu brațele încrucişate la piept. Uşile sălii de bal se deschiseră şi Veronica îşi făcu apariția. Tria remarcă reacția directoarei: răsufla în mod cert uşurată.

— Vom rezolva această problemă în particular. Toți elevii, cu excepția domnilor Brew şi Klemmer şi a domnişoarelor Mueller şi Tesserell, se vor retrage în camerele lor. Regret că acest eveniment deosebit a fost compromis. Domnilor profesori, vă rog să-i conduceți pe membri orchestrei la autobuz şi să aveți grijă ca toți elevii să ajungă în camere fără alte incidente şi fără ca vreunul dintre ei să-şi utilizeze puterile fără permisiune.

Profesorii se puseră în mişcare pentru a-i duce

ordinele la îndeplinire. Aletheia nu se afla însă printre ei şi Tria se întrebă dacă le urmase cumva pe Femeile Teribile. Poate că îi va recupera ea pe Wilce şi Gray, deşi nu părea să aibă forța necesară.

Elevii se mişcau încet; în mod clar, voiau să vadă deznodământul îndrăzneței provocări lansate de Oryon, iar cei cinci profesori reuşiră cu greu, după îmboldeli şi îndemnuri repetate, să-i scoată din sală. Cei cinci acoliți ai lui Oryon şi Kress ieşiră odată cu ceilalți.

Rehanne se desprinse din şir şi alergă spre directoare.

— Eu nu plec, spuse ea. Vreau să ştiu mai întâi ce veți face în privința lui Gray. Am venit la bal împreună cu el, aşa că sunt şi eu implicată.

Directoarea se încruntă şi clătină din cap, dar Veronica se apropie şi o prinse uşor de cot. După ce schimbară rapid o privire, directoarea se întoarse iar spre Rehanne:

— Foarte bine, dacă aşa doreşti.

Tria se întrebă ce mesaj schimbaseră cele două în secret.

— Mie nu-mi place asta, îi şopti Lina, aflată lângă ea.

Oryon continua s-o privească pe directoare cu un rânjet trufaş, în vreme ce Kress se încrunta la ea. Femeia se trase cu un pas înapoi. Privirea ei scrută fețele celor cinci elevi, zăbovi asupra Triei şi apoi se opri pe chipul lui Oryon.

— Domnule Brew, etica profesională mă

împiedică să refuz pur şi simplu provocarea ta. Sunt obligată să-i răspund, deşi nu e necesar s-o accept. În primul rând, trebuie să-ți ofer posibilitatea de a o retrage. Dacă n-o faci acum, nu vei mai avea dreptul să te răzgândeşti. Atunci când vei fi înfrânt, puterile îți vor fi anihilate şi ți se va interzice accesul în această şcoală. De asemenea, vei fi răspunzător din punct de vedere legal pentru orice suferințe provocate domnilor Becq şi Riverman, astfel că rişti pedeapsa cu închisoarea. Înțelegi ce îți spun?

— Desigur că înțeleg! Dar tragi de timp.

— Deloc! Respect însă codul de conduită pe care tu l-ai încălcat. Ai afirmat, de față cu martori, că eşti pe deplin conştient de consecințele acțiunii tale. Cum rămâne însă cu domnul Klemmer? Şi tu ai înțeles asta? întrebă directoarea întorcându-se spre el.

Broboane de sudoare îi luceau pe frunte şi Kress răspunse puțin cam prea tare:

— Da. Am înțeles perfect. Să mergem mai departe.

— Bine, deşi problema nefericită cu care ne confruntăm nu este una peste care să trecem cu repeziciune.

După ce spuse aceste cuvinte, directoarea oftă şi privi spre Veronica; îngrijitoarea înclină din cap, ca şi când un alt semnal fusese schimbat între ele.

— Domnule Brew, nu-ți pot accepta provocarea. Deşi ție nu-ți vine să crezi, eu am acces la puteri

mult mai mari decât ale tale. Orice competiție între noi ar fi cât se poate de nedreaptă.

Cu genunchii tremurându-i, de această dată de uşurare, Tria aştepta nerăbdătoare ca directoarea să-i readucă pe Wilce şi Gray şi să le aplice lui Oryon şi Kress pedeapsa promisă. Dar… degeaba. După o clipă, femeia continuă:

— Însă nu refuz complet provocarea voastră, ci o transmit domnişoarelor Mueller şi Tesserell. Şi domnişoarei Zalos, adăugă ea, cu o mişcare din cap către Rehanne. Ele sunt de-o seamă cu voi şi au motive puternice pentru a dori înfrângerea voastră. Acceptați provocarea? le întrebă pe cele trei fete.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă n-am accepta? ceru Tria să ştie, indignată. Îi veți abandona pe Wilce şi Gray?

Înainte însă ca directoarea să poată răspunde, Lina interveni:

— Acceptăm.

— Eu nu-i pot aduce înapoi pe prietenii voştri, explică doamna Vedreaux. Nu pot decât să-i pedepsesc pe vinovați. Dacă îi vreți înapoi, trebuie să-i readuceți voi înşivă.

Aşa deci! Directoarea îşi recunoştea neputința. Cel puțin într-o anumită măsură, *era* într-adevăr o impostoare. Dacă ea nu accepta această încercare periculoasă şi, posibil, nerodnică, Wilce şi Gray erau pierduți. Lina acceptase nu din grijă pentru ei – Tria era sigură de acest lucru – ci din

pură mândrie. Triei nu-i păsa deloc de mândria ei, însă nu-i putea abandona pe Wilce şi Gray.

— Accept, spuse ea în cele din urmă, cu fermitate.

— Dar tu, miss Zalos?

Rehanne trase adânc aer în piept.

— Accept şi eu.

13 Furtul

Fără a mai ține seama de minunata rochie de bal, Tria se rezemă de marginea biroului şi se încruntă spre colega ei de cameră care, cocoțată pe marginea valizei, răpăia cu unghiile ei lungi pe închizătoarea de metal a acesteia.

— În seara asta nu putem face nimic, spuse Lina pe un ton calm. Puterea noastră e diminuată; suntem istovite şi nu avem nimic cu care să putem lucra aici.

— Putem însă pune la punct un plan, insistă Tria, refuzând – în ciuda oboselii – să admită că Lina avea dreptate.

— Ce fel de plan crezi că putem concepe acum, când suntem amândouă prea obosite pentru a mai gândi rațional?

— Eu una n-aş putea să dorm. Tu ai putea?

— Firește! Este singurul lucru logic pe care-l putem face. Suntem obligate să rămânem în cameră; Rehanne nu poate veni la noi, dar ar

trebui să ia şi ea parte la orice plan pe care l-am face. Avem la dispoziție un an întreg; ne putem permite un somn bun de o noapte înainte de a porni la atac.

— E o căutare, nu un atac, ripostă Tria. Şi nu suport să mă gândesc că Wilce şi Gray sunt în ghearele acelor creaturi teribile, fie chiar şi pentru o noapte. Sigur că ție nu-ți pasă; Wilce nu înseamnă nimic pentru tine.

Lina se ridică de pe valiză.

— Tocmai de asta pot gândi mai limpede decât tine, spuse ea descheindu-şi rochia elegantă, scuturându-şi-o de pe umeri şi păşind afară din ea ca dintr-o băltoacă de pe podea. Eşti nebună dacă-ți închipui că salvarea lor e atât de uşoară încât o s-o putem face într-o noapte.

În lenjeria de corp, trecu pe lângă Tria, se aşeză la măsuța de toaletă şi începu să-şi perie părul negru şi des. Tria se întoarse şi se încruntă la imaginea ei reflectată în oglindă.

— Trebuie să încerc. Trebuie să fac *ceva!*

— Tria, gândeşte-te! insistă Lina trecându-şi peria cu forță prin păr. Oryon e un tip deştept şi foarte, foarte talentat. Trebuie să fi fost extrem de sigur pe sine dacă a făcut ceea ce a făcut – s-o provoace pe directoare şi să ne dea un an întreg pentru a-i găsi pe Wilce şi pe Gray. E convins, probabil, că planul lui e perfect. Eu sunt sigură că se înşală. E mult prea încrezător în sine şi, indiferent care o fi ritualul secret pe care l-a

utilizat, nu mă îndoiesc că noi îl vom putea descoperi. Dar nu cred că va fi simplu şi nici că trebuie să trecem la treabă imediat. Lăsă peria din mână şi se întoarse spre Tria, adăugând: Cred că va dura săptămâni, poate chiar luni. Şi după atât timp petrecut pe Tărâmul Teribil, dacă vor mai fi în viață, mă tem că Wilce şi Gray se vor fi transformat în ceva ce s-ar putea să nu mai vrei înapoi.

Tria îşi scutură un fior, simțind cum o podidesc lacrimile.

— Nu pot lăsa să se întâmple una ca asta! De aia nu vreau să aştept. Ştii – adăugă ea ridicându-se şi venind în spatele Linei – nici Wilce şi nici Gray nu au vreun talent care să-i ajute să lupte împotriva acelor creaturi. La ce îi foloseşte acum lui Wilce darul de a citi adevărul sau cel de a aduce pacea? Iar Gray…! El îşi foloseşte puterile doar pentru a crea opere de artă efemere. Poate că de asta i-au şi ales Femeile Teribile; ştiau că ei doi nu pot riposta. Lina, noi suntem singura lor speranță!

— Ei bine, dă-mi voie să-ți spun eu un lucru, dacă tu nu ți-ai dat seama de el până acum. Kress este veriga slabă din planul lui Oryon, aşa cum a subliniat Kathyn atât de dramatic. Eu am de gând să-mi axez eforturile asupra lui, să aflu ce anume ştie, să-l determin să treacă de partea noastră. Ridicându-se de pe scaun, Lina se întinse şi adăugă: Ți-am spus deci care e planul meu. Altceva nu mai scoți de la mine în seara asta.

Tăcută şi înnegurată, Tria o privi cum se pregăteşte de culcare. Lina stinse lampa din plafon şi veioza de lângă patul ei, astfel că rămase aprinsă numai cea de pe noptiera Triei. Apoi se ghemui în pat, sub pătură, şi se întoarse pe o parte, cu spatele spre Tria. Câteva minute mai târziu, răsuflarea ei egală şi adâncă lăsa de înțeles că a adormit deja.

Cu gesturi lente, Tria îşi scoase rochia albastră de sifon. Dezgustată, o atârnă în şifonierul Linei, îşi puse cămaşa de noapte, se aşează în pat, peste pătură, şi încercă să cugete. Gândurile îi zburau ca un stol de vrăbii speriate, adunându-se, risipindu-se, aruncându-se asupra unei idei, pentru ca în clipa următoare să se repeadă spre alta.

Brusc, un cuvânt îi apăru în minte şi gândurile rătăcitoare se adunară în jurul lui.

— *Breyadon*, exclamă cu glas tare, ceea ce-i atrase un mormăit somnoros din partea Linei.

Cartea magului, îşi spuse. *Versurile acelea. Trebuie să mi le reamintesc. Dacă am să pot ajunge din nou la palatul de cristal, înțeleptul îmi va arăta ce să fac.*

Se ridică în capul oaselor şi încercă să-şi aducă aminte de cuvintele pe care le repetase în clasă, după cele ale doamnei Dova, rostindu-le în şoaptă, pentru a nu o trezi pe Lina. *Bororave Anthrillosor.* Da, primul vers şi-l amintea clar. *Laysa Grilden Madramor*. Îşi spuse că acesta era al doilea vers,

dar nu era sigură. *Vernee...* Din cel de-al treilea nu-şi mai amintea decât atât. Încercă mai multe combinații de silabe, dar niciuna nu părea corectă. Şi care avea vreo importanță? Nu cumva doar ultimul vers, cel pe care-l încurcase în clasă, constituia cheia?

Îl repetă şi pe acesta: *Reven Misi Ish Shathor.* Nu, nu aşa suna. *Renev Simi Shath Isthor.* Nu, nici aşa. *Vener Simi Ish Thator.* Greşit.

Încercă astfel toate combinațiile posibile. *Una dintre ele trebuie să fie cea corectă*, îşi spuse, dar nimic nu se întâmplă. Şi fiecare eşec o aducea mai aproape de o criză de plâns.

În cele din urmă, tremurând înghețată, hohotind de frustrare şi oboseală, îşi trase pătura peste ea şi se ghemui în aşternuturi, incapabilă să adoarmă. Un singur gând o consola. *Mâine o voi găsi pe doamna Dova, îi voi spune adevărul despre ceea ce s-a întâmplat atunci, în clasă, şi o voi convinge să-mi arate cartea. Ea mă va ajuta; sunt sigură că o va face.*

Ziua de după Balul de Iarnă marca începutul celor trei săptămâni de vacanță. Mai mult de jumătate dintre elevii din anul întâi şi doi plecaseră acasă şi patru dintre ei anunțaseră că, din cauza dezastrului de la bal, nu se vor mai întoarce pentru semestrul al doilea. Cei din anul trei se comportau de parcă nimic deosebit nu se întâmplase. *Şi de ce nu?* se întrebă Tria cu

amărăciune. La urma urmei, ei îşi vor încheia studiile şi vor absolvi înainte de a se scurge perioada de un an fixată de Oryon.

Câțiva elevi rămăseseră la şcoală pe timpul vacanței, printre ei fiind Tria, care nu avea bani de drum, şi Taner, fiindcă locuia prea departe şi ar fi trebuit să facă o călătorie foarte lungă. Lina şi Rehanne îşi anulaseră planurile de a pleca acasă. Oryon şi Kress rămăseseră şi ei, iar Kathyn decise să facă la fel, spunând că îi era prea ruşine pentru comportamentul lui Kress şi nu voia să dea ochii cu părinții ei.

Unii dintre profesori îşi petreceau de asemenea vacanța departe de şcoală. Dimineață, când Tria intră în clădirea cadrelor didactice pentru a stabili o întrevedere cu doamna Dova, află că aceasta plecase deja. După vacanță, aveau să revină şi magistrul Hawke şi doamna Blake, cei despre care Tria credea că ar putea-o ajuta cel mai mult în eforturile ei. N-o găsi nici pe Aletheia şi nimeni nu părea să ştie dacă plecase acasă sau nici măcar nu revenise după ce dispăruse, în seara balului. Tria lăsă un mesaj prin care solicita o întrevedere cu ea, în cazul în care se va întoarce.

Neştiind ce altceva să facă, se duse la directoare. După o aşteptare de numai câteva minute, i se permise să între în biroul de la etajul al doilea. Doamna Vedreaux şedea la biroul ei aglomerat şi, la fel ca înainte, piatra de la inel era cel mai vizibil element din ființa ei. Glasul îi răsună din

penumbră:

— Sper, miss Tesserell, că nu ai venit pentru a-mi spune că nu mai accepți provocarea lansată de domnul Brew.

Luată prin surprindere de această bănuială nefondată, Tria negă cu indignare.

Directoarea o întrerupse însă cu o mişcare hotărâtă a mâinii.

— Foarte bine. Loialitatea ta față de domnul Riverman este admirabilă; n-ar fi trebuit să-ți pun la îndoială fermitatea. Dar e bine să ştii că nu am cum să te ajut în căutarea în care ai pornit. Oricât de mult aş vrea să reuşeşti, am convenit să nu intervin în niciun fel în competiția dintre cele două facțiuni.

Tria îşi înfipse unghiile în palme pentru a-şi stăpâni furia. Directoarea vorbea de parcă aveau de-a face cu o banală întrecere sportivă.

— Am venit doar pentru o informație, replică ea, încercând să nu ridice glasul. Aş vrea să ştiu unde pot găsi un exemplar din *Breyadon*. Am fost în această dimineață să-i cer doamnei Dova permisiunea de a consulta exemplarul ei, dar plecase deja.

— Pot să întreb cum anume te va ajuta *Breyadon?* în niciun caz n-ai să-l poți citi.

Tonul rece al directoarei nu făcu decât să-i alimenteze furia; femeia asta ar trebui să-şi dea seama că ea făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a-i salva pe Wilce şi Gray şi că, dacă va da greş,

Oryon şi Kress şi-ar putea duce la îndeplinire ameninţarea de a distruge atât şcoala, cât şi pe conducătoarea ei. Tria îşi spuse că nu se poate încrede într-o persoană cu o atitudine atât de arogantă şi răspunse scurt:

— Am nevoie de el. Asta e tot ce trebuie să ştiţi dacă tot nu puteţi interveni în competiţie.

— Ai dreptate, miss Tesserell. Îmi pare rău că trebuie să mă comport aşa. Ţi-ai asumat o sarcină dificilă şi ai pornit pe o cale singuratică. Am trecut şi eu odată printr-o astfel de misiune, aşa că înţeleg bine. Dar nu-ţi pot oferi niciun ajutor. Nu am acces la un exemplar din *Breyadon*. Cel al doamnei Dova este singurul pe care-l ştiu aici şi e cel mai de preţ bun al ei. Originalul este păstrat într-un seif sub Altarul Doamnei Kyla de la Hilleross, unde numai rectorul are acces. Va trebui deci să aşteptaţi întoarcerea doamnei Dova.

— Dar va reveni abia peste trei săptămâni! obiectă Tria deznădăjduită. Şi nu vreau decât să mă uit în carte; n-aş lua-o nicăieri! Nu-mi puteţi permite să intru în apartamentul doamnei Dova? Trebuie să aveţi o cheie de rezervă!

Directoarea se ridică şi-i aruncă o privire încruntată.

— Nu am dreptul să-ţi dau voie să intri în apartamentul altcuiva. Şi n-ar trebui să-mi ceri un asemenea lucru, miss Tesserell. Puterile tale sunt aproximativ egale cu cele ale domnului Brew, dar confruntarea aceasta este mai degrabă o problemă

de morală decât de putere. Speranța ta de victorie se bazează pe menținerea unui avantaj de ordin etic. Te rog să nu uiți niciodată acest lucru.

Tria nu era deloc convinsă că neapărat cei buni vor câştiga, dar nu contestă spusele directoarei, mulțumindu-se să întrebe:

— Cum puteți spune că avem puteri aproximativ egale, când eu sunt doar la nivelul întâi, iar el a trecut probabil de al doilea?

— Nivelurile nu sunt determinate exclusiv de putere. Tu ai atins nivelul doi, iar domnul Brew, în ciuda afirmațiilor sale arogante, nu a trecut încă de el.

Nivelul al doilea! Asta era ceva, într-adevăr. *Dar nu suficient*, îşi spuse ea părăsind biroul directoarei. *Nicidecum suficient!*

Tria încercă să găsească o poziție comodă pe podeaua rece şi dură. Se rezemă cu spatele de cadrul de metal al patului şi privi cu jind spre covorul Linei, rulat între cele două birouri; i-ar fi oferit ceva mai multă căldură şi moliciune, dar confortul avea acum prea puțină importanță. Cu toate că ar putea deveni o prioritate, dacă vor trebui să stea astfel timp de câteva ore bune, aşa cum bănuia ea. Niciuna dintre ele nu mai făcuse vraja aceasta înainte – de fapt, Tria nu încercase niciodată niciun fel de vrajă – dar Rehanne insistase că ştie ea cum se procedează.

Pe lângă picioarele lor întinse, podeaua era

acoperită cu un strat gros de pământ scos în secret, în cursul după-amiezii, de sub stratul de zăpadă din grădină şi adus pe furiş în cameră cu găleţile, graţie puterilor combinate ale Linei şi Triei. Celelalte materiale necesare fuseseră mai uşor de obţinut. În bucătărie găsiseră lumânările şi bolul de porţelan. Pentru a avea apă de ploaie, topiseră ţurţurii formaţi pe trei ramuri de copac. Lina oferise un cercel cu rubin în locul pietrei preţioase necesare. Rehanne descoperise o provizie de tămâie în sala de reuniuni. Ramura de vâsc provenea de la decoraţiunile de vacanţă din salon. Tria se întrebase la un moment dat dacă materialele adunate din astfel de surse banale vor fi eficiente, însă Rehanne o asigurase că da.

— Vraja nu necesită ingrediente exotice. Elementul esenţial este răsuflarea noastră. Şi apa de ploaie. Nu vom avea probleme, veţi vedea.

Vraja fusese ideea lui Rehanne şi îi venise atunci când Tria le spusese că are nevoie de *Breyadon* şi le descrisese discuţia infructuoasă cu directoarea. Lina sugerase să se furişeze în clădirea rezervată cadrelor didactice şi să fure cartea, dar Tria îi amintise ce spusese doamna Vedreaux despre etică şi, când colega ei de cameră o luase în râs, Rehanne se declarase de acord cu Tria. Dar – adăugase Rehanne – exista o modalitate de a pătrunde în apartamentul doamnei Dova, de a găsi exemplarul din *Breyadon* şi a citi incantaţia. Pentru asta era necesară o „căutare spirituală”, o

vrajă care îi va permite uneia dintre ele să între – în formă spirituală – în apartamentul profesoarei, să găsească volumul şi să citească versurile, revenind apoi în propriul ei trup.

Tria pusese la îndoială caracterul moral al unei astfel de încercări, dar dorința de a-i recupera pe cei doi şi entuziasmul dovedit de Rehanne şi Lina o convinseseră în cele din urmă să accepte, cu toate că nu avea încredere în vrăji.

Uşa era acum încuiată şi camera păzită. Oglinda de pe dosul uşii fusese acoperită cu unul dintre fularele groase ale Triei, o pelerină neagră a Linei o ascundea pe cea de pe măsuța de toaletă şi o pătură o învelea pe cea a şifonierului. Rehanne le explicase mai devreme cât era de important ca oglinzile să fie acoperite:

— Imaginea reflectată în oglindă a componentelor unei vrăji îi poate modifica rezultatul, dublându-i efectul sau, dimpotrivă, inversându-l.

Întinseseră pământul pe podea şi îl neteziseră, îndepărtând cu răbdare toate pietricelele, beţişoarele şi frunzele moarte. Apoi Rehanne desenase simbolurile mistice ale unor rune în stratul de pământ curat.

Pregătirile duraseră toată după-amiaza, întinzându-se şi pe timpul orei de masă. În cele din urmă însă, totul era gata; venise momentul să înceapă.

Rehanne dădu foc tămâiei, care îşi împrăştie în

aer mirosul dulceag, apoi aprinse lumânarea şi o aşeză în mijlocul cercului. În fața ei puse bolul de porțelan umplut cu apă de ploaie. Alături erau pregătite cercelul cu rubin şi rămurica de vâsc. După ce stinse becul din plafon, singura sursă de lumină rămânând lumânarea, Rehanne începu incantația. Vocea ei urca şi cobora într-un ritm hipnotic.

Hoos Husaroo Ushiu,
Hoos Husaroo Avial,
Koosh Illom Chucanel,
Chitalcat, Shroocané.

Inima Triei bubuia; mâinile îi transpiraseră şi le şterse agitată pe rochia albă. Din puținul pe care îl ştia despre vrăji, nu putea să nu se teamă că nervozitatea pe care o resimțea şi dubiile cu privire la etică ar putea afecta vraja în mod negativ. Încercă să se liniştească şi să-şi golească mintea, lăsând sunetul incantației să-i înlocuiască orice gând, dar un cârcel în picior n-o lăsa în pace. Se fâțâi în loc, schimbându-şi greutatea de pe o parte pe alta. Rehanne se întrerupse şi-i aruncă o privire mustrătoare.

Ştiu, îşi spuse Tria. *Mă port ca o persoană care n-a meditat niciodată. Ar trebui să mă pot concentră, mai cu seamă când este vorba despre ceva atât de important.*

Dar exact asta era problema. Acum nu mai

aveau de-a face cu un simplu exercițiu sau cu un experiment şcolar. De data aceasta situația era reală şi de ea depindeau foarte multe. Dacă vraja eşua, în primul rând ea va fi răspunzătoare, fiindcă ideea cu *Breyadon* îi aparținuse şi fiindcă nu mai avusese răbdare să aştepte întoarcerea doamnei Dova. Îşi îndoi piciorul gol, întinzându-şi degetele pentru a permite muşchilor să se relaxeze, şi ascultă mai departe incantația.

Chitálcat, Chucoomakwic
U-lu Mucamob, Shroocané.

Cuvintele erau rostite într-una dintre limbile „ascunse" create de magii din vechime. Două sau trei dintre cele mai bine cunoscute erau predate elevilor de nivel superior de doamna Dova sau de magistrul Hawke, dar Tria nu credea că Rehanne urmase un astfel de curs; probabil că învățase limba de la bunica ei, şi ea dotată. Tria era puțin invidioasă pe prietena ei fiindcă fusese mereu încurajată şi ajutată de cineva din familie, în loc să-i se interzică să-şi folosească puterile, aşa cum i se întâmplase ei. Acum se străduia să se gândească numai la vraja pe care o făceau.

Rehanne îşi încheie incantația, luă cercelul şi făcu un semn din cap spre Tria şi Lina. Înmuie rubinul în apă şi apoi atinse cu el fruntea Triei, pe cea a Linei şi în final fruntea ei. După aceea trecu ramura de vâsc prin apă şi stropi cu ea runele

desenate în pământ, începând din nou să intoneze:

Pezon Garal, Chitálcat.
Sa-kitok, Chucoomakwic,
Pes Al U-cu Mucamob
Pes Al Shpayalol Agab.

Când termină, ridică bolul şi-l ținu câteva clipe deasupra lumânării aprinse, apoi îl puse la loc. La semnalul ei, Tria şi Lina se aplecară în față şi suflară toate trei, uşor, deasupra apei, până ce pe suprafața ei se formară mici vălurele. După aceea, în vreme ce ele rămaseră nemişcate, privind în bol, Rehanne îşi reluă incantația.

Brusc, Tria se simți prinsă de ritm. Totul în jurul ei păru să dispară, lăsând-o suspendată în gol, învăluită într-o pâclă argintie şi susținută de cuvintele incantației ce o duceau cu ele ca pânza umflată de vânt a unei corăbii.

Hoos Kamé, Shroocané, Shibaltá.

Umbre se conturară în jur, dar ea plutea printre ele fără a le lăsa timp să capete forme distincte. Vag conştientă de prezența Linei şi a lui Rehanne alături de ea, pierdu complet contactul cu ele când trecu printr-o zonă extrem de rece. Deşi îndură frigul doar câteva secunde înainte de a fi purtată dincolo de el, se pomeni tremurând, simțind că

traversase bariera dintre viață şi moarte.

Acum nu mai auzea vocea prietenei ei; era înconjurată de o linişte intensă, înspăimântătoare. Avea impresia că a ajuns dincolo de timp şi spațiu, într-o stare de nonființă, în care nimic nu exista, dar totul era posibil. Tensiunea acestui uriaş potențial părea că o dilată, o extinde ca pe un fragil balon de săpun.

Balonul plesni. Zidurile, covorul, mobilierul, sunetele, mirosurile – totul reveni la viață în jurul ei. Se afla într-un salon mic şi confortabil. Nicio lumină nu era aprinsă, şi totuşi putea vedea – la fel de limpede ca şi când ar fi fost zi – un divan cu flori albastre şi mov aflat lângă un perete, un birou scund din mahon în fața lui, balansoarul din lemn de trandafir lângă raftul cu cărți şi lampadarul cu picior alături. Era o cameră plăcută, primitoare, mirosind a flori, a lac de mobilă şi a cărți vechi. Acorduri stinse de vioară se auzeau dintr-un alt apartament.

Scoase o carte din raft şi o deschise la pagina de titlu. Semnătura doamnei Dova îi spulberă orice dubiu că ajunsese la destinația dorită. Citi în treacăt titlurile celorlalte volume de pe raft, fără a pierde vremea; fără îndoială că doamna Dova păstra exemplarul ei din *Breyadon* într-un loc special, nu împreună cu celelalte cărți.

Curând se convinse că volumul căutat nu se afla în salon. Un hol scurt ducea spre un dormitor şi un birou; în acesta din urmă probabil că va găsi

cartea. Aici, alte rafturi se înşiruiau pe un perete. Datorită dispunerii ordonate a volumelor, Tria îşi dădu seama rapid că printre ele nu se afla niciunul de magie. Biroul cu capac-rulou părea a oferi mai multe şanse; era închis şi încuiat, dar acest lucru nu constituia o piedică. Deşi părea că şi-a păstrat încă o formă fizică, pereții şi celelalte obstacole nu-i opuneau Triei rezistență. Mâinile ei puteau pătrunde prin capacul biroului şi privirea îi străbătea lemnul pentru a cerceta obiectele dinăuntru. Pentru vederea ei normală, în interiorul biroului ar fi fost întuneric ca noaptea, dar ochii spirituali păreau a dispune de propria lor sursă de lumină. Descoperi rapid cum să parcurgă teancurile de cărți şi hârtii ca să citească pagină cu pagină registrul de venituri şi cheltuieli al doamnei Dova, jurnalul meticulos completat pe anul în curs şi o serie de scrisori frumos legate cu o panglică galbenă. Rezistă însă tentației de a le citi şi pe acestea. Nu avea de gând să-şi bage nasul în viața personală a doamnei Dova; nu pentru asta venise aici şi nu intenționa să încalce intimitatea profesoarei mai mult decât era necesar pentru a găsi ceea ce căuta.

Volumul nu era în birou. Şi nici în micul dulap plin cu lucrări ale elevilor. Deci greşise când crezuse că *Breyadon* se afla în această încăpere, aşa că trecu în dormitor.

Cartea nu era sub pat, pe podea, ascunsă de cuvertura brodată de mână, nu era în noptieră şi

nici pe măsuța de toaletă. Deschise şifonierul ce mirosea proaspăt, a cedru şi în care hainele erau aşezate ordonat. Pe un raft de deasupra se aflau pălăriile, iar dedesubt se aliniau câteva perechi de pantofi.

Deodată se simți absorbită de o forță parcă magnetică. Încăperea începu să pălească în jurul ei. Era atrasă înapoi, în corp. Şi încă nu găsise cartea!

— Nu! exclamă. Rezistând forței, sări pe pat, se ridică pe vârfuri şi privi peste marginea ornamentală a şifonierului, la nici trei centimetri de tavan. Acolo, în acel ascunziş, zări cutia aceea plată, deja familiară. Forțându-se să rămână în cameră, privi în carte. Era mult mai groasă decât îşi amintea şi părea aproape imposibil să identifice, în sutele de pagini acoperite cu un scris indescifrabil, versurile pe care le căuta. Din cauza disperării resimțite, cartea, şifonierul şi chiar pereții încăperii începură să se depărteze, din ce în ce mai puțin vizibili.

Însă Tria luptă împotriva forței care o trăgea înapoi, se concentră asupra cărții şi îi rosti numele cu glas tare:

— *Breyadon*.

Volumul îi reveni în față şi se aruncă asupra lui, parcurgând în viteză prima pagină, a doua, şi mai departe, lăsându-şi ochii spirituali să caute, filă cu filă, cuvintele dorite.

Brusc, se opri, concentrată asupra unui vers.

Bororave Anthrillosor. Iar următorul era *Laysa Grilden Madramor*. Le găsise! Reciti cuvintele, pentru a fi sigură, şi trecu la al treilea: *Vernee Shushar Okravor*.

— Aha!

Strigătul triumfător îi distruse concentrarea, Cuvintele se începeţoşară şi dispărură. Figura lui Oryon plutea în neantul de deasupra cărţii.

— La ce comoară m-ai condus? Ce amabil din partea ta!

Din întunecime, două mâini îşi făcură apariţia, înşfăcară cartea şi o ridicară din cutia ei. Apoi totul – volumul, mâinile, chipul lui Oryon – totul dispăru, dar râsul lui batjocoritor stărui în jurul ei. Tria privea acum cutia goală.

Imaginea îi era încă ferm întipărită în minte când reveni în trupul ei, simţindu-i greutatea, conştientizând podeaua dură de sub ea şi amorţeala picioarelor. Mirosul de ceară topită îi gâdila nările; flacăra lumânării arunca umbre prelungi pe feţele îngrozite ale colegelor ei.

— L-aţi văzut? bâigui Tria.

Rehanne încuviinţă şi Lina mârâi.

— Eram alături de tine, deşi nu ne puteai vedea, îi explică Rehanne. Numai tu puteai căuta cartea, dar noi îţi transmiteam din puterile noastre pentru a continua.

— Şi la ce bun?! N-am făcut decât să-l conduc pe Oryon la *Breyadon*. Ce va face acum cu cartea? Şi cum îi voi explica asta doamnei Dova? Am

stricat lucrurile şi mai rău!

— Ai găsit incantația pe care o căutai, replică Lina. N-o poți folosi?

— Am găsit-o, dar n-am mai avut timp să citesc şi ultimul rând. Iar dacă Oryon îl află şi îl utilizează… Trebuie să recuperăm cartea!

Lina se ridică în picioare şi se întinse.

— Cartea e problema ta. În ceea ce mă priveşte, eu am făcut tot ce-am putut, dar planul vostru a dat greş. Acum am de gând să pun în aplicare planul *meu.* Voi două puteți face orice vreți, dar eu pornesc pe urmele lui Kress.

14 Un mesaj de la Wilce

Fiecare zi care trecea fără un cât de mic progres părea o veşnicie. Tria fierbea văzându-l pe Oryon împăunându-se de parcă el era stăpânul şcolii. Kress nu se mai deda la fapte rele, dar bântuia pe coridoare ordonându-le celorlalți elevi să nu-i mai stea în cale sau cerându-le diverse favoruri. Tria nu vedea nimic din progresele pe care Lina afirma că le face în campania ei de a-l atrage pe Kress de partea lor. De fapt, nu-i vedea niciodată împreună, deşi ea insista că se întâlnesc destul de des.

Tria şi Rehanne îşi petreceau zilele în general în bibliotecă, analizând vrăji şi ritualuri şi citind tot ce le cădea în mână despre magii din vechime. Orele pierdute însă în consultarea volumelor

îngălbenite de vreme şi pistele sinuoase pe care acestea le sugerau nu duceau însă decât la oboseală şi la accese de nervi.

Zilele acelea de cercetări nerodnice păreau a nu se mai sfârşi, dar cele trei săptămâni de vacanță se scurgeau prea repede. Iminenta reîntoarcere a doamnei Dova o aruncase pe Tria într-o vâltoare a ezitărilor şi nehotărârii. Nu făcuseră nici măcar un pas spre recuperarea volumului, aşa că va trebui să-şi mărturisească fapta. Dar poate că profesoara nu va descoperi imediat dispariția cărții. Şi, oricum, Oryon o furase, nu ea; nu avea de ce să-şi asume responsabilitatea. Şi totuşi, ea fusese cea care îl condusese la *Breyadon* – deşi nu putea înțelege cu niciun chip cum de reuşise el să se infiltreze în vraja lor. Dacă n-ar spune nimic, ar izbuti oare doamna Dova să ia urma volumului? Şi încotro ar duce-o aceasta – spre Tria sau spre Oryon?

— Trebuie să recuperăm cartea, îi spuse acum din nou lui Rehanne.

Dar nici ea şi nici prietena ei nu aveau idee cum anume s-o facă. Niciuna dintre vrăjile pentru găsirea obiectelor pierdute nu păreau a fi utile în situația lor. Cele pentru recuperarea obiectelor furate puneau accentul pe identificarea făptaşului necunoscut, însă niciuna nu spunea ce să faci când hoțul era cunoscut, dar nimeni nu avea habar unde se afla bunul furat. Probabil că Oryon n-ar ține cartea în camera lui, unde colegul lui ar

putea să dea peste ea. Deşi îl ajutase în seara balului, Jerrol declarase apoi limpede că nu mai e câtuşi de puțin apropiat de Oryon. Cum cele trei săptămâni de vacanță se scurgeau cu repeziciune şi nimic bun încă nu se întâmplase, Tria şi Rehanne hotărâră că venise vremea să se asigure totuşi că volumul nu era în camera lui Oryon.

La ora mesei, etajul băieților avea să fie pustiu. După ce verificară că toți elevii se aflau în sala de mese, cele două prietene intrară pe coridor şi identificară camera lui Oryon. Intrarea se dovedi suspect de uşoară: uşa nu era nici încuiată, nici păzită. Tria şi Rehanne începură o căutare meticuloasă, însă rapidă. În încăpere existau puține ascunzişuri. Nimic nu era încuiat şi nu se zărea pe nicăieri vreun pachet misterios. În garderob se afla doar îmbrăcăminte, iar pe birou numai manuale şi notițe. Un dulap din lemn de stejar găzduia doar pantofii şi hainele celor doi băieți, nimic altceva. Niciun accesoriu magic nu se vedea în cameră, cu excepția baghetei lui Oryon, aşezată pe garderob – nimic suspect, nimic sinistru sau îndoielnic.

Tria luă bagheta şi o rulă în palme, gânditoare. Oryon era singura persoană care folosea o baghetă, din câte cunoştea ea. O făcea oare doar de dragul efectului sau chiar îi intensifica puterile? îşi aminti, cum în timpul primei lor confruntări, el îşi focalizase forța magică prin acel bețigaş. Când veniseră aici, nu avuseseră de gând

să ia din cameră nimic altceva decât cartea – dacă ar fi fost suficient de norocoase s-o găsească. Acum însă, îşi spuse că, dacă i-ar putea slăbi puterile lui Oryon luându-i bagheta…

Ridică ochii spre Rehanne, vrând să-i ceară părerea, dar o umbră fugară îi atrase privirea spre oglinda agățată pe uşă. În ea însă, în locul propriului ei chip, zări figura lui Oryon. Ochii lui negri îi străpungeau pe ai ei, amenințători. Dădu imediat drumul baghetei din mână şi, în clipa aceea, strigătul speriat al lui Rehanne îi dădu de ştire că şi ea văzuse fața în oglindă.

Imaginea dispăru. Sticla reflecta acum numai chipul ei speriat şi rămase zgâindu-se până ce Rehanne trecu pe lângă ea, se repezi la uşă, o deschise, o înhăță de mână şi o trase afară din cameră, lăsând bagheta în urmă, pe podea.

Coridorul era pustiu şi nu întâlniră pe nimeni nici în drum spre etajul al treilea. Oricum, nu mai conta, îşi spuse Tria cu amărăciune; Oryon ştia ce făcuseră.

— Dar cum reuşeşte?! întrebă ea după ce îi povestiră Linei prin ce trecuseră.

Rehanne declarase deja că trucul cu oglinda o lăsase cu gura căscată. Lina însă clătină din cap.

— Nu asta-i întrebarea pe care trebuie să ne-o punem. Interesant e de unde îşi ia puterea de care are nevoie.

Aşezată pe pat, cu picioarele într-o parte, Tria se holbă la colega ei, uimită că sesizase un lucru care

ei n-ar fi trebuit să-i scape. Îşi aminti din nou duelul dintre ea şi Oryon. Fusese puternic, iar rezultatul se aflase mult timp pe muchie de cuțit, dar dacă ar fi avut şi atunci forța de acum, ar fi învins-o cu uşurință. Înseamnă că de atunci şi până în seara balului, descoperise o modalitate de a-şi extinde puterile. De unde ştiuse ce să facă şi cum dobândise surplusul de forță? Dacă ar descoperi sursa de care se folosea…

— Ai reuşit să smulgi vreo informație de la Kress? îl poți convinge să-ți spună de unde are Oryon atâta putere?

— La asta lucrez acum. Problema e că se teme de Oryon. Fireşte, nu recunoaşte asta, dar e evident.

— Dar înainte de bal nu-i era frică de el, sublinie Rehanne.

— Asta înseamnă că ştie care este sursa lui de putere, la care însă Oryon nu-l lasă şi pe el să apeleze, exclamă Tria brusc entuziasmată. Şi faptul probabil că îl macină. Ai dreptate, Lina. Trebuie să ne concentrăm asupra lui Kress.

— Eu v-am spus asta tot timpul.

— Dar nu ne-ai explicat şi de ce.

— Fiindcă nu-mi dădusem încă seama. Era clar, în seara balului, că s-a lăsat condus de Oryon; dacă ar fi dispus de puteri egale, n-ar fi acceptat să fie pe planul al doilea.

Tria înclină capul. Văzuse şi ea asta, dar nu sesizase toate implicațiile; grija pentru Wilce îi

întunecase rațiunea.

— Kress are abilitatea de a extrage putere de la alții, continuă Lina. El nu recunoaşte, dar mi-am dat seama de mult, fiindcă am şi eu acelaşi talent. Iar Kathyn a spus-o clar în seara balului. Indiferent care e noua sursă de putere a lui Oryon, Kress ar trebui să aibă şi el acces la ea. Dar nu are, asta e clar.

Împinsă de curiozitate, Tria întrebă:

— Dar cum funcționează… extragerea asta de putere?

Lina se mulțumi să deseneze un cerc cu degetul pe cuvertură, fără a răspunde, şi Tria îşi dădu imediat seama că încălcase o regulă nescrisă. Extragerea de putere era un talent interzis, dacă făptaşul nu avea permisiunea donatorului. Îşi aminti spusele magistrului San Marté pe această temă, dar îşi aduse aminte şi cum Lina îşi folosise această capacitate în timpul luptei cu Oryon. Directoarea ştiuse acest lucru, dar îi dăduse aceeaşi pedeapsă ca şi ei. Şi ce spusese oare Kathyn în seara balului? Că directoarea o prevenise să nu-l mai lase pe fratele ei să extragă putere de la ea. Păi, dacă îl lăsase, însemna că Oryon avusese permisiunea ei şi deci nu încălcase niciun regulament; directoarea însă ştiuse. Cu toate că făcea atâta paradă de respectarea fermă a regulilor, doamna Vedreaux lăsa cam multe lucruri nepedepsite.

Rehanne sparse tăcerea care se aşternuse între

ele:

— Are şi Oryon talentul ăsta?

— Nu, sunt sigură că nu, răspunse Lina rapid, uşurată că i se oferise ocazia să evite răspunsul la întrebarea Triei. Cei care îl au îl pot recunoaşte întotdeauna la altul.

— Hmmm! Mă întrebam… Rehanne se întrerupse, scărpinându-se în bărbie. Mă gândeam că… n-ar fi oare posibil ca Oryon să extragă putere de la Wilce şi Gray, folosind-o pentru propriile lui scopuri?

Tria îşi îndreptă brusc spatele şi izbi cu palma în podea.

— Pe cele şapte niveluri! Dacă face asta, o să-i ucidă!

Lina era gânditoare, continuând să frământe cuvertura între degete.

— Cred că e posibil, admise ea. Dacă are acces la ei, acolo unde or fi. Şi totuşi, asta n-ar explica tot, fiindcă trebuie să fi avut o sursă de putere şi înainte – pentru a le invoca şi a le controla pe Femeile Teribile şi pentru a-şi dezvolta capacitatea de a extrage putere, în cazul în care asta face. Dar eu *ştiu* că nu are – sau cel puțin nu avea – acest talent.

— Să fi găsit cumva o incantație puternică prin care le-a invocat pe Femeile Teribile? întrebă Rehanne. S-ar putea oare ca ele să-l fi învățat să extragă putere? N-au şi Seniorii Teribili capacitatea asta?

Tria tremură, scuturată de un fior, amintindu-şi siluetele acelea voluptuoase cu capete de mort.

— Sunt total malefice. Orice ar fi învățat de la ele…

— Ele extrag puterea. Da, asta e! exclamă Lina plină de entuziasm. Ele pot extrage putere din Wilce şi Gray, împărțind-o apoi cu Oryon. Iar Kress nu poate apela la puterea asta de mâna a doua. Se potriveşte!

Tria sări în picioare.

— Trebuie să-i găsim pe Wilce şi Gray înainte ca el să-i distrugă, spuse ea, făcând ture prin spațiul îngust dintre paturi.

Lina o privea cu ochii ei verzi îngustați ca pupilele unei pisici.

— Dacă am găsi incantația de invocare pe care a folosit-o Oryon, ai avea curaj s-o încerci?

Tria se opri brusc, surprinsă de întrebare.

— Să le invocăm pe Femeile Teribile? Şi să riscăm să dăm frâu liber influenței lor malefice? Ştii că e absolut interzis să faci aşa ceva!

— Oryon a făcut-o.

Tria se aşează pe patul ei; cuvintele seci ale Linei îi răsunau încă în minte.

— Şi uite ce s-a întâmplat din cauza asta, replică Rehanne cu indignare. N-o asculta, Tria!

S-a întâmplat exact ce a vrut Oryon să se întâmple. Dacă el le-a putut controla, de ce n-am putea şi noi?

Voi ați spus că trebuie să-i aducem imediat

înapoi pe Wilce şi Gray. Ei bine, Femeile Teribile sunt cele care i-au luat. N-ar fi logic să le determinăm tot pe ele să ni-i redea?

— Dar nu ştim cum să procedăm, spuse Tria cu o voce inexpresivă, care îi ascundea frământarea interioară. La niciun curs nu învățăm incantații de invocare a Seniorilor Teribili şi, dacă la bibliotecă există cărți despre aşa ceva, în mod cert sunt încuiate undeva unde elevii nu au acces.

— Şi *Breyadon* era încuiat, dar l-am găsit.

— Şi l-am condus pe Oryon la el, punctă Rehanne. Nu mai putem folosi încă o dată vraja aceea. Şi oricum, nu ne-ar ajuta; nu funcționează decât dacă ştim ce anume căutăm.

— În plus, doar bănuim ce s-a întâmplat, nu suntem sigure. Nu ştim cu certitudine că Oryon a descoperit o incantație de invocare a Femeilor Teribile şi că ele sunt sursa lui suplimentară de putere sau că... Tria abia mai reuşi să continue:...că ele îi transferă lui puterea extrasă de la Wilce şi Gray.

— Dar pare logic, nu-i aşa? se aplecă Lina spre ele, cu ochii lucindu-i. Măcar avem un punct de pornire.

— *Tu* ai deja un punct de pornire, sublinie Rehanne enervată. Ar trebui să lucrezi asupra lui Kress.

Lina încuviință cu o mişcare scurtă a capului, ignorând tonul ostil al celeilalte.

— Kress trebuie să ştie ceva despre invocare. Nu

uitați că Oryon a avut nevoie de ajutorul lui – şi de al celorlalți, Davy, Jerrol şi aşa mai departe – pentru a ține lucrurile sub control. Până când Femeile Teribile şi-au luat tălpăşița cu Wilce şi Gray. După aceea, dintr-odată, Oryon a putut acționa pe cont propriu; n-a mai avut nevoie de ceilalți.

Tria îşi amintea scena perfect. Lina avea dreptate. Atunci au sporit puterile lui şi din acel moment au tot crescut. Acum nu l-ar mai putea opri decât dacă ar folosi aceeaşi metodă pe care o aplicase şi el.

Rehanne se ridică brusc, împingând scaunul într-o parte.

— Eu nu mă amestec în invocarea Femeilor Teribile. Fac orice altceva ca să ajut, dar asta nu. Acum mă duc la mine în cameră. Tria, vorbim mâine dimineață.

Când Lina nu va ți de față, voise de fapt să spună. Cum Tria nu-i răspunse, ieşi din încăpere.

— Deci? întrebă Lina când ecoul paşilor pe coridor se stinse. Eşti dispusă să încerci?

— Nu ştiu, replică ea. Capul o durea, iar mâinile şi picioarele îi erau grele şi înghețate. Trebuie… trebuie să mă mai gândesc.

— Tu erai cea care se grăbea. Foarte bine, gândeşte-te. Vei vedea că e singura cale.

Dimineața, Tria ieşi din cameră devreme, înainte ca Lina să se trezească. Nu avea chef să stea de

vorbă cu ea; voia să mai amâne puțin decizia pe care trebuia s-o ia. Se duse la bibliotecă, verifică fişierul şi se convinse că nu exista nicio carte cu incantații de invocare a Seniorilor Teribili, dar citi şi cuprinsul mai multor volume cu vrăji. Nimic. Şi totuşi, astfel de farmece existau, fiind fără îndoială incluse în diverse lucrări de specialitate. Însemna că şcoala păstra în mod intenționat aceste cărți departe de accesul elevilor. Gândul o înfurie. Dacă ar putea citi o incantație de invocare, ca să vadă ce cuprinde, i-ar fi mai uşor să se hotărască. Iar simpla cunoaştere a modului în care se folosea o astfel de incantație nu putea face rău nimănui. Aceste informații ar trebui să facă parte din educația elevilor.

Da, va merge alături de Lina până ce va afla cum se procedează pentru invocare. Când va şti cum se face, se va hotărî dacă e cazul să încerce sau nu.

Luând această decizie, se duse s-o caute pe Rehanne şi intrară împreună în sala de mese, pentru micul dejun. Câțiva dintre elevii care plecaseră în vacanță se întorseseră deja. Printre ei se afla şi Nubba, iar Tria şi Rehanne preferară să se aşeze lângă ea, nu la masa Linei. Nubba le puse la curent cu aventurile ei din cele trei săptămâni care trecuseră, fără a omite aparițiile nedorite ale temutului Shalreg, şi astfel nu le dădu ocazia să discute despre problema care le frământa. Tria era uluită de faptul că mereu curioasa Nubba nu le bombarda cu întrebări despre ce făcuseră ele în

tot acest timp; doar nu uitase ce se întâmplase în ajunul vacanței!

Probabil că Rehanne îşi foloseşte talentul pentru a-i domoli curiozitatea. Dara jurat că nu va face niciodată asta cu prietenele ei! îşi spuse Tria.

Însă nu mai avu timp s-o întrebe pe Rehanne dacă aşa procedase. Tocmai când terminau de mâncat, Veronica se apropie de ele şi-i întinse o hârtie împăturită. Tria o desfăcu şi citi. Era un bilet de la Aletheia. Profesoara de studii interdimensionale se întorsese din vacanță, găsise notița prin care îi solicitase ea o întrevedere şi-i scrisese că o aşteaptă în salonul din clădirea profesorilor după micul dejun.

Tria le arătă biletul colegelor de la masă şi-i spuse Nubbei că voia să-i ceară doamnei Aletheia permisiunea de a se înscrie la unul dintre cursurile ei. Şi nu mințea; chiar avea de gând s-o roage acest lucru, deşi altul era obiectivul ei principal. După ce se scuză, ieşi repede din sala de mese, traversă curtea în fugă şi năvăli în clădirea profesorilor.

Salonul era slab luminat şi încărcat cu mobilier cu tapițerii în culori întunecate, neatrăgătoare. Aşezată într-un fotoliu masiv, cu spătarul înalt, Aletheia semăna cu o păpuşă din cârpe în mărime naturală, albă şi cu părul din ață albă. Halatul de casă albastru, simplu, nu făcea decât să întărească această impresie. Fluturând moale o mână lividă, profesoara o invită să se aşeze în

scaunul alăturat.

Alarmată de aparenta slăbiciune şi de paloarea femeii, Tria murmură o formulă de salut şi spuse:

— Sper că ați avut o vacanță plăcută.

— N-am fost în vacanță, replică Aletheia cu un surâs vag. M-am dus pe Tărâmul Teribil, încercând să dau de creaturile malefice care şi-au făcut apariția la Balul de Iarnă şi i-au răpit pe cei doi elevi. Am plecat imediat pe urmele lor, dar Tărâmul Teribil este un loc întortocheat şi periculos. Nu mi-am dat seama că am lipsit atât de mult. Când m-am întors, aseară, am găsit biletul tău şi directoarea mi-a spus despre provocarea lansată de domnul Brew şi despre faptul că tu ai acceptat-o. Cred că *aceasta* este problema pe care voiai s-o discuți cu mine, aşa-i?

Tria se aplecă în scaun, nerăbdătoare.

— I-ați găsit?

Aletheia clătină din cap, apoi îl lăsă moale pe spate, de parcă efortul ar fi extenuat-o.

— Cei malefici sunt puternici şi vicleni şi m-au evitat cu uşurință. M-am rătăcit şi a trebuit să mă declar învinsă.

Se întrerupse pentru o clipă şi închise ochii, ca şi cum şi-ar fi adunat forțele pentru a continua. Tria aşteptă, chinuită de nerăbdare. În cele din urmă, femeia vorbi din nou:

— Dar am găsit asta.

Duse mâna la buzunarul halatului şi scoase un pachețel învelit în hârtie albă şi legat cu o panglică

aurie. Pe eticheta lui era scris numele Triei.

Darul ei de întâlnire! Wilce fusese răpit înainte de a avea ocazia să i-l dea, iar ea uitase de el complet. Cu mâini tremurânde, rupse hârtia şi deschise cutiuța îmbrăcată în catifea. Pe suportul de satin alb era prins un lănțişor de aur cu un glob de cristal strălucitor, cam de mărimea unei nuci. Cu un strigăt de surpriză, scoase lănțişorul din cutie şi luă cristalul în palmă. Ochii i se umplură de lacrimi când se gândi cum îi fusese răpită bucuria de a deschide darul de față cu Wilce şi de a-i vedea fericirea stârnită de plăcerea ei.

Brusc, cu un fior, îi trecu prin minte că poate el „pierduse" intenționat pachetul, ca Aletheia să-l găsească şi să i-l aducă ei, poate ca un indiciu pentru a o ajuta să-l găsească.

— Cred că ați fost aproape de el, îi spuse profesoarei.

— Dar nu suficient de aproape, replică aceasta cu tristețe. Am trecut de multe ori prin locurile în care au fost şi ei, dar nu i-am putut ajunge din urmă.

Mâhnirea din vocea femeii iscă un val de durere în inima Triei. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, picurându-i pe mâini şi pe mica bijuterie. Cristalul se încălzi şi deveni roşu. Tria îl ridică mai aproape de ochi, studiindu-i atentă. În interiorul lui, cu alb pe fondul stacojiu, un mic pergament se desfăşură şi câteva cuvinte scrise cu litere negre, minuscule, deveniră vizibile: *Tria, nu*

încerca să mă găseşti. E prea târziu. Asta nu va duce decât la distrugere.

Cuvintele pieiră; cristalul se decoloră la loc şi se răcori. Tria îşi şterse lacrimile de pe obraji şi privi spre Aletheia. Profesoara leşinase.

15 Viziune şi decizie

Tria se duse la prima oră din noul semestru abia venindu-i să creadă că programul obişnuit al şcolii se relua ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Singura concesie făcută misiunii ei era faptul că i se permisese să se înscrie la unul dintre cursurile susținute de Aletheia, curs la care luau parte în general numai elevii din anii doi şi trei. Orele nu aveau să înceapă însă în prima săptămână de şcoală, din cauza sănătății precare a profesoarei.

Totdeauna, amânări peste amânări! Lumea întreagă parcă se coalizase împotriva ei, ridicându-i obstacole în cale. Ar fi trebuit să facă lucruri mai importante decât să între cu brațele pline de cărți la cursul de etică, pentru a suporta o altă lecție exasperantă a magistrului San Marté.

— Bună ziua, elevi, îi salută profesorul cu o plecăciune. Cam puțini în clasă! Hmmm! Da, numărul înscrişilor a cam scăzut, într-adevăr, adăugă el răsucindu-şi vârfurile mustății. Faptul că suntem mai puțini ne va permite să ne comportăm ceva mai lejer şi ne va oferi, sunt

convins, posibilitatea unor dezbateri stimulative.

Spre dezamăgirea ei, în clasă mai erau doar alți trei elevi. Înseamnă că îi va veni mult prea des rândul să atragă asupra ei întreaga atenție a magistrului. Nu-i plăcea că fusese din nou înscrisă la un curs de etică. Oryon şi Kress ar fi trebuit mai degrabă să urmeze astfel de cursuri. Dintre cei cinci băieți care îi ajutaseră în seara balului, numai Jerrol şi Davy erau acum colegi cu ea la etică. Îi auzise pe Britnor şi Fenton plângându-se că iar „le căzuse pe cap" un curs de-al Moşului Tumbă; Reece se retrăsese de la şcoală.

Norietta, o elevă din anul al doilea pe care Tria abia dacă o cunoştea, era cel de-al patrulea membru al clasei de etică şi avusese ghinionul să fie aleasă ca țintă a magistrului San Marté. Acesta n-o scăpa din priviri şi i se adresa numai ei în vreme ce se plimba de-a lungul sălii de curs, subliniindu-şi cuvintele cu gesturi afectate şi întrerupându-se din când în când pentru a-şi aşeza mai bine peruca plimbăreață sau pentru a-şi strânge nodul eşarfei de la gât.

Simpatia pe care Tria o resimțea pentru biata Norietta era însă diminuată de ceea ce o frământa pe ea. Degetele îi zăboveau pe globul de cristal agățat pe lănțişorul de aur de la gât şi mesajul trimis de Wilce îi reveni în minte; cuvintele lui nu îi afectaseră hotărârea de a-şi continua cercetările, ci doar îi sporiseră nerăbdarea.

Deşi Lina pretindea că înregistrează succese în

tentativa ei cu Kress, Tria nu era sigură dacă s-o creadă sau nu; mai bine să nu se bazeze pe ea.

Între timp, descoperise unde erau păstrate cărțile cu incantații de invocare a Seniorilor Teribili. Cu o seară înainte, o acuzase pe eleva de serviciu din anul trei care era în sala bibliotecii că îl lăsase pe Oryon să citească materiale interzise. Cu ochii mari, fata pe nume Rozelle o întrebase ce vrea să spună.

— Nu tu ai fost cea care, întrebase Tria cu inocență în glas, i-a permis să răsfoiască lucrarea despre incantațiile de invocare?

Oripilată, Rozelle negase cu fermitate.

— Îmi pare rău, adăugase Tria. Probabil că a fost cealaltă persoană care lucrează la bibliotecă.

— Nan? Imposibil! Fata clătinase din cap cu atâta hotărâre, încât părul ei lung şi drept i se învârtejase pe obraji. Nici măcar nu avem asemenea cărți în bibliotecă; sunt păstrate sub cheie şi pază, în biroul directoarei.

Aflase informația de care avea nevoie – prin şiretenie, ce-i drept – dar aceasta nu-i era de niciun folos. Nu-i putea cere cartea directoarei, fiindcă nu i-ar da-o. Şi în niciun caz n-ar încerca s-o fure.

Dar de unde găsise Oryon incantația? Fără îndoială, dintr-o altă sursă. Probabil că acum avea suficientă putere pentru a anihila paza şi a intra pe furiş în biroul directoarei, dar acest surplus de putere îi parvenise ca urmare a invocării Femeilor

Teribile; înainte nu-l avusese.

Când se încheie ora, Tria îşi dădu seama că nu ascultase nici măcar un cuvânt şi habar nu avea care era tema pentru data viitoare. Nevoind să-l roage pe magistrul San Marté să repete, o luă la fugă după Norietta. Dar fata ieşi din clasă înainte de a apuca ea să o prindă, jenată probabil de atenția cu care n-o slăbise profesorul. Oricum, îşi spuse Tria renunțând să se mai țină după ea, tema nu era prea importantă; nici nu ştia de ce se mai obosea să vină la lecții. Acum ar trebui să se întoarcă în camera ei şi să se gândească la o modalitate de a găsi cartea cu incantații.

Îmi spun asta fiindcă ora următoare trebuie să dau ochii cu doamna Dova, se gândi ea. *De cursul de tehnici de divinație chiar am nevoie.*

Nu făcuse nimic în privința exemplarului furat din *Breyadon*, sperând că profesoara nu-i observase încă dispariția. Nu putea scăpa de presimțirea că doamna Dova voia să aducă volumul la oră, deşi îşi spunea că e o presimțire irațională, dat fiind că textul netradus al magului nu avea relevanță pentru subiectul respectiv.

Când Oryon intră în clasă, Tria regretă că nu-şi urmase hotărârea de a chiuli. Ce greşeală în orar îi adusese pe amândoi în aceeaşi sală de curs? îl văzu aşezându-se într-o bancă şi deschizându-şi caietul, apoi întorcându-se şi făcându-i un semn arogant cu ochiul. Obrajii i se înroşiră. Dacă el n-ar fi stat între ea şi uşă, s-ar fi ridicat şi ar fi plecat;

încă se mai gândea s-o facă.

Prea târziu însă. Doamna Dova intră în clasă şi se apropie de catedră, dădu bună ziua şi îşi începu lecția. Tria îi evită privirile; asculta doar să vadă dacă va pomeni ceva despre *Breyadon,* dacă îi remarcase deja lipsa. Nu lua notițe, mâzgălind cu creionul pe hârtie fără a se gândi la ceea ce făcea.

Aruncă spre Oryon priviri furişe şi-l văzu scriind conştiincios în caiet, deşi zâmbetul batjocoritor care-i juca în colțul gurii îi contrazicea seriozitatea aparentă. Atingea deseori globul de cristal cu degetele. Răceala lui plăcută îi domoli furia ce amenința să izbucnească văzând cum Oryon se oferise să răspundă, ca un elev-model, la întrebările profesoarei despre metodele de divinație utilizate în prezent, iar doamna Dova dădea uşor din cap în semn de aprobare.

Grație cristalului, izbuti să reziste şi la ora ei şi la cea care urmă, de simbolism al magiei, pe care o preda magistrul Hawke – un alt curs despre care era convinsă că nu avea cum s-o ajute în lupta ei cu Oryon. La acesta participa şi Lina, care părea să găsească materia interesantă. Pentru Tria era doar o altă oră căreia trebuia să-i facă față, o altă lecție inutilă, suportată doar datorită cristalului.

În zilele următoare, globul îi menținu mereu în atenție situația grea a lui Wilce, împiedicând-o să reintre în rutina cursurilor şi temelor, a orelor de masă şi a pauzelor, a bârfelor mărunte, a proiectelor comune şi a zilelor libere în care nu

avea nimic de făcut.

În aceste momentele de inactivitate se simțea copleşită de vinovăție. Ar fi trebuit să facă totuşi ceva, dar ce anume?! într-o seară în care era singură în cameră, Lina fiind plecată cine ştie unde, se aşează la birou, dădu cărțile la o parte, luă o coală de hârtie şi o împărți în două coloane. În prima notă toate talentele pe care le cunoştea – ale altor elevi, ale profesorilor şi cele despre care citise sau auzise vag. Şirul se întinse astfel până în josul paginii, continuând şi pe verso.

În coloana a doua trecu propriile ei talente, apreciind valoarea pe care o avea fiecare pentru competiția cu Oryon. *Adun şi modelez lumina.* Da, poate că e de un oarecare folos. *Fac florile să înflorească chiar şi atunci când nu le e vremea.* Nicio valoare practică. *Chem peştii la suprafața apei.* Ezită o clipă şi notă dedesubt *şi chem animalele la mine (?).* Îşi aminti cum, odată, purceaua lor rupsese gardul şi intrase pe proprietatea vecinilor. Tria o chemase mental şi animalul venise fuga acasă. Poate că fusese doar o coincidență; nu putea fi sigură, fiindcă nu repetase niciodată experimentul.

Localizez metalele îngropate. Asta nu-i era de niciun folos. *Fac ca obiectele să plutească în aer.* Deja dovedise acest lucru. *Modific curgerea timpului*. Un talent pe care nu îndrăznea să-l utilizeze. *Schimb forma obiectelor.* Util, dar nu-i oferea niciun avantaj asupra lui Oryon. Şi cu asta

se încheia lista. Dezamăgitor de scurtă.

Şi totuşi, nu e deloc scurtă, îşi spuse ea. *Uite câți elevi au doar un singur talent*! se gândi la bietul Gray şi la arta lui efemeră, inutilă. În minte îi veni totodată Nubba, în dreptul căreia scrisese prima dată *vede un Shalreg* şi apoi, amintindu-şi cum numai ea zărise dincolo de vraja de invizibilitate a lui Oryon şi Kress, tăiase cuvintele şi notase în loc *vedere specială.*

Invizibilitate! Să fi fost rezultatul unei vrăji sau doar un alt talent? Dacă era un talent, se putea dovedi unul prețios. Dacă Oryon îl avea şi se folosea de el pentru a o spiona?

Oare ea avea un asemenea dar? Cum ar proceda cineva care ar vrea să devină invizibil? Închise ochii şi se concentră pe micşorarea propriului ei corp. Dar nu, nu voia să-şi reducă dimensiunile, aşa cum făcuse cu valiza Linei. Îşi refăcu imaginea mentală, vizualizând camera fără prezența ei înăuntru. Se ridică şi privi în oglindă. Reflexia îi întoarse o privire încruntată, bătându-şi joc parcă de eşecul ei.

Se aşeză din nou la birou şi făcu un X în coloana întâi, acolo unde scrisese *invizibilitate*. Parcurse apoi celelalte elemente ale listei. *Tămăduire.* Nu putea să-şi testeze acest talent, dar în mod cert ar şti dacă l-ar avea. Multe dintre celelalte talente, precum cel de transfer al gândurilor şi de constrângere, al lui Rehanne, sau cel de citire a gândurilor, pe care-l avea colega ei de cameră,

Elspeth, nu puteau fi testate fără ajutorul unui partener. La nevoie, o putea ruga pe Rehanne s-o ajute, dar mai întâi trebuia să facă tot ce se putea de una singură.

Câteva talente puteau fi marcate cu X fără a le mai testa. Ştia că nu e empatică, aşa cum era Coral, că nu citea viitorul, ca Irel, şi nici adevărul, precum Wilce. Şi în niciun caz nu avea darul de a aduce pacea şi armonia. Dimpotrivă, totdeauna părea că se află în mijlocul vreunui conflict. Era şi ăsta un dar, dar unul de care ar fi vrut să scape bucuroasă.

Şi fără îndoială că putea nota un X în dreptul *călătoriei pe aripile vântului* – un talent pe care îl trecuse în listă mai mult dintr-un impuls; nimeni nu-l mai avea, dacă-l avusese vreodată cineva în realitate, nu doar în poveştile mamei ei.

Schimbarea vremii. Taner avea puterea de a întoarce furtunile din drum. În plus, auzise că unii puteau modifica vremea astfel încât să provoace orice schimbare dorită, dar ea nu cunoştea pe nimeni care să se priceapă la aşa ceva.

Se apropie de fereastră, o deschise şi privi afară. Stelele se jucau de v-aţi ascunselea printre norii dantelaţi. Era o seară plăcută, vântul adia uşor şi nu era niciun nor de ploaie. Ridică ochii spre cer şi îşi spuse în gând: ploaie, furtună.

Era oare imaginaţia ei, sau norii chiar începuseră să se strângă unul în altul, mai negri şi mai deşi? continuă să-i privească intens, cu

inima bătându-i, repetând: ploaie, furtună.

Dar vântul răcoros nu avea pic de umezeală şi, după o vreme, decise că norii se mişcau de fapt firesc, adunându-se şi risipindu-se fără vreo intenție de a aduce ploaia. Oftând, închise fereastra, se întoarse la birou şi mai notă un X.

Vrăjile. Probabil era adevărat că orice dotat putea învăța să facă vrăji, dar ea una nu credea asta. Rehanne avea acest talent, în mod cert, şi poate că-l avea şi Lina. Dar Tria îşi spuse că aversiunea pe care o resimțea ea față de vrăji nu însemna altceva decât că nu avea talentul respectiv, aşa că notă un X, urmat de un semn de întrebare.

Schimbarea formei. Să îndrăznească oare să încerce? Dacă izbutea şi apoi nu mai putea reveni la normal? Dar Linei nu i se întâmplase niciodată. Totuşi, îi era teamă să încerce singură; prin urmare, lăsă locul nemarcat.

Următorul talent din listă, *schimbarea locului,* o nedumerea. Davy susținea că-l are, deşi ea nu-l văzuse niciodată folosindu-l. Era abilitatea de a trece, într-o clipită, dintr-un loc în altul, situat la o distanță considerabilă. Aşa cum îi explicase Davy, putea trece de la un capăt al oraşului la altul sau al districtului, dar nu dintr-o cameră în alta sau de la o clădire la alta. Mânată de un impuls, Tria vizualiză camera lui Oryon şi se imagină stând alături de garderob, acolo unde zăbovise studiindu-i bagheta. Se concentră, îşi simți

puterea acumulându-se şi crescând. Încăperea în care se afla păli în jurul ei. Auzi un icnet şi-l văzu pe Oryon dându-şi în spate scaunul de la birou şi sărind în picioare. Îşi înhăță bagheta, expresia de pe chip trecându-i de la uimire la mânie. Dar Tria nu reuşi să-şi mențină poziția. Când Oryon se repezi la ea, îl văzu dispărând şi în loc apăru propria ei cameră.

Năucă şi tulburată, se prăbuşi în scaun, luă creionul şi, cu o mână tremurândă, adăugă în coloana a doua *schimbarea locului.* Înainte de a-şi folosi a doua oară acest talent, va trebui să învețe să-l controleze. Spera doar că Oryon se înspăimântase tot atât de mult pe cât se speriase ea.

Uşa se deschise şi în cameră intră Lina. În grabă, Tria îşi ascunse caietul în sertar; făcuse destule experimente pentru o seară.

Speranța pe care Tria şi-o pusese în cursul de căi spre alte lumi se spulberă îndată ce ora începu. În afara ei, mai erau doar doi elevi în clasă: Irel şi Petra. Fără a ține seama de situația ei specială, Aletheia îşi concentră întreaga atenție asupra sfioasei Irel, încurajând-o să vorbească, lăudându-i intervențiile şi explorând întrebările pe care ea le adresa cu timiditate. În mod normal, Tria ar fi fost de acord cu un astfel de tratament, dar oricât de stringente erau nevoile lui Irel, ale ei le depăşeau în mod categoric. La un moment dat,

îşi spuse că ea şi Petra ar putea foarte bine să nici nu mai vină la ore, fiindcă Aletheia nu le acorda nicio atenție. În cele din urmă, începu să creadă că profesoara o ignora în mod deliberat, pentru a evita să se implice în căutările ei.

Oare nimeni nu avea de gând s-o ajute? Iarna era pe sfârşite, dar inima Triei îngheța tot mai rău, pradă frustrării, izolării, deznădejdii şi neputinței. Învățătura n-o mai interesa, iar notele pe care le obținea erau, în cel mai bun caz, mediocre. Foştii prieteni o evitau şi chiar discuțiile cu Rehanne se împuținaseră.

După cină, urcă în cameră plină de lehamite. Luase doar o înghițitură din carnea tare ca pingeaua şi două cocoloaşe de cartofi. Mâncarea îşi recăpătase aspectul, gustul şi mirosul de la început, prea puțin apetisante; Tria nu mai reuşea să vadă dincolo de vălul iluziei. Şi de fapt, nici măcar nu încerca; nu merita să facă atât efort. Rehanne o certa fiindcă nu mănâncă. Slăbise, dar nu înfățişarea ei conta acum. Deschise uşa, înnegurată la gândul că iar va petrece o seară întreagă ignorând-o pe Lina şi prefăcându-se că învață.

Dar Lina nu era în cameră. Foarte bine! Se aşeză la birou, deschise cartea de etică şi încercă să citească, dar cuvintele îi înotau în fața ochilor într-o amestecătură fără sens. Atinse cu degetele cristalul de la gât şi se trezi că îl priveşte, în loc să citească textul din manual. În lumina lămpii,

globul scânteia; focuri vii licăreau în adâncul lui.

Ceva prindea formă în el. Un alt mesaj de la Wilce? De data aceasta, nu un sul de pergament se contură în fața ochilor ei, ci o siluetă micuță, argintie. Recunoscu imediat rochia scandaloasă şi formele voluptuoase: Femeia Teribilă care îl răpise pe Wilce.

Oare creatura o vedea pe ea? rânjind, tigva de mort făcea semn către ceva din spatele ei, ceva ce se târa în patru labe, mişcându-se greoi, fiindcă membrele din spate erau mult mai lungi decât cele din față. Femeia Teribilă puse o mână pe spatele animalului. Petice de piele palidă, cu aspect bolnăvicios, se zăreau golaşe în blana lui maronie. Creatura îşi înălță capul.

Tria scoase un țipăt. Animalul avea chipul lui Wilce. În ochii lui căprui nu se zărea niciun semn că ar recunoaşte-o, ci numai durere. Un smoc îngălat de mustăți îi atârna ca un barbişon. Nările îi erau încrețite, reacționând parcă la un miros cumplit. Buzele i se subțiaseră, într-o grimasă care lăsa să i se vadă dinții încleştați. Un firişor de salivă i se scurgea pe bărbie.

— Wilce!

La strigătul ei sfâşietor, animalul ridică ochii. O auzise oare? Părea ruşinat de cumplita lui transformare. *Dacă e el, înseamnă că mai are încă sentimente umane. Deci mai există speranță.*

Imaginea dispăru. Tria lăsă cristalul să-i cadă din nou pe piept şi rămase încremenită, neştiind

dacă tot ce văzuse fusese real sau nu. Ar fi putut fi doar un truc crud al lui Oryon sau al imaginației ei tulburate. Încă mai încerca să-şi dea seama ce se întâmplase, când uşa se deschise şi Lina dădu năvală în cameră.

— Am reuşit! anunță ea, răsucindu-se pentru a închide uşa în urma ei şi repezindu-se apoi spre Tria. Ştiu de unde a luat Oryon incantația de invocare. În sfârşit, Kress a vorbit. Şi… Dar ce s-a întâmplat?

— Nu contează, replică Tria încleştându-şi mâna pe brațul ei. Spune mai departe!

— Îți spun, dar… Arăți de parcă ai fi bolnavă. Iar n-ai mâncat, sunt sigură!

Tria dădu din mână cu nerăbdare.

— Spune-mi, insistă ea.

— A găsit incantația într-o carte pe care a împrumutat-o de la magistrul Hawke semestrul trecut, la cursul de invocare şi expulzare. Iar Hawke e speriat de moarte că va afla cineva şi va da vina pe el pentru tot ce s-a întâmplat. Oryon i-a dat-o înapoi, dar Kress şi-a amintit titlul. Şi mi-a descris cartea: de dimensiuni mari, legată în piele, cu totul scris cu auriu. Se numeşte *Periculoasa artă a manevrării puterilor din umbră*.

Tria îşi frecă fruntea în încercarea de a alunga durerea de cap care o săgeta.

— Şi cum o să ne ajute asta? Nu-i putem cere cartea magistrului Hawke. Va bănui pentru ce o vrem şi nu va accepta niciodată.

— Lasă asta în seama mea, răspunse Lina cu un zâmbet misterios. Tot ce-ți pot spune e că nu voi folosi vraja lui Rehanne. Un singur lucru vreau să ştiu însă: când o voi obține, vei avea curaj s-o foloseşti?

Tria ezită, cu gândul la ceea ce văzuse în cristal, dar imediat se simți cuprinsă de o furie înghețată. De ce nu? Oryon îndrăznise. Şi toți cei care ar trebui s-o ajute să-l înfrângă, stăteau acum deoparte. Înaltele principii morale pe care le afirmau nu se traduceau în nimic concret în folosul lui Wilce şi Gray. Chiar şi Rehanne părea să-şi fi pierdut imboldul de a persevera. Doar Lina îi rămăsese alături – cu toate că Tria se îndoise adesea de ea, de motivele şi metodele pe care aceasta le folosea.

— Da, replică brusc, cu hotărâre în glas. Mergem mai departe împreună. Fă rost de carte!

16 Invocarea

Tria se abținu să-i ceară colegei ei de cameră informații despre progresele făcute în legătură cu cartea. Observă însă că Lina devenise mult mai activă la cursul de simbolism al magiei, susținute de magistrul Hawke, răspunzând la întrebări şi rămânând adesea după ore pentru a discuta cu el vreun amănunt esențial, pe care ceilalți elevi îl ignoraseră cu desăvârşire. O dată sau de două ori

o văzu însoțindu-l pe profesor spre clădirea cadrelor didactice.

Într-o seară, târziu, Lina intră în cameră şi, scoțând de sub jachetă un volum gros, legat în piele, anunță:

— Îl am!

Cartea avea peste o sută de ani vechime şi nu era doar o copie, ca exemplarul furat din *Breyadon.*

— Ți-a împrumutat *el* chestia asta? întrebă Tria, trecându-şi degetul cu atenție pe cotor.

— Fireşte că nu! Dar mi-a permis să mă folosesc de biblioteca lui. L-am întrebat de sursele de informare pentru o lucrare pe care vreau s-o scriu, despre utilizarea diferită a simbolismului apei în ritualurile magilor bărbați şi femei. E un subiect despre care am fost sigură că-i va atrage interesul. I-am spus că am studiat deja tot materialul din biblioteca şcolii. Cărțile lui nu sunt aranjate într-o ordine anume, aşa că a fost nevoit să se ducă la raft pentru a căuta ceea ce-mi trebuia mie, iar eu l-am urmat. Când am zărit cartea, am aşteptat până ce l-am văzut îndreptându-se spre un alt raft, am înhățat-o şi am ascuns-o sub haină.

Lina vorbea de parcă fusese o nimica toată.

— Şi nu era păzită?

— Ba probabil că da, însă eu am o amuletă care anihilează orice pază.

Rostind aceste cuvinte, scoase din buzunar un inel din fire de aur răsucite, între care erau prinse

cinci pietre prețioase, şi-l azvârli pe pat. Comportarea ei firească i se părea Triei enervantă.

— De ce nu ne-ai spus că ai o chestie din asta? Am fi putut s-o folosim până acum.

Lina ridică inelul, îl ținu în palmă şi îl privi mai stânjenită decât o văzuse Tria vreodată.

— Păi, nici n-am avut-o. I-am împrumutat-o lui Kress cu mult timp în urmă, ca să poată urca nestânjenit la etajul fetelor. Aşa au intrat aici în seara duelului tău cu Oryon. Nu voiam să-ți spun asta, mai cu seamă că nu puteam s-o mai iau înapoi; Kress refuza să mi-o dea. Apoi, acum două zile, mi-a dat-o.

— Dar Oryon şi Kress n-au urcat aici împreună în seara aceea, îşi aminti Tria.

— Fiindcă Oryon nu avea nevoie de amuletă. El are propria lui… modalitate de a scăpa de pază.

Lina voise de fapt să spună altceva, Tria era sigură de asta. Oare ce anume ştia şi ținea pentru ea însăşi? se întrebă, privind-o încruntată.

Lina se bosumflă.

— Ştiu că, dacă ți-aş fi spus despre amuletă, m-ai fi învinovățit şi mai mult pentru tot ce s-a întâmplat. Aveam de gând să-ți povestesc îndată ce-o luam înapoi.

— Şi ai luat-o înapoi acum două zile.

— Dar atunci n-aveam nevoie de ea. Iar acum ai aflat despre existența ei. Ce zici, ne uităm în cartea asta cu incantații, sau nu?

Tria aruncă volumului o privire dezgustată.

Regreta din tot sufletul că acceptase să facă invocarea şi, dacă voia să-şi încalce promisiunea, această nouă dovadă că Lina nu era o persoană de încredere constituia o scuză foarte bună. Dar dacă dădea acum înapoi, colega ei o putea acuza pe drept cuvânt că iar nu face nimic pentru a-i salva pe Wilce şi Gray. Şi oricât de neelegante erau metodele ei, Lina reuşise mai multe decât ea şi Rehanne. Mai mult decât atât, ținând seama de situația cutremurătoare a lui Wilce, nu era cazul să se certe acum cu aliata ei.

— Hai să vedem cartea, răspunse.

Aşezându-se pe patul Triei, Lina deschise volumul sprijinindu-l pe genunchii lor, şi amândouă începură să-i studieze paginile fine ca o pânză. Pentru Tria, hârtia semăna mai degrabă cu pielea unui lepros, mirosind a praf şi a mizerie. Nasul i se încreți, a dezgust. Îşi trase mâna într-o parte, lăsând-o pe Lina să dea paginile.

Era scrisă în limba obişnuită, dar tipărită într-un stil arhaic şi literele se decoloraseră, fiind greu de citit. Tria se simțea murdărită de contactul cu această carte; ar fi vrut să-şi spele mâinile şi hainele, să se cufunde şi să zacă în apă caldă. Dar se forță să citească vrăjile şi incantațiile, scuturându-şi când şi când un fior şi resimțind o greață ce amenința să-i aducă înapoi puținii dumicați pe care-i înghiți la masa de seară. Era gata să închidă cartea şi s-o arunce cât mai departe, când degetul Linei se înfipse în mijlocul

unei pagini.

— Asta e! O copiem, duc cartea înapoi mâine dimineață şi magistrul Hawke nici măcar nu va bănui.

Luă volumul, se duse cu el la birou şi luă un creion şi o foaie de hârtie.

Uşurată că scăpase de carte, Tria se întrebă dacă aerul malefic pe care-l resimțise fusese oare numai în imaginația ei; Lina părea să nu-l perceapă câtuşi de puțin. Încrederea ei o convinse în cele din urmă şi pe Tria să-şi lase îndoielile la o parte şi să meargă mai departe cu planul convenit.

Aveau nevoie de două sau trei zile pentru a strânge materialele pentru incantație. Nerăbdătoare să termine totul mai repede, Tria se plânse de această amânare, dar Lina îi reaminti veselă că sfârşitul de săptămână va fi mai potrivit decât o zi de şcoală, în care ar trebui să învețe. La această nouă dovadă de sarcasm din partea ei, Tria ieşi din cameră.

Deşi nu-i plăcea să stea de vorbă cu Rehanne ascunzându-i planul conceput împreună cu Lina, se duse la prietena ei. Trebuia să-i spună ce văzuse în cristal. Se întâlniră după masă în camera ei, unde ştiau că vor putea fi singure, fiindcă Elspeth era de serviciu la bucătărie. Aşezate pe patul lui Rehanne, Tria îi povesti viziunea cu Wilce, trăgând inconştientă de un fir desprins din cuvertura brodată.

Palidă, Rehanne privea cristalul de parcă încerca

şi ea să zărească ceva.

— Dar e numai o bijuterie! Cum de-ți poate arăta ce se petrece într-un alt plan? Trebuie să fi fost mai degrabă vreo lucrătură de-a lui Oryon.

— E posibil, admise Tria. Sper că aşa a fost. Nu vreau să cred că tot ce am văzut a fost real.

Fără a-şi da seama, înfăşură firul pe degetul mic; apoi, prea târziu, observă gaura făcută în cuvertură.

— Îmi pare rău, spuse ea desfăcându-şi firul de pe deget şi strângându-şi mâinile în poală. Îmi pare rău. Dar cred că a fost real. Dacă ar fi fost un truc, nu mi l-ar fi arătat Oryon şi pe Gray?

— De ce? Doar ştie că tu ții la Wilce!

— Dar şi Gray îmi e prieten. Şi în plus, Oryon ştie că ți-aş spune şi ție tot ce văd, iar tu ții la Gray. Cred că l-am văzut numai pe Wilce fiindcă el mi-a dăruit cristalul, care constituie acum un fel de legătură între noi doi.

— Şi ai mai încercat să-l mai cauți în glob?

— Nu. N-am... n-am vrut să-l mai văd o dată aşa.

Rehanne se încruntă, gânditoare.

— Dar ar trebui să mai încerci. Poate că ai reuşi să comunici cu el. Să-i dai de ştire că încercăm să-i ajutăm.

— Prea multe veşti bune oricum nu-i pot da, replică Tria cu glas amar. Dar, bine, o să încerc din nou.

Luă cristalul în palmă şi privi fix în adâncurile

lui. Se străduí să uite unde se afla, să nu mai conştientizeze prezența lui Rehanne şi să se gândească doar la Wilce, imaginându-şi-l aşa cum îl văzuse la bal, nu cum i se arătase în viziunea aceea.

Cristalul începu să se înroşească, devenind ca o picătură de sânge în mâinile ei. Nicio formă nu se contură în el, dar Tria se simți cuprinsă de un sentiment de teroare combinat cu o tristețe insuportabilă. Dădu drumul cristalului şi se prăbuşi, tremurând şi hohotind, în brațele prietenei sale. Rehanne plângea şi ea. Când durerea lor se potoli suficient pentru a le lăsa să se desprindă una de cealaltă şi să-şi şteargă lacrimile de pe obraji, îşi dădură seama că orele de după-amiază începuseră deja.

— Ce-ai văzut? întrebă Rehanne cu voce tremurândă, gata să izbucnească din nou în plâns.

— Nimic. Dar am simțit… am simțit ceea ce cred că simte el. Rehanne, trebuie să-i eliberăm! Nu mai pot aştepta prea mult.

Prietena ei încuviință, iar Tria aproape că îi spuse ceea ce plănuise împreună cu Lina. Dar cuvintele i se opriră în gat când îşi aminti ce anume necesita incantația. Dar o va face, trebuia s-o facă. Însă nu-i putea mărturisi nici măcar lui Rehanne.

Nervozitatea ei creştea pe măsură ce ultima zi de

şcoală a săptămânii se apropia de sfârşit. Iar magistrul San Marté alese exact acea zi pentru a-şi îndrepta întreaga atenție asupra ei, aşa că se pomeni discutând în contradictoriu cu el, respingându-i ideea că oricând poate fi identificat cel mai corect răspuns, din punct de vedere etic, la o situație anume.

— Viața e plină de ambiguități, insistă ea cu gândul la incantația imorală pe care acceptase s-o încerce.

— O situație pare ambiguă doar fiindcă noi nu o putem percepe clar, replică profesorul, ridicându-se pe vârfuri. Ambiguitățile apar ca urmare a unei perspective limitate sau fiindcă nu privim o acțiune în contextul ei deplin.

— O perspectivă limitată este tot ce poate spera un muritor, contraatacă Tria. Cine, în afara zeilor, poate cunoaşte contextul deplin al unei acțiuni?

La această replică, magistrul se mulțumi să-şi dreagă glasul, îşi aranjă mai bine peruca şi trecu la următoarea idee a lecției. Şi când ora se încheie, iar clasa începu să se golească, aruncă asupra Triei o ultimă privire înghețată şi ostilă.

Abia rezistă la cursul doamnei Dova, văzându-l pe Oryon şi încercând să-şi ascundă agitația. Pe chipul lui era întipărit acelaşi zâmbet afectat şi Tria nu se putu stăpâni să nu se întrebe: *Ştie care ce-am pus la cale împreună cu Lina? Are puterea de a ne spiona şi a auzi tot ce spunem? Şi dacă da, ce anume va face?*

Nervoasă, intră la cursul de căi spre alte lumi fără a se fi pregătit pentru lecție şi mirându-se cum va reuşi să stea locului şi să pară atentă timp de o oră interminabilă.

O salută pe Aletheia, dădu din cap spre Petra şi îşi deschise caietul, deşi ştia bine că nu va lua notițe. Irel intră în clasă şi se îndreptă spre locul ei de lângă perete. Când trecu pe lângă Tria, un spasm îi contorsionă chipul de iepuraş. Aletheia îi dădu bună ziua, dar Irel părea a nu fi auzit nimic. Tremurând violent, se prăbuşi în scaun şi îşi puse capul pe bancă.

Aletheia se apropie de ea, îi puse o mână liniştitoare pe umăr şi se aplecă pentru a-i şopti ceva la ureche. Irel clătină din cap, îi dădu mâna la o parte şi sări în picioare, după care se repezi la Tria şi îşi îndesă un deget în fața ei.

— Nu, nu, nu! strigă cu un glas ascuțit.

Şi adăugând un „Nu“ final, se întoarse şi o zbughi din sală. Aletheia porni după ea, se opri la uşă, se întoarse spre cele două eleve care mai rămăseseră în clasă şi spuse:

— Cred că trebuie să renunțăm astăzi la oră.

Apoi o luă la fugă după Irel.

Prea uluită pentru a se clinti din loc, Tria rămase cu ochii ațintiți la uşă până ce Petra întrebă:

— Ştii ce-a fost chestia asta?

— Păi… poate… Nu sunt sigură.

Petra continua s-o privească insistent. Incapabilă să-i suporte curiozitatea şi îngrijorarea,

Tria sări în picioare şi, la fel ca Irel, ieşi în grabă din clasă. Bulversată, urcă în cameră şi se trânti pe pat. Probabil că Irel anticipase invocarea... şi rezultatele acesteia. Şi, fără îndoială, prevăzuse un dezastru. Poate că-i va spune Aletheiei. Sau directoarei. În secret, Tria spera să le spună şi astfel cineva să intervină pentru a o împiedica să facă vraja.

Nu avu puterea să se ridice din pat şi să se ducă la ora magistrului Hawke. Lina se va întreba unde e, iar ea va fi pedepsită serios fiindcă lipsea a doua oară de la curs în răstimp de o săptămână, dar notele nu mai aveau acum nicio importanță.

Hotărî să-i povestească Linei despre Irel şi s-o convingă să renunțe la invocarea plănuită. Dar Lina îşi făcu apariția veselă, răsucind în mâini un craniu de om.

— Uite-l, anunță ea triumfătoare. Ultimul element necesar, cu excepția porumbiței. Magistrul Hawke îl avea într-un dulap, în clasă. A deschis dulapul pentru a lua ceva şi am văzut craniul acolo, pe raft, rânjind la mine. După oră am aşteptat ca toți să iasă din clasă, am luat cheia şi... priveşte! Tria, e clar că trebuie să facem asta. Uită-te şi tu cât de uşor am găsit toate materialele!

Ea nu-i răspunse.

Lina găsise aproape tot ce le trebuia pentru incantație, dar Tria trebuia să facă rost de porumbiță. Înfofolită în jacheta de lână, cu mâinile

îndesate în buzunare, mergea pe drumul ce ducea în partea opusă şcolii. Era o zi rece şi senină, în care soarele făcea să scânteieze peticele de zăpadă risipite ici şi colo pe câmp. Din pământ răsăriseră pe alocuri tulpinițe verzi. Tria îşi dorea să tot meargă aşa, cât mai departe de şcoală şi de responsabilitatea care-i apăsa pe umeri.

O porumbiță ugui. Sunetul familiar, plăcut, îi îngheță inima. Se opri şi privi câmpul din jur. Un cap maroniu se ițea când şi când, ciugulind semințe de sub stratul de zăpadă. Privind-o, Tria speră că poate se înşelase cu privire la acest talent. Dar trebuia să încerce.

Răspunse şi ea cu un uguit. Puterile ei se extinseră, învăluind pasărea, liniştind-o, chemând-o la ea. Cu un fâlfâit din aripi, porumbița se ridică în zbor, se apropie şi ateriză încrezătoare pe mâna ei întinsă.

Ascunzând-o sub jachetă, se grăbi înapoi la şcoală. Urcă treptele până la etajul al doilea, aruncă o privire vinovată spre uşa închisă a biroului directorial, apoi se întoarse, pornind spre etajul al treilea.

Veronica stătea în capul scărilor. Ținând strâns porumbița prin stofa groasă a jachetei, îndemnând-o mental să nu scoată un sunet, Tria bălmăji un salut şi încercă s-o ocolească pe îngrijitoarea bondoacă. Dar Veronica făcu un pas şi îi blocă drumul.

— Scuză-mă, te rog, spuse Tria.

— Unele lucruri nu pot fi scuzate. Ai uitat treptele?

— Tocmai încercam să le urc, dar îmi stai în cale.

— Tu nu stai însă în calea mea. Şi nu mă refer la treptele astea.

Cu acest comentariu enigmatic, Veronica se trase într-o parte şi Tria trecu repede pe lângă ea. *Oare şi-a pierdut minţile? Sau ştie ce avem de gând să facem, eu cu Lina?* Tria simţi cum o cuprinde groaza la gândul că îngrijitoarea ar putea şti ce ascundea sub jachetă.

Tria tremura. La fel ca Lina, era îmbrăcată cu un fel de halat fără mâneci din bumbac alb, iar aerul rece care pătrundea prin fereastra deschisă îi făcea pielea de găină pe braţele goale. Ca şi la vraja anterioară, se aşezaseră pe podeaua de lemn, după ce rulaseră covorul şi-l înghesuiseră lângă uşă. De data aceasta însă nu mai împrăştiaseră pământ pe jos; stăteau în interiorul unei pentagrame desenate cu cretă. În centrul acesteia, pe oglinda luată de pe spatele uşii, puseseră craniul. Lumânarea aprinsă în tigva aceea era unica sursă de lumină din încăpere, dublată de reflexia ei în oglindă. Prin găvanele goale ale ochilor, flacăra arunca licăriri funeste. Înfăşurată în aţă de un roşu aprins, porumbiţa zăcea în faţa craniului. Din când în când se mai zbătea, într-o timidă tentativă de a se elibera. Ochii ei plini de reproş erau ca nişte pumnale în inima Triei. Nu

era bine ce făceau. N-ar fi trebuit să accepte, n-ar fi trebuit să se implice în aşa ceva.

Lina rostea descântul. Cuvintele lui nu erau în vreo limbă ocultă, deşi Tria şi-ar fi dorit să fie; ar fi preferat să nu înțeleagă nimic din formulele blestemate prin care erau invocate Puterile Întunericului.

Incantația deveni mai sonoră. Vocea Linei se ridică, apoi scăzu până la o şoaptă ademenitoare şi în cele din urmă tăcu. Tria încremenise, ca paralizată.

— Acum! o îndemnă Lina într-o şoaptă stridentă.

Tria îşi cufundă mâinile în bolul cu apă în care fuseseră amestecate ierburi amare. Amorțite de frig, degetele ei tremurătoare apucară mânerul pumnalului de argint, dar îl scăpă. Metalul zăngăni pe fundul vasului. Cu un pufnet de nerăbdare, Lina luă cuțitul şi, dintr-o singură mişcare, tăie gâtul porumbiței. Ținând de picioare leşul descăpățânat, desfăşură ața roşie, apoi dădu drumul corpului, care începu să sară de colo-colo, împroşcând în jur cu sânge. Lichidul cald țâşni pe brațele înghețate ale Triei, pe craniu, în flacăra care sfârâi, pe oglindă, în apa cu ierburi şi pe podea.

Străduindu-se să-şi alunge greața şi sfârşeala, Tria privea capul retezat, cu ciocul căscat şi ochii sticloşi. Dacă l-ar putea lipi la loc, să-i redea păsării viața furată! Dar asta nu stătea în puterile

ei.

Flacăra lumânării se umflă. O femeie cu craniu de mort prinse contur în interiorul pentagramei, cu rochia la fel de roşie ca sângele porumbiței.

— Am venit la chemarea ta, spuse ea.

— Unde este cel pe care l-ai răpit? întrebă Lina cu fermitate. Adu-l aici!

Capul de mort se înclină. Degetele cu unghii lungi pocniră. O creatură țâşni din întuneric şi se ghemui la picioarele femeii. Avea părul lung şi zdrențăros, pielea solzoasă şi gheare în loc de unghii. Ochii de un albastru-deschis erau injectați şi nu se puteau focaliza. Nasul îi picura, iar din gura cu colți ascuțiți îi curgeau bale.

— Gray! gemu Tria şi se trase înapoi, îngrozită.

— Nu mişca! o atenționă Lina.

Prea târziu însă. În zvâcnirea ei, Tria ştersese un fragment din pentagrama desenată cu cretă.

Femeia Teribilă se înălță în aer şi zbură, prin spațiul acela liber, spre uşă. Creatura care fusese odată Gray țâşni după ea. Tria țipă şi încercă s-o înşface, dar ghearele animalului îi sfâşiară umărul. Din răni începu să i se scurgă sânge, care se amestecă cu cel al porumbiței.

Femeia Teribilă ezită doar o fracțiune de secundă în fața uşii încuiate şi păzite. Ridică brațele, rosti un singur cuvânt şi uşa se deschise. Femeia năvăli în hol. Tria zvâcni în picioare.

— Trebuie să-i oprim!

Lina sări pe lângă ea, metamorfozându-se în

panteră în timp ce alerga. Tria porni după ea, dar îşi aminti că halatul îi era pătat de sânge, aşa că se întoarse să-şi ia rochia de pe pat, o trase pe umeri, îi strânse cordonul şi-l înnodă din fugă.

Pe coridor, uşile se trânteau, fetele țipau încercând să între sau să iasă din camere. Femeia Teribilă hălăduia de-a lungul culoarului, întorcându-şi capul când la dreapta, când la stânga, de parcă ar fi căutat ceva. Gray tropăia pe lângă ea, mergând pe încheieturile îndoite ale degetelor, ca maimuțele. Cu burta lipită de podea, mârâind încet, pantera îi pândea.

Rehanne deschise uşa şi păşi pe culoar exact în clipa în care trecea Gray. O clipă, acesta se opri şi ridică privirea spre ea. Rehanne țipă şi se lipi de zid. Lina țâşni. Chelălăind, scuipând, muşcând şi zgâriind, pantera şi fostul Gray se rostogoliră pe podeaua ce se mânji imediat de sânge. Tria se repezi la Rehanne şi o susținu să nu cadă.

— Opreşte-i! Opreşte-i, opreşte-i, opreşte-i!

Femeia Teribilă se întoarse şi se opri în zbor deasupra celor doi care se luptau. Îşi întinse un braț între ei şi Tria îşi spuse că-i va despărți. Dar femeia îşi retrase mâna plină de sânge şi o duse la gură.

— Opreşte-i, opreşte-i, opreşte-i! continua Rehanne să urle.

— Ajutor! răsună vocea Nubbei. Am nevoie de ajutor pentru Irel!

— Cheam-o pe directoare!

— Faceți ceva! Cineva să facă ceva!

Taner se repezi la Femeia Teribilă şi îşi înfipse pumnalul în umărul ei. Cuțitul se sfărâmă de parcă ar fi fost din sticlă. Cu un zvâcnet de aripă, Taner se pomeni aruncată înapoi, prăbuşindu-se pe podea. Rămase nemişcată, palidă ca un cadavru. Verin se furişă temătoare spre ea.

Tria vedea şi auzea toate astea ca într-un vis, un coşmar din care nu se mai putea trezi. Îşi simțea picioarele grele, lipsite de orice forță. Nu-şi mai putea folosi puterile. Iar Lina şi Gray se luptau în continuare, sfâşiindu-şi unul altuia carnea până la os. Din nou Femeia Teribilă îi atinse, înmuindu-şi mâna în sânge.

— Încetează!

Oryon apăruse în hol. La ordinul său, toți combatanții încremeniră. Femeia Teribilă se opri cu mâna aproape de gură. În locul țipetelor şi strigătelor se aşternu o tăcere bruscă. Oryon făcu un pas înainte, cu bagheta sa neagră în mână.

— Ia-i! ceru el, arătând cu bagheta spre panteră şi spre Gray.

Femeia Teribilă făcu o mişcare, înhăță pantera, o îndesă sub braț şi cu cealaltă mână îl înşfăcă pe Gray, ridicându-l fără cel mai mic efort.

Chipul panterei reveni la trăsăturile Linei, dar numai pentru o clipă. O labă se transformă într-o mână, întinsă într-un gest de implorare. Degetele se curbară însă, redevenind gheare. Lina nu se mai putea schimba la loc; era blocată în corpul de

panteră.

— Întoarce-te de unde ai venit şi de acum înainte să nu mai răspunzi decât la chemarea mea, ordonă Oryon.

Capul de mort schiță o plecăciune. Creatura se răsuci şi dispăru, luându-i cu ei pe Lina şi Gray.

— Iar tu, proasto! se întoarse Oryon spre Tria, ațintind-o cu bagheta. Vezi cât de inutile sunt jalnicele şi insignifiantele tale tentative de magie! La ce ți-a folosit vizita furişă în camera mea? Încercarea ta nu are sorți de izbândă. Renunță sau vei avea şi tu aceeaşi soartă.

Tria scuipă la picioarele lui.

17 Curățenia

Oryon se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre scări. Prea zdruncinată pentru a vorbi, Tria îl urmări până ce coborî şi dispăru din vedere. Când se întoarse spre ceilalți, văzu că unii dintre ei se uitau după Oryon cu o uimire admirativă. În zadar căută un chip prietenos; nu întâlni decât priviri ostile sau compătimitoare. Chiar şi Nubba îşi feri ochii când Tria se întoarse spre ea.

În mod clar, o învinuiau cu toții pentru apariția Femeii Teribile. Iar remarca lui Oryon despre vizita ei furişă în camera lui nu făcuse decât să le agraveze suspiciunile. Şi nu avea acum timp să le explice că nu fusese decât un experiment de

schimbare a locului; nimeni n-ar sta s-o asculte.

Tria se apropie de locul în care Verin şedea în genunchi lângă Taner.

— Este…?

Dar nu reuşi să rostească întrebarea până la capăt. Verin clătină din cap.

— Trăieşte, nu are nicio rană fizică vizibilă, dar nu pot s-o readuc în simțiri. Indiferent ce i-o fi făcut creatura aceea, puterile mele n-o pot vindeca.

— Poate încerci s-o ajuți pe Coral, spuse Kathyn postându-se în fața Triei, ca şi cum aceasta nici n-ar fi fost acolo. Geme şi se ține de cap, dar nu scoate o vorbă.

— Şi Irel! strigă Nubba. Are convulsii! Ajutați-o, vă rog!

— Avem nevoie de încă un vindecător, decise Verin. Să-l cheme cineva pe Salor!

— Tria, ce ai făcut?!

Şoapta oripilată a lui Rehanne îi străpunse inima. Nu reuşi să răspundă. Cu umerii căzuți, se întoarse, intră în cameră şi închise uşa în urma ei, aproape împiedicându-se de covorul rulat. Sprijinită de birou, privi resturile însângerate rămase în urma vrăjii. La vederea porumbiței decapitate, se îndoi şi vomită în coşul de gunoi.

Toată noaptea munci la curățenie. Ce altceva ar fi putut face? Nu avea cum s-o salveze pe Lina; nu avea puterea de a-l înfrunta pe Oryon şi nu putea apela la nimeni pentru ajutor. Aştepta să fie

chemată în biroul directoarei, dar de la ea nu veni niciun mesaj.

Fără îndoială că doamna Vedreaux ştia ce s-a întâmplat. Dacă nu aflase prin propriile-i puteri, se găsise cineva care să-i povestească totul. O îngrozea gândul că directoarea îi va repeta iar că lupta putea fi câştigată doar prin respectarea standardelor morale. Câte reguli încălcaseră oare, ea şi Lina, făcând incantația? Acestea păleau însă în fața celorlalte grozăvii: nu-i salvase pe Wilce şi Gray, o pierduse pe Lina, era responsabilă de rănirea lui Taner şi de traumele psihice suferite de Irel, Coral şi de cine ştie câți alții sensibili.

Frecă podelele mai tare, râcâind scândurile pentru a scoate toate petele. Nu era suficient, nu putea fi suficient să întindă pur şi simplu covorul deasupra şi să ascundă urmele. Trebuia să curețe fiecare strop de sânge.

Dimineața o găsi tot muncind, încă nemulțumită, deşi nicăieri nu se mai zărea niciun fir de praf sau vreo picătură de sânge, nici pe podea, nici pe mobilă sau pe pereți. Curând, aveau să se trezească şi ceilalți elevi. Conştientă că mai mult de atât nu putea să curețe, duse găleata, mopul şi detergentul în baie, iar următoarea oră o petrecu spălându-se.

Silită să iasă de sub duş de strigătele celor care-şi aşteptau şi ei rândul, îşi puse capotul, îşi înfăşură părul ud într-un prosop şi eliberă baia. Nimeni nu-i vorbi în timp ce străbătu coridorul;

evită să-i privească în ochi pe cei pe lângă care trecea. Unul sau doi se retraseră în camerele lor când o văzură.

Se îmbrăcă, dar nu coborî la micul dejun. Când baia rămase iar goală, strânse aşternuturile ei şi ale Linei, le spălă împreună cu capotul şi le puse la uscat. Nu aveau nicio urmă de murdărie, dar simțea că trebuie să le curețe şi pe ele. Halatul fără mâneci, pătat de sânge, îl spălase deja şi îl tăiase fâşii subțiri; apoi, în loc să-l arunce în coşul de gunoi, îl duse la incinerator şi-l arse.

Când termină, se furişă pe o uşă laterală, ducând în mâini un pachet mic, şi o luă la fugă pe câmp, spre locul în care prinsese porumbița. După ce se asigură că n-o vede nimeni, săpă o groapă în pământ şi puse înăuntru corpul şi capul păsării, pe care le învelise în cea mai bună eşarfă a ei.

— Iartă-mă, şopti ea şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji în vreme ce netezea pământul de pe micul mormânt.

Când se întoarse în cameră, podeaua se uscase deja. Întinse covorul şi puse pe ambele paturi aşternuturi curate. Scoase apoi din valiză vechea ei pătură roz şi o întinse pe pat în locul cuverturii elegante a Linei, pe care o folosise la insistențele ei. Pentru a patra sau a cincea oară, lustrui oglinda rotundă de pe dosul uşii.

Nu coborî nici la masa de prânz. Deşi nu avea stare, rămase închisă în cameră. Nu-i era foame şi nu se simțea nici obosită. O toropeală dureroasă îi

cuprinsese mintea şi corpul deopotrivă. Urechile îi țiuiau. Ochii ei erau uscați şi parcă avea nisip în ei. Ar fi vrut să plângă, dar lacrimile nu-i mai veneau.

Încercă să se gândească, să pună la punct un plan, dar gândurile îi erau prea încete, covârşite de neputință. Nu-i venea în minte nimic, nicio acțiune cu sorți de izbândă. Puterea lui Oryon creştea mereu; a ei se diminua. Ce talent ar putea-o ajuta în această luptă? Scoase lista din sertarul biroului şi începu să o parcurgă. Abilitatea de a modela lumina şi focul îi fusese de folos în prima lor confruntare, dar la ce mai era bună acum, în acest duel al nervilor? Şterse semnul de întrebare pe care îl trecuse în dreptul talentului de a atrage animalele. Demonstrase că o poate face, chemând porumbița – lucru pe care îl regreta acum amarnic.

Abilitatea de a găsi metale îngropate, de a face să zboare prin aer obiecte de mici dimensiuni, de a schimba mărimea şi forma obiectelor nu avea nici ea vreo valoare practică. Deci, ce altceva ar putea face?

Ar putea modifica timpul.

Îşi aminti cum descoperise că are acest talent şi ce rezultate neplăcute urmaseră. După mustrarea dură din partea directoarei, îşi promisese că nu va mai folosi niciodată acest talent, o promisiune întărită şi de avertismentele date de magistrul San Marté la câteva dintre lecțiile sale. Deschise

notițele din primul semestru şi reciti ce scrisese atunci: *Să fie atenți toți cei care au abilitatea de a manipula timpul Chiar şi cea mai mică modificare a timpului poate avea consecințe nebănuite. Cu cât transformarea este mai mare, cu atât creşte riscul producerii unui dezastru. O modificare iresponsabilă a timpului poate crea anomalii imposibil de corectat. Fiece modificare oricât de mică, fiecare cută în țesătura timpului trebuie compensată la un moment dat pentru a se menține echilibrul universului. Cel care are acest talent trebuie să țină totdeauna seama de cele de mai sus. Eu, unul, sunt convins că abilitatea de a modifica timpul este un talent ce nu trebuie folosit niciodată.*

— Dacă aşa stau lucrurile, se întrebă Tria cu glas tare, de ce ne mai este dat un asemenea talent? Pentru a ne pune la încercare? Pentru a ne ispiti?

Dacă ar reuşi să întoarcă timpul la seara Balului de Iarnă, poate că l-ar împiedica pe Oryon să-şi pună în aplicare planul malefic. Dar nu avea cum să fie sigură de acest lucru şi riscul ca o deplasare înapoi a timpului cu unsprezece săptămâni să producă o catastrofă era mult prea mare.

Dar dacă ar da timpul în urmă cu numai douăzeci de ore, până la un moment înainte de a începe ritualul de invocare, ar putea să redea viața porumbiței, s-o salveze pe Lina, să prevină rănirea lui Taner, Irel şi Coral şi să împiedice răul

suplimentar suferit de Gray. Cât de periculoasă ar fi modificarea timpului cu douăzeci de ore? Ar putea ea să facă față consecințelor? Trebuia să se gândească, să ia în calcul toate posibilitățile, dar fiece clipă de amânare mărea şi mai mult intervalul de timp şi, deci, pericolul implicat.

Dacă ar putea cere cuiva un sfat! Dar toți cei la care apelase până atunci n-o ajutaseră cu nimic. Nu avea rost să mai piardă vremea căutând acum pe altcineva. Responsabilitatea fusese aruncată pe umerii ei; trebuia deci să hotărască de una singură şi să-şi asume consecințele.

Adună totul de pe birou, luând chiar şi veioza, pe care o puse pe podea, şi lăsă în loc numai ceasul. Apoi se aşează pe scaun şi îşi aținti privirile pe cadranul acestuia, imaginându-şi că limbile arătau ora la care voia să se întoarcă. Începuseră invocarea la 8 fix, iar ea voia să revină la ora 7. Înainte însă, notă cu precizie cât arăta ceasul acum: 1.48. Trebuia să se întoarcă deci cu optsprezece ore şi patruzeci şi opt de minute în urmă.

Se concentră asupra ceasului, privind undeva, dincolo de el, şi imaginându-şi cum limbile se rotesc înapoi, încet. Cadranul deveni tot mai mare şi mai strălucitor. Aidoma unui soare, plutea în fața ei. Limbile se învârteau ca nişte nori repezi, întunecați, amețind-o. Scaunul pe care stătea începu să se rotească, încăperea se cufundă în beznă, lumea întreagă parcă se răsucea. Nu mai

vedea ceasul şi nu mai putea menține imaginea mentală a limbilor, oricât ar fi încercat.

Cu un bubuit asurzitor, încăperea redeveni stabilă. Dar nu mai era camera ei.

În lumina vagă, difuză, izbuti să distingă mai mult decât nişte simple contururi. Se afla undeva între nişte coloane masive, unele în picioare, altele răsturnate şi sfărâmate. În fața ei, între doi pilaştri verticali, cu brațele întinse şi câte o mână proptită pe fiecare coloană, stătea Veronica.

— Adu timpul înapoi, spuse ea. Nu ai voie să faci aşa ceva.

Tria observă cum îi tremurau brațele, văzu picurii de transpirație de pe fruntea ei – de parcă îngrijitoarea susținea coloanele să nu se prăbuşească.

— Mai repede! strigă Veronica.

Tria clipi. Întreaga scenă se evaporă. Cufundată în întuneric, se strădui să-şi readucă în minte imaginea ceasului. Din nou resimți aceeaşi senzație de plutire, de rotire, de cădere.

Era din nou lumină. Cadranul ceasului prinse formă în fața ei, încă prea începtoşat pentru a-i distinge orele. Scaunul reveni parcă sub ea, ferm aşezat pe podea. Camera era din nou imobilă, iar ceasul deveni perfect vizibil. Arăta 1.49. Se întorsese.

Nu reuşise însă nimic bun, ba dimpotrivă. Trebuia s-o găsească pe Veronica, să discute cu ea, s-o întrebe cum de se aflase acolo – orice ar fi

fost locul acela. Dar înainte de a schița vreo mişcare, se auzi un ciocănit la uşă. Îşi dădu scaunul în spate, se ridică şi, deşi îi tremurau picioarele, se duse la uşă şi o deschise. Răsuflarea i se opri în gât la vederea directoarei.

— Pot să intru?

Tria se dădu într-o parte pentru a-i face loc. Femeia înaintă până în mijlocul camerei, între cele două paturi, şi privi în jur. Nasul lung i se încreți, ca şi cum, în ciuda curățeniei făcute, încă mai mirosea a sânge.

— Vreți să... vreți să stați jos? bâigui Tria, aproape fără a-şi da seama ce spune.

Directoarea încuviință şi se aşează pe scaunul Linei. Tria se prăbuşi în celălalt, bucuroasă că genunchii ei erau scutiți de chinul de a sta în picioare.

— N-ai venit la masă, nici la micul dejun şi la prânz azi, nici la cina de ieri.

Nu era acuzația la care se aşteptase ea.

— Nu mi-a fost foame.

— Şi în ultima vreme ai lipsit de la mai multe cursuri.

— Mi s-a părut inutil să particip la ele.

Stoarsă de puteri, Tria nu avea chef de discuții în contradictoriu, aşa că aştepta să audă care este adevăratul scop al vizitei.

— Nu este inutil. Deja ai făcut cel puțin o greşeală gravă şi ai fost pe cale să faci una şi mai rea. Ceea ce înveți la cursuri e menit să

preîntâmpine asemenea greşeli.

Tria izbi cu palma în tăblia biroului.

— Am făcut greşeli fiindcă nimeni nu m-a învățat nimic *practic*. Iar de teorie m-am săturat până aici, adăugă ea arătând cu muchia palmei în dreptul nasului. Etică, logică, simbolism, istorie, filosofie... La ce mi-au folosit? Nimeni nu mă învață însă cum să contracarez puterea lui Oryon. Nimeni nu mă învață cum să procedez cu Femeile Teribile. Am crezut că materia doamnei Aletheia îmi va fi de ajutor, dar nu-i nici ea decât teorie. Totul e o pierdere de vreme.

— Regret că aşa gândeşti, răspunse directoarea țeapăn. Eşti doar în anul întâi; ai fost înscrisă la cursuri menite să le ofere elevilor începători o bază pe care să-şi poată construi, în mod etic, viitoarea practică. Dacă practica nu este fundamentată pe cunoştințe teoretice...

— Ştiu asta. Semestrul trecut am înțeles de ce am fost repartizată la astfel de cursuri. Dar acum am acceptat provocarea lui Oryon şi toată lumea ştia asta. De ce n-am fost înscrisă la cursuri capabile să mă ajute?

Directoarea oftă.

— Situația ta este, aşa cum spui şi tu, unică. Nicio materie predată aici nu îți poate oferi genul de ajutor pe care îl doreşti. Trebuie să găseşti resursele respective în tine însăți; nimeni altcineva nu ți le poate da. Şi, aşa cum am mai precizat, singurul avantaj pe care îl ai asupra lui Oryon este

unul de ordin moral. El e motivat de o ambiție egoistă, în vreme ce tu încerci să-ți salvezi prietenii. Cu toate acestea, nu te aşteaptă decât eşecul dacă nu abordezi situația în mod corect. De aceea este atât de important cursul de etică. Iar dacă nu sesizezi relevanța materiilor predate de doamna Dova şi magistrul Hawke, motivul este acela că ai o perspectivă prea îngustă a…

Tria sări în picioare şi strigă în gura mare:

— Mi-ajunge atâta teorie, nu mai suport! Vreau să-i aduc înapoi pe Wilce şi Gray! Şi pe Lina! Trebuia să fi aflat despre Lina. Iar Oryon se îmbățoşează pe aici de parcă el ar fi stăpânul şcolii şi nimeni nu-i ține *lui* predici! Nu credeți că îmi pare şi mie rău pentru greşelile pe care le-am făcut? Sunt distrusă din cauza lor. Dar cum aş putea evita să greşesc, când ştiu atât de puține? Cum să învăț?

Directoarea rămase aşezată tot timpul cât dură tirada ei. Tremurând, cu pumnii încleştați, Tria aştepta acum un răspuns. Dar femeia se ridică şi se îndreptă spre uşă, tăcută. Puse mâna pe clanță, se opri şi, privind chipul Triei reflectat în oglindă, spuse încet:

— Participă la lecții şi ascultă-ți profesorii. Acordă atenție vocii tale interioare. Studiază-ți oponentul şi descoperă-i slăbiciunile. Nu accepta eventualitatea înfrângerii. Fii răbdătoare. Nu-ți compromite integritatea.

Apoi apăsă pe clanță, deschise uşa şi ieşi, în

timp ce Tria avea impresia că se sufocă, gâtuită de şirul platitudinilor care-i fuseseră servite în locul ajutorului la care sperase.

Tria coborî cu greu din pat după o noapte cu un somn agitat, întrerupt de coşmaruri şi vise rău-prevestitoare. O enerva faptul că directoarea îi ceruse să meargă la cursuri, dar ce altceva avea de făcut? Nu putea să se ascundă în continuare în camera ei, aşa cum făcuse cu o zi în urmă. Trebuia să dea ochii cu colegii ei, să afle cum se mai simțeau Taner, Coral şi Irel şi dacă Rehanne intenționa să mai continue căutările.

Ea una nu putea renunța; nu le putea întoarce spatele victimelor neajutorate ale lui Oryon. Hotărî să urmeze recomandările directoarei până ce va găsi altceva mai bun de făcut. Şi se va strădui să găsească. Intenționa să discute cu Veronica şi să solicite o întrevedere cu doamna Blake; poate că una dintre ele o va putea ajuta mai mult decât directoarea.

Se îmbrăcă într-o fustă de lână cafenie, cu o bluză largă, maro – haine simple şi culori terne, potrivite cu starea ei de spirit. Când sună clopoțelul pentru micul dejun, aşteptă până ce culoarul se goli, intră în sala de mese în timp ce magistrul Tumberlis cerea binecuvântarea Dătărorului de Putere şi se aşează la o masă la care nu mai şedea nimeni. O privire rapidă în jur o mai linişti puțin. O zări întâi pe Coral şi apoi pe Irel;

amândouă erau bine. Dar n-o văzu pe Taner şi asta o îngrijora cel mai tare.

Parcă era în prima ei zi aici, la şcoală; resimțea aceeaşi izolare de atunci, aceeaşi ostilitate în jurul ei. Era nevoită să facă aceleaşi eforturi pentru a înghiți terciul apos şi pâinea neagră, veche. Şi era mânată de aceeaşi grabă de a se întoarce în camera ei. Numai că, acum, nu-i mai veni Nubba în ajutor, salvând-o din izolare. Singură şi părăsită, îşi târî picioarele până în sala de clasă.

Nici revenirea ei la cursuri, după zilele de absență, nu părea să se facă în condiții mai fericite. Magistrul San Marté îşi îndreptă discursul către ea, iar ceilalți elevi continuau s-o ocolească. Încercă să pară atentă, deşi mintea îi zbura în altă parte. Din fericire, întrebările profesorului erau mai degrabă retorice – nu aşteptau răspuns.

O singură frază îi captă atenția şi gândurile rătăcitoare: „... considerațiile etice referitoare la orice metodă de dublare a puterii." Magistrul se întrerupse pentru o clipă, îşi drese glasul, îşi netezi mustața şi trecu la un alt subiect.

Dublarea puterii! Oare ce spusese despre asta? Ah, dacă aş fi fost atentă! Privi în jur, dar nimeni nu stătea suficient de aproape de ea pentru a putea trage cu ochiul în notițele altora.

Dublarea puterii... Oare magistrul a precizat şi cum anume se putea realiza aşa ceva? Iar dacă el a menționat-o, înseamnă că e o practică destul de des folosită...?

Oryon aflase cum s-o facă, era sigură de asta. *Poate că după încheierea orei am să-l întreb pe magistrul San Marté despre dublarea puterii. Va trebui să recunosc că n-am fost atentă la lecție; el se va simți ofensat, dar ce-mi pasă mie de asta?*

Când ora se sfârşi, aşteptă până ce toți elevii ieşiră din clasă şi apoi se apropie de profesorul care îşi strângea hârtiile.

— Domnule profesor, începu ea timid, mă întreb dacă ați putea…

— Ah, miss Tesserell, chiar voiam să vorbesc cu dumneata. Ai lipsit în ultima vreme la câteva ore şi, pentru a absolvi acest curs, va trebui să recuperezi materia pierdută. Am pregătit o listă cu lecțiile la care ai lipsit. Te rog să rezolvi totul până la sfârşitul săptămânii. Îi îndesă în mână o foaie de hârtie acoperită cu un scris înghesuit şi adăugă: Acum te rog să mă scuzi. Am o întâlnire cu doamna directoare.

Şi întorcându-se, ieşi în grabă din clasă. Descumpănită, Tria părăsi la rândul ei sala. Speriată la gândul confruntării cu Oryon, se forță să între la cursul doamnei Dova şi să se aşeze pe locul ei obişnuit. Din nou ceilalți elevi o izolară, unii dintre ei mutându-se în alte bănci pentru a nu sta aproape de ea. Oryon însă, se aşează chiar lângă ea. Tria îşi simți stomacul urcându-i în gât şi speră din tot sufletul că nu se va face de râs vomitând. Privind drept înainte, îşi încleştă mâinile pe bancă şi îşi încrucişă degetele strâns,

ca să nu tremure.

Doamna Dova intră în clasă şi îşi trânti cărțile pe catedră, apoi privi încruntată spre clasă.

— Am descoperit un furt, anunță ea cu vocea fremătându-i de furie.

Tria simți un nod în stomac şi în gât îi urcă un val de acreală. Înecându-se, începu să tuşească şi zgomotul atrase atenția profesoarei, care o aținti cu o privire mânioasă.

— Mulți dintre voi ați văzut exemplarul meu din *Breyadon,* carte scrisă de magul Alair. Este unul dintre cele şase existente şi are o valoare neprețuită. De asemenea, este periculos şi nu trebuie utilizat fără discernământ.

Ochii îi alergau de la Oryon la Tria şi înapoi. Oryon răspunse printr-un pufnet de dezgust. Tria îşi îndreptă spatele în bancă şi abia reuşi să-şi înăbuşe o exclamație de surprindere. Ea utilizase *Breyadon* şi ajunsese în palatul de cristal. Poate că misteriosul locuitor al acelui loc era magul Alair. Dacă el era, păruse să aibă față de ea o atitudine favorabilă. Totodată însă, o avertizase să nu calce pe o cale greşită, iar ea exact aşa procedase.

Acum ştia însă ce trebuie să facă. Nerăbdătoare, aşteptă sfârşitul orei. Când cursul se încheie, Oryon trecu pe lângă ea, fluierând; aproape că o provoca să spună ceea ce ştia. Tria se întoarse însă cu spatele spre el, aşteptă până ce toți elevii părăsiră sala şi se apropie de doamna Dova.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Ştiu ce s-a întâmplat cu *Breyadon*.

Şi fără a omite ceva, îi mărturisi tot ce făcuse.

18 Uşile

Tria îşi mâncă prânzul singură, deşi toate celelalte mese erau ocupate în întregime. Îşi spuse că izolarea n-o deranjează, că îi oferă timp să se gândească la discuția pe care o avusese cu doamna Dova. Profesoara fusese mai degrabă mâhnită şi îndurerată decât mânioasă şi-i atribuise ei responsabilitatea de a recupera *Breyadon* – lucru la care Tria se şi aşteptase oarecum. Dar o şocase să afle că doamna Dova nu se gândise nicio clipă la posibilitatea ca Oryon să folosească magia pentru a descifra codul în care fusese scrisă cartea. Fiindcă ea investise ani întregi în laborioasa misiune de traducere a volumului, nu-i trecuse vreodată prin minte că o persoană lipsită de scrupule ar putea rezolva acest lucru în răstimp de câteva zile sau săptămâni. Pentru doamna Dova, utilizarea ilicită a puterii necesare pentru descifrarea prin magie a secretelor unui mag din vechime era ceva de neconceput. Iar când Tria insistase, convingând-o că Oryon va încerca acest lucru, o întrebase despre planurile şi progresele făcute în confruntarea cu el.

— Directoarea le-a interzis tuturor profesorilor să te ajute în vreun fel, cred că ştii asta. Nu-ți pot oferi niciun sfat privind misiunea ta, dar pot să-ți amintesc că Breyadon înseamnă „uşi”. Totdeauna am fost de părere că acest lucru este extrem de important în încercarea de a-i descifra secretele. Tu ai încercat să deschizi prin forță nişte uşi care trebuie să rămână închise. Este mai inteligent să te îndrepți spre acele uşi care sunt deschise, chiar dacă nu ştii ce se află dincolo de ele.

În afara acestei recomandări enigmatice, Tria nu mai reuşise să scoată nimic de la doamna Dova. Totuşi, se simțea acum mult mai uşurată fiindcă îşi deschisese sufletul. Întrebându-se la ce uşi s-o fi referit profesoara, îşi înghițea mâncarea mecanic, fără a da vreo atenție gustului şi chiar fără a şti bine ce mănâncă, preocupată doar să-şi golească farfuria şi să plece.

Când ieşi din sala de mese, Kress se ridică de la masa lui şi trecu pe lângă ea. În hol încetini uşor şi, când Tria ajunse în dreptul lui, îi şopti:

— Trebuie să-ți vorbesc. Nu încuia uşa diseară.

Şi imediat se îndepărtă. Tria nu schiță nicio mişcare, nu-l strigă şi nu se luă după el, dar mintea îi era frământată de nenumărate întrebări: *Oare ce vrea Kress? Să fie o capcană, un truc de-al lui Oryon? Sau mi s-a oferit una dintre acele misterioase „uşi deschise” despre care vorbea doamna Dova*?

Urcă la etaj, pentru a se odihni puțin înainte de

cursurile de după-amiază. O uşă însă era deschisă şi, în trecere, o văzu pe Taner înăuntru, aşezată în genunchi lângă valiza ei. Deci şi ea îşi revenise! Dintr-un impuls, Tria păşi înăuntru. Taner ridică ochii spre ea.

— Mă bucur să văd că te simți mai bine, spuse Tria pe un ton ezitant, fără a şti ce reacție va avea cealaltă. Voiam… voiam doar să-ți spun cât de rău îmi pare fiindcă am cauzat tuturor atâtea necazuri. Am fost cumplit de îngrijorată pentru tine.

Taner se aşează pe călcâie şi o privi fără a surâde.

— Maleficul din Femeia Teribilă a lăsat urme adânci în mine. Fiindcă sunt puternică, încă trăiesc. Dar nu mai sunt întreagă. Mi-am pierdut capacitatea de a-mi folosi puterea.

Tria făcu ochii mari.

— Ți-a dispărut puterea?

— N-a dispărut, dar a intrat într-o stare de latență. O simt în mine, ascunsă, dar nu mai pot face apel la ea. De aceea, mă întorc la ai mei.

Acum văzu Tria că Tanner îşi făcea bagajele.

— Pleci? Nu rămâi până la sfârşitul anului?

— La ce mi-ar folosi? Acasă, printre ai mei, poate că-mi voi reveni. Mă voi duce în fața bătrânilor poporului meu şi le voi cere dreptul de a câştiga un nou pumnal, printr-un nou test, care mi-ar putea reda puterile, dacă nu mă va ucide. În cazul în care voi reuşi, poate că am să mă întorc să-mi termin studiile. Rămânând însă acum, nu fac nicio

onoare poporului meu.

Neştiind ce să mai spună, Tria păstră o tăcere grea, până ce Taner vorbi din nou:

— Nu te învinovățesc pe tine, Tria. Nu ştiu dacă, în locul tău, n-aş fi făcut aceeaşi încercare. Poate că dacă ai fi avut un partener mai bun decât Lina, ai fi reuşit s-o stăpâneşti pe Femeia Teribilă. Lina te-a trădat. N-ar fi trebuit să ai încredere în ea.

Acuzația o şocă de-a dreptul.

— De ce spui că Lina m-a trădat? După o clipă de ezitare, îi mărturisi: Femeia Teribilă a scăpat numai din neglijența mea. Am şters din greşeală o parte a pentagramei care trebuia s-o țină prizonieră.

Sprâncenele groase ale lui Taner se încruntară cu furie.

— Ce prostie, să încerci să imobilizezi o Femeie Teribilă! Dar Lina l-a atacat pe Gray, nu pe ea. De ce?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Păi, fiindcă Gray se afla între ea şi Femeia Teribilă, iar el şi-ar fi apărat stăpâna.

Taner clătină din cap.

— Cred că greşeşti; nu înțelegi cum lucrează răul. Eu tocmai ieşeam din baie, aşa că i-am văzut bine pe toți trei, Femeia Teribilă, Gray şi pantera. Când el a trecut pe lângă Rehanne şi ea a țipat, cred că ceva s-a aprins în amintirile lui. Sunt sigură că avea de gând să-şi atace stăpâna, când pantera a sărit asupra lui. Îngenunchindu-l pe

Gray, cred că Lina spera să câştige simpatia Femeii Teribile. Era însetată de putere şi nu s-ar fi dat înapoi de la nimic pentru a o obține. Mai bine că ai scăpat de ea.

— Nu cred. Şi chiar dacă ai dreptate, am de gând s-o salvez şi pe ea, împreună cu Wilce şi Gray.

Taner îndesă în valiză un ultim teanc de lucruri şi trânti capacul deasupra.

— E prea târziu, replică ea. Renunță la încercarea asta nebunească. Un singur lucru trebuie să faci: să-l ucizi pe Oryon.

— Taner, nu pot să ucid!

— E singura soluție.

— Odată ai ținut la el… sau aşa spuneai.

— Am ținut Sărind în picioare, Taner începu să-şi agite pumnii; cicatricea de pe obrazul ei era albă ca laptele. M-a trădat! Chiar şi numai pentru asta, merită să moară.

Speriată, Tria murmură ceva despre faptul că trebuie să se pregătească pentru ore şi ieşi din cameră. Făcuse doar câțiva paşi, când cineva o strigă. Mai jos pe culoar, Rehanne îi făcea semne să vină, aşa că se grăbi spre prietena ei.

Rehanne stătea în pragul camerei şi n-o invită înăuntru.

— Am vrut doar să-ți spun, începu ea cu glas sugrumat, că după ce am văzut ce s-a ales de Gray, nu vreau să mai continui. Şi tu ar trebui să renunți. Gray şi Wilce sunt pierduți, iar tu n-ai făcut decât să înrăutățeşti lucrurile.

Cuvintele şi tonul îngheţat o pătrunseră până în inimă.

— Dar cum rămâne cu Oryon? întrebă ea în şoaptă. Cum rămâne cu ameninţarea lui de a pune stăpânire pe şcoală? Cineva trebuie să-l oprească.

— Îl va opri directoarea, când va veni vremea. Iar dacă n-o va face, înseamnă că şcoala asta nu merită să fie salvată.

— Dar, Rehanne…

— M-am hotărât, Tria, şi nu vreau să mai discut.

Cu aceste cuvinte, intră în cameră şi-i trânti uşa în faţă.

Greşesc amândouă, îşi spuse Tria pornind năucă spre dormitorul ei. *Şi Taner şi Rehanne. Trebuie să-l opresc pe Oryon, dar nu omorându-l. Şi nu pot renunţa la Wilce şi Gray. Voi găsi o cale de a-i aduce înapoi Şi pe ei, şi pe Lina.* Nu putea fi sigură că Lina n-o trădase, aşa cum spusese Taner. Dar tot trebuia s-o salveze. Indiferent ce făcuse, nu merita să fie lăsată în mâinile Femeilor Teribile.

Închise uşa şi rămase în faţa ei, privindu-se în oglinda rotundă. Abia dacă îşi mai recunoscu propria figură. Palidă şi trasă, cu cearcăne sub ochi, era o mărturie a stresului prin care trecea. Riduri noi, de îngrijorare, îi brăzdau fruntea înaltă şi se adânciră când se încruntă, amintindu-şi de un alt chip, zărit într-o altă oglindă. Figura lui Oryon se ivise în oglinda din camera lui, bătându-şi joc de ea şi Rehanne, când se furişaseră acolo. O imagine. O reflexie. Un dublu.

Putere dublată.

Tria îşi privi imaginea, vizualizând-o ca pe un al doilea eu, viu. Îşi adună puterile şi le împinse în afară, cu intenția ca eul din oglindă să le absoarbă. Simți cum puterea este extrasă din ea şi, concomitent, văzu cum imaginea din oglindă devine mai strălucitoare, mai plină de forță. Sticla dintre ele păru să dispară şi Tria îşi spuse că, dacă ar întinde mâna, ar putea prinde brațul dublului ei şi, cine ştie, chiar l-ar putea trage spre ea dintr-o altă dimensiune.

Dar nu-şi puse la încercare teoria, ci îi ceru dublului din oglindă:

— Acum dă-mi *tu* puterea ta!

Ceea ce trimisese în afară se întoarse brusc spre ea: puterea îi reveni, mai multă decât cea pe care o emisese. Trase adânc aer în piept, lăsând forța s-o pătrundă. Nu ştia dacă puterile i se dublaseră, dar în mod cert crescuseră. Le simțea curgându-i în trup, alimentând-o cu energie. Chiar şi hainele ei de un maro şters păreau mai vii şi mai strălucitoare.

— Îți mulțumesc, surioară, spuse cu glas tare, zâmbindu-i figurii din oglindă.

Mintea îi zbură la lista din sertar şi se întrebă dacă ar fi cazul să adauge un nou talent în coloana a doua. Încă nu, hotărî ea în cele din urmă; încă nu ştia sigur ce anume reuşise. Trebuia să-şi testeze noua putere, dar când privi la ceas, văzu că mai avea doar câteva minute până la cursul de

căi spre alte lumi. Ar putea lipsi şi de data aceasta, dar o voce interioară o îndemnă să se ducă la oră şi să amâne experimentul.

— Îmi pare rău, îi spuse ea imaginii din oglindă. Voiam să te trimit să-l spionezi pe Oryon, dar o vom face altă dată. Deocamdată rămâi cu mine şi împrumută-mi puterea ta.

Cu o nouă energie, plecă spre sala de clasă.

Aletheia îşi ridică ochii din hârtiile împrăştiate pe catedră.

— Bună ziua, o întâmpină ea cu o neobişnuită vioiciune.

Tria îi răspunse la salut la fel de entuziastă. Petra intră în clasă imediat şi, dezarmată probabil de zâmbetul Triei, îi surâse la rândul ei şi se aşeză lângă ea. Irel îşi făcu apariția trei sau patru minute mai târziu şi se prăbuşi în banca de lângă uşă. Alarmată de aerul ei fragil, Tria se apropie şi-i atinse o mână.

— Curaj, Irel!

Aletheia veni lângă ele.

— Da, curaj, într-adevăr, spuse ea. Am pregătit pentru azi o lecție deosebită.

Irel ridică fruntea şi privi spre ele; buzele ei schițară un surâs timid.

— Aşa-i mai bine, declară Aletheia şi se întoarse la catedră.

Tria se aşeză din nou în banca ei şi, nerăbdătoare, aşteptă în timp ce profesoara îşi răsfoi hârtiile, ridică privirea spre ceasul de pe

perete, îşi încrucişă degetele subțiri şi le studie pe rând pe cele trei eleve ale sale.

— Am hotărât să încercăm astăzi o călătorie interdimensională. Cât de departe vom ajunge şi prin ce anume veți trece depinde de receptivitatea fiecăreia dintre voi. Şi, vă previn: trebuie să rămânem împreună; cu alte cuvinte, nu putem merge decât acolo unde izbuteşte să ajungă cea mai slabă dintre voi. Nimeni nu trebuie să se depărteze de unul singur. Ați înțeles?

Toate trei înclinară capul în semn afirmativ. Aletheia ieşi în fața catedrei şi îşi întinse brațele spre ele:

— Haideți, să ne dăm mâinile şi să formăm un cerc.

Tria se ridică şi luă mâna Petrei, care la rândul ei prinse mâna profesoarei. Irel se ridică şi ea în picioare, dar rămase cu brațele pe lângă corp.

— Haide, Irel!

Tria se întinse şi luă degetele fetei în palma sa; erau reci şi moi, inerte. Aletheia luă cealaltă mână a lui Irel.

— Va trebui să mă întorc într-o clipă, pentru a vă conduce, le explică ea. Vă voi da drumul doar atât cât e nevoie pentru a mă întoarce şi apoi vă voi prinde mâinile din nou. Țineți-vă bine şi nu dați drumul mâinilor. Acum, vreau să vă concentrați asupra acestui punct.

Un fel de gaură neagră, rotundă, cam de mărimea unui ochi, se contură în aer, în mijlocul

cercului format de ele.

— Aceasta e gaura cheii despre care vă spuneam la curs. Lăsați-vă puterea să se îndrepte spre ea, s-o înconjoare, s-o perceapă. Când puterile voastre se vor întâlni acolo, închideți ochii şi folosiți-vă vederea interioară pentru a urma calea ce se deschide în fața voastră. Nu uitați însă, trebuie să rămânem împreună.

Tria se concentră asupra rotundului întunecat care plutea între ele. Puterea Aletheiei crease un punct focal, cel prin care aveau să între, dar profesoara le lăsase loc sarcina de a-l transforma într-o uşă. Tria îşi îndreptă puterea spre el, imaginându-şi o cheie ce intră în broască. Imaginea deveni tot mai pregnantă pe măsură ce asupra ei se revărsă putere dintr-o a doua sursă, apoi dintr-a treia, şi cheia începu să se rotească încet, cu greu. Cu o zvâcnire, cea de-a patra sursă îşi trimise şi ea puterea spre punctul focal, înconjurându-le şi intensificându-le pe celelalte trei. Rotundul negru se lărgi, se alungi şi deveni o uşă.

Tria închise ochii. La început nu văzu nimic. Se simți trasă de mâini înainte. Îşi dădu seama că trece prin uşa întunecată, dar mergea orbeşte, ținându-se după colegele ei. Rezistă ispitei de a deschide ochii, dar vizualiză o scânteiere şi o trimise în lungul liniei de forță. Aceasta se aprinse într-o izbucnire de lumină albă, la fel de orbitoare ca întunericul de până atunci. Treptat, strălucirea

păli până la un nivel confortabil şi îşi putu zări colegele, la început nu într-o formă uşor de recunoscut, ci ca nişte siluete dintr-o lumină mai vie decât cea care le înconjura. Se deplasau printr-un tunel circular, ai cărui pereți sidefii aveau un aspect membranos şi pulsau uşor, ca venele unei ființe vii. Pe măsură ce vederea ei interioară devenea mai limpede, pereții tunelului căpătau o anume transluciditate, dincolo de care se întrezăreau forme schimbătoare, misterioase, care lăsau impresia unor creaturi uriaşe, în mişcare.

Îşi Continuară drumul, trecând prin zone în care pereții tunelului erau transparenți, prin ei zărindu-se privelişti bizare, indescriptibile: un ocean auriu ce atârna cu susul în jos deasupra unei rețele fine, sângerii, pe care se cățărau o sumedenie de creaturi variate, cu numeroase picioare, mai ciudate decât orice văzuse Tria până atunci. Unele aveau blană, altele solzi, iar câteva erau înaripate. Unele aveau gâturi lungi, cu capete ca de şarpe; altele erau ca nişte bile din care ieşeau o grămadă de picioare, fără a se vedea însă şi vreun cap. Suprafața oceanului era frământată de valuri din care țâşneau forme argintii, pluteau grațios şi recădeau în apă cu un pleosc ce arunca stropi fini aurii spre creaturile din rețeaua sângerie. Ființele din ocean nu erau peşti, ci figuri geometrice bidimensionale: triunghiuri, pătrate, dreptunghiuri, cercuri şi trapeze. Fascinată, Tria le privi până ce pereții tunelului se îngroşară şi

deveniră din nou opaci.

O altă zonă de transparență lăsă apoi să se vadă ceea ce ei i se păru a fi un peisaj montan împădurit sub un cer trandafiriu – până când munții îşi îndreptară spinările arcuite şi începură să se mişte de colo-colo ca nişte bătrânei, rătăcind şi schimbând locurile între ele astfel încât să formeze o nouă configurație, în vreme ce nuanța cerului trecu de la roz la portocaliu, apoi la bej şi în cele din urmă la un galben strălucitor.

Pulsând din nou, tunelul deveni opac. Ceva mai târziu, când redeveni transparent, Tria sughiță de surprindere, văzând o sferă imensă de cristal, ridicându-se pe o câmpie aridă. Sfera sclipea şi licărea, iar pe suprafața ei dansau curcubee. Se simțea atrasă spre ea, sigură că acolo o conduseseră versurile din *Breyadon.* Dar nu putu găsi nicio modalitate de a pătrunde în ea, nicio uşă sau un alt fel de deschidere pe conturul ei fațetat. Iar Aletheia continua să înainteze în viteză, trăgând-o tot mai departe de sfera aceea ispititoare.

Tunelul se ramifică. Aletheia le conduse spre dreapta, dar când Tria aruncă o privire spre ramificația din stânga, o panteră neagră îl străbătu în goană. O clipă mai târziu, auzi un răget de felină.

Lina! Ea să fie oare? Trebuia să afle. Cu o mişcare rapidă, îşi alătură brațele, lipi mâna Petrei de cea a lui Irel şi ieşi din cerc. Celelalte îşi

Continuară drumul. Întorcându-se, Tria se avântă spre bifurcație şi pătrunse în celălalt tunel.

Aici lumina era mult mai slabă, iar pereții – complet opaci. În vreme ce înainta în viteză, deveni conştientă de nişte sunete, la început slabe, apoi din ce în ce mai sonore. Unele proveneau probabil din gâtlejuri umane; altele nu erau, cu siguranță, omeneşti. Printre vaiete, suspine, hohote, țipete, gemete şi şuierături, distinse şi răgetul panterei. Probabil că se apropia de tărâmul de pe care veniseră Femeile Teribile. Dacă o va găsi pe Lina, va da în mod cert şi peste Wilce şi Gray. Entuziasmată, goni tot mai repede.

Licărul care i se ivise în față avea un aer imaterial – până ce se izbi de el şi se pomeni aruncată în spate, într-un recul al neaşteptatei ciocniri. Se ridică şi se apropie din nou de licăr. Putea vedea prin el, ca printr-o ceață fină. Întinse mâna spre el. Părea doar un joc de lumină, dar la atingere era solid ca un zid de cărămidă. Îl exploră cu atenție, dar nu găsi nicio modalitate de a trece de el.

În vreme ce căuta o cale de a pătrunde, o panteră apăru de cealaltă parte şi se repezi spre ea. Zveltă, cu blana lucioasă, felina se ridică pe labele din spate şi începu să zgârie cu ghearele cortina de lumină.

— Lina?

La strigătul ei, animalul îşi dezveli colții; coada i se legăna dintr-o parte în alta. Brusc, se năpusti

spre ea cu o ferocitate la vederea căreia Tria deveni recunoscătoare pentru misteriosul zid de lumină. Spumegând, pantera se aşeză pe labele din spate, cu urechile ciulite şi coada zvâcnindu-i mereu.

— Lina? încercă Tria din nou. Tu eşti? Îți aminteşti cine erai?

Animalul îşi dădu urechile pe spate şi se ghemui, pregătindu-se parcă de atac. Ochii lui ca două fante scânteiau de furie.

— Îți aminteşti, da sunt sigură de asta. Trebuie să revii la forma ta. Încearcă! Încearcă acum!

Pantera se ridică, îşi mai legănă coada o dată şi se îndepărtă. Degeaba o strigă Tria până ce o văzu dispărând pe după un cot al tunelului. Brusc, deveni conştientă de o tăcere apăsătoare; toate zgomotele acelea înfiorătoare se stinseseră. O duhoare cadaverică coborî asupra ei, sufocând-o. Se răsuci pe călcâie.

Forma care se afla în spatele ei semăna cu un stârv înfăşurat într-un linţoliu putrezit. Ochii îi erau adânciți în orbite, iar fața pe jumătate descompusă; carnea înnegrită atârna în fâşii pe alocuri, lăsând să se vadă osul bolnav. Dar stârvul era viu. Se mişcă. Veni spre ea.

Tria se lipi cu spatele de bariera care îi bloca singura cale de scăpare. Gura lipsită de buze a cadavrului viu era doar o gaură cu dinți. Înăuntru, o limbă umflată se mişcă. Un sunet răguşit se auzi. Şi încă o dată. Tria recunoscu sunetele; erau cuvinte.

— Ajută-mă, spuse creatura.
— Cine… cine eşti tu?
— Oryon, hârâi vocea. Am fost Oryon.

O mână scheletică o prinse de mânecă. Tria se se trase într-o parte, împinse creatura şi se repezi pe lângă ea. O auzi bolborosind în urmă, gemând jalnic. Continuă să alerge până ce nu mai simți duhoarea de putreziciune. Apoi încetini şi se opri, uitându-se în jur.

Era singură în tunel. Dacă nu le găsea pe Aletheia şi pe celelalte, nu avea să mai scape vreodată din locul acesta înfiorător.

19 Reflecții

Întorcându-se şi văzând că tunelul e gol, porni încet înapoi, pe prima ramificație, pe unde veniseră. Trebuia să găsească uşa pe care o crease Aletheia şi să iasă de aici. Dar poate că, în lipsa profesoarei, uşa nu va mai fi acolo. Ezită, încercând să se gândească. Poare ar fi mai bine să se ducă până la zona de transparență în care văzuse sfera de cristal şi să încerce să pătrundă în ea.

Ba nu! Se întoarse din nou. Va merge în direcția în care plecaseră Aletheia, Irel şi Petra, în speranța că le va prinde din urmă. Dar asta ar însemna să parcurgă un drum necunoscut şi, dacă se mai ramifica o dată, nu va mai şti pe unde s-o ia.

Rămase locului, strângându-se singură în brațe, încercând să se convingă că tremura numai fiindcă era frig în aceste tuneluri.

Auzise oare paşi în spatele ei?

Se răsuci, dar nu văzu şi nu auzi nimic, decât bătaia propriei inimi. În cele din urmă porni înapoi. Mai bine să caute ieşirea în tunelul pe care-l cunoştea, decât să se avânte singură în necunoscut. Aletheia şi celelalte o căutau, probabil, şi o vor găsi imediat, dintr-o clipă în alta.

Sigur o vor găsi, înainte ca arătarea aceea grețoasă care-şi spunea Oryon să dea din nou peste ea.

Privind mereu în spate, o luă la picior pe drumul pe care credea că veniseră inițial. Tunelul era la fel pretutindeni; unicele puncte de reper erau porțiunile transparente, prin care se zăreau diverse scene. Spre disperarea ei însă, nu recunoscu niciuna dintre cele care îi apărură în fața ochilor.

Printr-o astfel de fereastră zări un câmp acoperit cu zăpadă neatinsă, ce se întindea la poalele unui ghețar alb-albăstrui atât de strălucitor în lumina soarelui, încât o dureau ochii dacă încerca să se uite la el. *Ştia* că nu mai trecuse pe aici înainte. Nici celelalte peisaje nu-i erau mai familiare. Probabil că o luase pe un drum greşit, dar cum era posibil? Se despărțise de celelalte la singura bifurcație pe la care trecuseră.

Se opri la următoarea zonă transparentă şi se

holbă la apa care curgea dintr-un cer nevăzut, fără a cădea însă drept în jos. Şuvoaiele ei distincte se răsuceau, se împleteau, se încovrigau unul în jurul altuia, revărsându-se apoi pe o suprafață plată, lucioasă, care semăna cu oțelul. Atingând suprafața, țâşnea din nou în sus, în forme chiar mai complexe. Tria rămase nemişcată, privind-o fascinată.

Trecură astfel câteva minute. Scena se începoşă şi dispăru; o nouă porțiune de zid deveni transparentă şi o altă scenă apăru puțin mai departe de locul în care stătea ea. *Nu-i de mirare că niciuna dintre aceste scene nu-mi e cunoscută*, îşi spuse ea. *Ferestrele astea se schimbă continuu. Nu voi găsi niciodată sfera de cristal.*

Prin noua transparență se vedea un puț plin cu o sumedenie de maşinării uriaşe, care înaintau şi muşcau solul cu nişte fălci uriaşe, înghițindu-l, astfel că sub privirile ei puțul se adânci şi se lărgi, depăşind limitele câmpului ei vizual.

Îngrozită, se întoarse cu spatele spre ele, simțind că maşinării aidoma celor din puț îi scormoneau ei creierul.

Aletheia *trebuie* să vină după ea! Strânse pleoapele mai tare, trimițându-şi puterile în căutarea ei. Nu găsiră nimic, dar tentativa îi reaminti că în tot acest timp îşi folosise vederea interioară; ținea ochii închişi încă de când trecuseră prin uşa deschisă de Aletheia. Profesoara insistase că trebuie să se bazeze numai

pe vederea interioară în drumul spre celelalte lumi, dar Tria nu-şi amintea să le fi spus şi ce s-ar întâmpla dacă şi-ar folosi văzul normal. Poate că, dacă ar deschide ochii, scena asta de coşmar ar dispărea şi s-ar pomeni din nou în sala de clasă.

Pleoapele refuzară însă să se deschidă şi se văzu nevoită să tragă de ele cu degetele. Dar ochii, deşi deschişi, nu izbuteau să se focalizeze şi să-şi reia funcțiile fireşti. Nu zărea în jur decât o ceață vagă, cenuşie. De un lucru era sigură însă: nu se afla în clasă.

După ce încercă în van să-şi limpezească privirile, închise din nou ochii. Vederea interioară dispăruse şi ea; în jur nu mai era decât întunecime. Rămăsese deci oarbă şi neajutorată.

Să nu intru în panică! Să mă gândesc. Trebuie să mă gândesc!

Îşi aminti de reuşita anterioară, când îşi folosise imaginea în oglindă pentru a-şi spori puterile, dar nu era sigură că forța chiar i se accentuase sau fusese vorba doar de imaginația ei bogată. Neştiind ce altceva să facă, încercă din nou să apeleze la puterea imaginii reflectate.

Cu ochii închişi, vizualiză oglinda atârnată pe dosul uşii. Când o zări clar în fața ei, îşi chemă imaginea să-i apară în ea. Incertă şi tremurând la început, reflexia deveni tot mai limpede. Se văzu stând în fața oglinzii, între cele două birouri dincolo de care se aflau patul ei şi al Linei. Fereastra era deschisă, aşa cum o lăsase, iar

perdeaua verzuie flutura în bătaia vântului. În curentul de aer, paginile cărții rămase deschise pe valiză tremurau. Imaginea era atât de vie, atât de reală, încât ochii Triei se deschiseră parcă de la sine. Scena nu dispăru. Chipul ei reflectat în oglindă o privea fix; dublul ridică brațele când Tria le înălță pe ale ei. Apoi întinseră mâinile una spre cealaltă.

Degetele ei întâlniră doar sticla rece. Îşi lăsă brațele să cadă pe lângă corp. Imaginea o imită. Tria întoarse capul. Cu colțul ochiului, văzu reflexia făcând la fel. Dar spre deosebire de imaginea din oglindă, ea nu vedea în jurul ei camera familiară, ci doar întuneric. Lumina era doar în oglindă. Cu o tresărire, îşi dădu seama brusc: ea era reflexia din oglindă. Încăperea pe care o vedea dincolo de sticlă nu era doar o oglindire, ci era realitatea.

Dar fata de acolo nu putea fi cea reală! *Ea* era Tria cea adevărată, nu-i aşa?

Zgomotul unor paşi în spatele ei o făcu să se răsucească în loc; cealaltă Tria era singură în cameră. Duhoarea de putreziciune mai degrabă decât silueta vag conturată îi dădu de ştire că lângă ea se afla spectrul care îşi spunea Oryon.

— Acum, croncăni vocea aceea fantomatică, acum începi să înțelegi.

Tria se depărtă de oglindă simțindu-se în mod ciudat slăbită, diminuată. Din nou îşi dori să fi

ascultat toată lecția magistrului San Marté. De data aceasta, faptul că-şi privise imaginea în oglindă s-ar fi putut să înapoieze puterea pe care o absorbise înainte. Aletheia le atenționase că voiajul pe căile interdimensionale riscă să le lase obosite şi slăbite; probabil că asta era tot ce se întâmplase.

Îşi scoase fusta şi bluza, pe care le aşează în şifonier, apoi îşi puse vechiul capot albastru. Aşezată în vârful patului, începu să-şi maseze tâmplele, amintindu-şi cum puterea pe care o absorbise de la imaginea ei în oglindă se diminuase în tunelul acela dintre lumi. Diminuarea nu fusese treptată, ci survenise pe neaşteptate. Trecuseră de o bifurcație în tunel şi Tria se întrebase cum de ştie Aletheia pe ce drum să o ia. Brusc, se pomenise apropiindu-şi brațele şi sprijinindu-se pe mâinile încleştate una pe cealaltă ale lui Irel şi Petra. Continuaseră să se deplaseze, mai lent, şi treptat Tria izbutise să se relaxeze şi să meargă fără a mai fi susținută de celelalte. Starea de slăbiciune îi dispăruse şi începuse din nou să privească în jur, fascinată de scenele care se derulau prin porțiunile transparente ale tunelului. Când Aletheia se opri în fața uneia dintre aceste ferestre, incidentul pierise deja din mintea Triei.

Acum se întinse pe pat şi se înveli bine cu pătura, pentru a se feri de răcoarea ce domnea în cameră. Gândurile i se îndreptară spre Irel. Oare

ştiuse ce plan avea Aletheia? Ea una nu bănuise şi era sigură că nici Petra nu avusese idee.

În comparație cu celelalte peisaje pe lângă care trecuseră, cel în fața căruia se opriseră părea surprinzător de banal. Era o grădină cu plante obişnuite, străbătută de alei şerpuite, acoperite cu pietriş, dincolo de care se zăreau acoperişuri cu țiglă roşie. Doi bătrânei, un bărbat şi o femeie, mergeau agale pe o alee, oprindu-se la un moment dat lângă o arteziană mică. Aletheia dădu drumul mâinii Petrei şi, întinzând un braț, dădu la o parte peretele tunelului, ca şi cum ar fi fost o perdea. Se auzea cântecul păsărilor şi susurul fântânii; în aer se simțea parfumul florilor.

— Petra şi Tria, aşteptați aici, le spuse Aletheia şi intră în grădină, trăgând-o pe Irel după ea. „Perdeaua” se închise în urma lor, înăbuşind sunetele şi parfumul florilor. Cei doi bătrâni ridicară privirile spre Aletheia şi Irel, întâmpinându-le cu zâmbete de bun-venit. Tria ar fi vrut să audă ce vorbeau. După câteva minute, Aletheia puse mâna lui Irel în palma femeii. Bătrânii se întoarseră şi plecară, luând-o pe Irel cu ei. Profesoara îi privi îndepărtându-se, apoi păşi spre „perdea”, trecu prin ea şi veni din nou lângă Tria şi Petra.

— Acum trebuie să ne întoarcem, le anunță ea. Irel va rămâne aici; ea nu poate face față lumii în care trăim noi. În locul în care am lăsat-o va putea fi fericită. Timpul curge în direcție opusă în lumea

aceea: trecutul nostru e viitorul ei, iar viitorul nostru e trecut aici. Previziunile şi prezicerile lui Irel nu vor mai fi decât amintiri aici, iar amintirile, fie ele şi triste, nu sunt atât de dureroase ca presimțirile.

Luându-le de mână, se întoarseră pe drumul pe care veniseră. Călătoria înapoi păru mai scurtă; în numai trei sau patru minute păşiră pe poarta creată, în sala de clasă.

Şi totuşi, poate că durase mai mult decât îşi închipuise Tria. Exact în clipa în care reveniră şi Aletheia dezintegră poarta, clopoțelul sună sfârşitul orei. Profesoara le spuse că se vor simți obosite şi că vor trebui să se odihnească până la ora cinei, făgăduindu-le că a doua zi vor discuta despre ceea ce resimțise fiecare.

Cu gândul la întrebările pe care voia să le adreseze Aletheiei, Tria adormi.

Se trezi la auzul unor bătăi în uşă; uşoare, dar insistente. În cameră era întuneric. Se ridică, bâjbâi pe birou, găsi veioza, o aprinse şi se uită la ceas. Apoi clipi şi se mai uită o dată. Era 10 seara. Dormise toată după-amiaza şi ratase masa de seară. Dar cine ciocănea la uşă la o oră atât de târzie?

Îşi scoase capotul şi luă din şifonier ce nimeri – o rochie de un roşu-închis, prea largă pentru ea, căci slăbise. Se îmbrăcă în grabă şi se duse la uşă. Imediat ce o deschise, Kress se strecură înăuntru şi o închise rapid în urma lui.

— De ce ai răspuns atât de greu? întrebă el, strângând în mâini un pachet învelit în hârtie. Dacă mă prinde Oryon…

Se scutură ca prins de un fior şi-i aruncă pachetul.

— Poftim, ține!

Tria bănui ce e înainte de a-l desface şi a vedea coperta: *Breyadon.*

— Dar cum ai…?

— L-am furat.

Kress respira greu; era palid la față şi mâinile îi tremurau. Se apropie de biroul Linei şi se aşeză pe marginea lui.

— Oryon are şi aşa prea multă putere; nu-i mai trebuie şi ce zice că-i va oferi cartea asta. Şi e gata s-o folosească. Dar nu pot să-l las s-o facă. Fiindcă nu e… nu mai e în toate mințile.

Tria se încruntă. Nu avea încredere în Kress, deşi spaima lui părea autentică.

— De ce mi-ai adus-o mie? De ce nu i-ai înapoiat-o doamnei Dova?

— Voi avea nevoie de protecție când Oryon va afla ce am făcut. Nu sunt sigur că doamna Dova e dispusă să mă apere împotriva lui – sau că o poate face.

— Şi crezi că eu pot?

— Dacă poate cineva, tu eşti aceea. Lina spunea că eşti mai puternică decât toți cei pe care i-a cunoscut ea vreodată, dar că ți-e teamă să-ți foloseşti puterile. Şi mai zicea că vei găsi o cale de

a-l înfrânge pe Oryon. Era gata să parieze pe asta – cu propria ei viață.

Tria se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Fără îndoială, Kress mințea; Lina n-ar fi spus aşa ceva. Sau poate că da?

— Doar nu crezi una ca asta, bâlbâi ea când îi reveni glasul. După ce s-a întâmplat cu Lina... Dacă a pariat pe mine, a pierdut.

Kress îşi frecă bărbia şi Tria observă puful blond care o acoperea. Poate că voia să-şi lase barbă, dar figura lui istovită şi privirile parcă hăituite sugerau că era mai degrabă prea speriat pentru a-i mai arde să se îngrijească de el însuşi.

— Dar încerci s-o aduci înapoi.

Fusese o afirmație, nu o întrebare. Din păcate, Tria îşi spuse că nu făcuse absolut nimic pentru a merita atâta încredere. Şi bănuielile cu privire la intențiile lui îi sporeau clipă de clipă.

— Cum ai trecut de paza de pe scări? îl întrebă. Doar i-ai înapoiat Linei talismanul care te ajuta.

Kress ridică din umeri.

— Există şi alte modalități.

Dar nu reuşi s-o privească în ochi. Oryon putea anihila paza chiar şi fără talisman, aşa spusese Lina; dar Kress nu putea. Înseamnă că Oryon îl trimisese să-i aducă volumul; deci găsise în el tot ce voise, iar acum îl folosea pentru a-i întinde ei o capcană. O capcană pentru funcționarea căreia era nevoie ca ea să deschidă cartea.

Tria aruncă volumul pe lângă Kress, pe patul

Linei. În clipa în care ateriză, o izbucnire de lumină galbenă țâşni din ea şi se întinse în aer, formând o sferă mare, de culoarea chihlimbarului. Tria se trase înapoi, lipindu-se de uşă. Kress scoase un strigăt de spaimă şi încercă să se depărteze, dar sfera îl înghiți aproape cu totul înainte de a-şi opri dilatarea şi a se solidifica formând un glob opac; doar brațul stâng şi piciorul stâng de la genunchi în jos îi rămăseseră afară. Degetele i se închiseră, se deschiseră şi se strânseră din nou; piciorul îi zvâcni.

Nu va trece mult timp până ce Oryon va descoperi că în capcana lui căzuse o altă victimă; Tria nu avea la dispoziție decât câteva secunde până când el avea să vină să vadă ce s-a întâmplat, aşa că trebuia să se pregătească.

Se întoarse cu spatele spre uşă şi îşi văzu în oglindă figura speriată. Putere dublată. Dar nu era suficient doar s-o dubleze. Răsuci măsuța de toaletă, astfel încât oglinjoara ei să reflecte şi ea imaginea din oglinda mare. Trase de şifonierul Linei, dar nu reuşi să-l clintească; va trebui să se descurce fără oglinda lui. Era nevoită să se mulțumească doar cu două.

Aşezându-se între cele două oglinzi, astfel ca imaginea ei să fie dublă în fiecare, îşi adună toată puterea, o împinse în afară, o absorbi din nou, o azvârli din nou în exterior, mai departe, împărtăşind-o cu reflexiile ei din oglinzi şi reabsorbind-o din nou, până ce simți că

debordează de forță, iar cele două imagini din oglinzi deveniră aidoma unor stafii palide, tremurătoare.

Oglinda din fața ei se mişcă, tulburând cea mai clară imagine. Uşa se deschise. Ca o umbră întunecată, Oryon intră în cameră.

— Uite-l pe cel adevărat, îi spuse arătându-i volumul pe care îl ținea în mână. Cred că încă îl mai vrei.

20 Alianța

Silueta neagră a lui Oryon bloca oglinzile; Tria trebuia să-i facă față singură. Privirile lui semețe studiară oglinda de pe măsuță şi globul chihlimbariu cu neajutorata sa victimă. Indiferent dacă era surprins sau dezamăgit văzând că în capcană căzuse colegul său, reuşi să-şi ascundă bine emoțiile. Deşi globul ocupa o mare parte a camerei şi membrele lui Kress atârnau din el jalnic, Oryon nu-i aruncă decât o privire în treacăt. În schimb, făcu un semn spre oglinzi:

— Văd că ai descoperit, în cele din urmă, unul dintre micile mele secrete – prea târziu, fireşte, pentru a-ți mai fi de vreun folos.

Tria nu-i răspunse. Temându-se de o nouă capcană, privea temătoare spre *Breyadon,* dar Oryon ținea cartea strâns la piept. De data aceasta venise fără baghetă.

— Totuşi, continuă el, a fost un lucru isteț că l-ai dibuit. Şi la fel de isteață ai fost când ai scăpat de capcana asta, adăugă arătând cu bărbia spre sfera chihlimbarie.

Furia Triei spori, lăsându-i teama pe planul al doilea.

— Cum rămâne cu Kress? El n-a fost atât de isteț. N-ai de gând să-l scoți din chestia asta înainte să-şi dea duhul?

O nonşalantă ridicare din umeri arătă cât de puțin îi păsa lui Oryon de soarta fostului său partener.

— A fost neglijent. Şi prost. Cunoştea pericolele. Nu pot să-l scot.

— Asta-i tot? „Nu pot să-l scot”?! Te lauzi cu atâta putere şi nu-ți poți salva prietenul dintr-o capcană pe care tu însuți ai creat-o?

— Nu mi-e chiar prieten. Mi-a fost un aliat, când am avut nevoie de el.

— Iar acum, că nu mai ai nevoie, te descotoroseşti de el ca de un gunoi oarecare! Oryon, eşti demn de dispreț!

— Ei, lasă că nu e chiar aşa de rău! N-a murit. Să vedem, poate că totuşi e ceva de făcut.

Se apropie de glob şi, ținând cartea sub un braț, pipăi cu un deget suprafața sferei, lângă piciorul lui Kress.

— Hmmm! S-a solidificat, dar…

Împinse cu mâna la granița dintre glob şi picior, murmurând ceva într-o limbă ocultă. Precaută,

Tria se apropie pentru a vedea mai bine şi observă cu spaimă că mâna lui Kress se învineţise. Dintr-odată, braţul şi piciorul se retraseră în glob, acesta înghiţindu-le.

— Aşa, acum ar trebui să se simtă mai bine, spuse Oryon, întorcându-se din nou spre Tria, care se zgâia la suprafaţa netedă a sferei.

— Poate să respire acolo? Sau nici de asta nu-ţi pasă?

— Nu ştiu. Dă-l încolo! Sau scoate-l tu.

Se aşează pe scaunul Linei şi se rezemă de spătar, relaxat, ţinând volumul în poală. Tria adună fuioare de putere în jurul globului şi încercă mai întâi să-l zdrobească, apoi să-l deschidă într-un fel, în timp ce Oryon îi privea amuzat eforturile zadarnice. Strânse şi mai multă putere, deşi ştia că astfel devine ea însăşi vulnerabilă. Bănuia că Oryon avea de gând s-o ademenească să-şi consume puterile, pentru a o ataca apoi, când va fi slăbită, dar nu putea ignora suferinţa lui Kress. El şi-o făcuse cu mâna lui, însă nu merita să moară din cauza propriei prostii şi a cruzimii lui Oryon, aşa că îşi dublă eforturile.

Cu un trosnet sonor, globul se sparse şi se fărâmiţă în bucăţele mici, ce începură să cadă asemenea unei ploi de praf auriu. Atâta tot. Kress dispăruse, odată cu patul şi biroul Linei, transformat în praf sau transportat altundeva. Oryon îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Tria se răsuci spre el.

— Unde e? Ce i-ai făcut?

— Hei! Hei! Ridicându-şi mâinile în aer ca pentru a se apăra de furia ei, şi continuând să râdă, Oryon răspunse: E doar un mic truc. N-ai de ce să te frământi aşa.

— Adu-l înapoi! Şi mobilierul!

Ridică şi ea braţele, cu degetele răşchirate ca nişte gheare, gata să se repeadă asupra lui şi să-l sfâşie. Dar, cu un simplu pocnet din degete, Oryon o expedie prin aer şi Tria ateriză cu un bufnet dureros pe celălalt scaun.

— Eu nu primesc ordine, ci le dau! tună el. Ascultă-mă!

Imobilizată în scaun, nu putea face altceva decât să-i arunce priviri furibunde. Avusese dreptate: îşi irosise forţele pe sfera aceea şi acum rămăsese neajutorată.

— Am descifrat textul din *Breyadon*, spuse el ridicând volumul astfel încât Tria să-i poată citi titlul. Înţelepţii din vechime erau ori proşti, ori complet neputincioşi.

— Ştii care a fost adevăratul motiv! Aveau standarde etice prea ridicate pentru a folosi metodele tale.

— Aşa cum am zis deja, erau proşti. Aiureala lor cu etica nu le-a adus nimic, decât timp pierdut. Dar nu trebuie să mă plâng. Am descifrat secretele cărţii şi am de gând să le utilizez aşa cum amărâţii aceia de profesori n-ar îndrăzni s-o facă vreodată.

Ţine-l de vorbă, îşi spuse Tria. *Trage de timp*

până ce-ți vei mai recăpăta din puteri.

— Ai uitat de avertismentele doamnei Dova?

— O fată bătrână, fără minte! A avut de atâta vreme o adevărată comoară, şi ce-a făcut cu ea? Nimic! Trebuie să-ți mulțumesc fiindcă m-ai condus la ea şi m-ai inspirat s-o folosesc. De fapt, rânji el, îți sunt atât de recunoscător, încât am să-ți propun un târg. Sunt dispus să-ți permit să închei o alianță cu mine.

Tria îşi înăbuşi un strigăt de turbare. Îşi simțea puterea revenindu-i, avansând lent ca un sirop gros. Dacă-l putea ține de vorbă, dacă-i putea distrage atenția, probabil că va reuşi să-şi recapete suficientă forță pentru a lansa un atac neaşteptat.

— Ce fel de alianță? întrebă.

Oryon bătu coperta cărții cu palma.

— Când voi folosi *Breyadon*, o putere uriaşă va fi eliberată. Forța aceasta va trebui controlată, modelată şi direcționată. Voiam să-i cer lui Kress să mă ajute, dar am ajuns la concluzia că nu e suficient de puternic. Tu însă… Tu ai putea. Dar va trebui să-mi urmezi instrucțiunile, să faci exact ce-ți voi spune eu.

— Şi de ce aş face una ca asta?

Stând încă nemişcată, Tria puse întrebarea pe un ton firesc, ca şi când chiar ar fi vrut să afle răspunsul. Îl va lăsa să creadă că e interesată, iar între timp forțele ei se vor acumula. Deja se adunau rapid acum. Şi în curând…

— Pentru ce am de gând să-ți dau în schimb,

replică Oryon fără a o slăbi din ochi, măsurând-o atent. Vei putea fi noua directoare de aici. Şcoala asta va deveni un loc în care elevii chiar vor învăța să-şi utilizeze puterea, fără cursuri ridicole de etică şi logică. Accentul va fi pus pe practică, nu pe interminabile teorii.

— Dar cum rămâne cu Wilce şi Gray? îi vei aduce înapoi?

— Dacă îi vrei într-adevăr, am să-i aduc. Îi vei putea păstra ca animale de casă.

— Şi de ce nu-i aduci acum? Dacă ții cu adevărat să te ajut, asta ar fi o dovadă a bunei tale credințe.

Oryon clătină din cap.

— Nu, nu înainte de a încheia un pact. Nu înainte de a face ceea ce-ți voi cere.

— Atunci, măcar arată-mi-i. Dovedeşte că poți să faci ceea ce pretinzi.

— Nu e nevoie, se încruntă el. I-ai văzut deja. Ştii ce au devenit. Poate, după ce vom dezlănțui puterea zăgăzuită în *Breyadon*, poate că-şi vor reveni. Dar acum... nu.

— Bine, dar atunci adu-o pe Lina înapoi. Dacă accepți, mă voi gândi la propunerea ta.

Şi Tria îşi ținu o clipă respirația, conştientă de riscurile pe care şi le asuma. Oryon îşi trecu palma peste coperta de piele a volumului.

— Nu cred că îți dai seama de şansa pe care ți-o ofer. Altfel nu ai pune atâtea condiții.

— Eu ştiu ce putere deține *Breyadon*. Ceea ce *nu ştiu* e dacă pot avea încredere în tine, dacă-ți vei

ține cuvântul odată ce te voi ajuta să devii atât de puternic. De aceea îți cer să-mi dai o dovadă de bună credință.

Bună credință! Oryon chiar îşi închipuia oare că ea vorbeşte serios? Însă pe figura lui nu se vedea nici urmă de îndoială.

— O dovadă, murmură el scărpinându-se în bărbie. O dovadă, hmmm?

Se ridică în picioare, puse volumul sub braț şi înaintă până în mijlocul camerei. Stând cu fața spre locul gol în care se aflaseră înainte patul şi biroul, îşi dădu capul pe spate şi privi în sus, desenă în aer un simbol mistic şi rosti o invocație.

Cu un trosnet, patul se materializă în mijlocul unui nor de praf galben. Un alt simbol schițat în aer şi o altă invocație readuseră biroul la locul lui.

— Poftim, spuse apoi. Astea sunt dovezi suficiente.

Tria sări în picioare.

— Nu! Mobilele nu înseamnă nimic. Adu-o înapoi pe Lina, dacă vrei să am încredere în tine.

Ochii lui se îngustară, privind-o bănuitor. Prea târziu îşi dădu Tria seama că, ridicându-se de pe scaun, lăsase să se vadă că puterile îi reveneau. Dar Oryon încuviință.

— Bine. Nu uita, ți-ai dat cuvântul!

Ținând mai bine *Breyadon*, schiță din nou câteva simboluri în aer. De această dată, contururile lor erau marcate de o strălucire fierbinte. Pe un ton scăzut, rosti mai multe

cuvinte, din care Tria nu înțelese nimic. În cele din urmă, îşi încleştă ambele mâini pe coperta cărții. O panteră căzu pe podea, în fața lui, mârâind şi scuipând. Sări în picioare, privi în jur şi, cu un urlet îngrozit, se aruncă pe fereastra deschisă.

Înnebunită, Tria se repezi şi, aplecându-se peste pervaz, privi în urma ei. Abia vizibilă, trei etaje mai jos, o siluetă neagră se ridică în patru labe, scutură din cap, năucă, şi dispăru, şchiopătând, în întuneric.

Tria se răsuci spre Oryon.

— Ce-ai făcut?

— Exact ce mi-ai cerut. Acum a venit vremea să faci şi tu ce-ți cer eu.

— Niciodată!

Îşi îndreptă asupra lui întreaga putere, care-l aruncă pe pat şi-i smulse cartea din mână. Tria o prinse, sări pe lângă el, deschise uşa şi se năpusti în hol. Mânată de panică, o luă spre baie, în loc să se avânte pe scări. Strângând cartea la piept, alerga pentru a pune o distanță mai mare între ea şi paşii care se auzeau duduind în spate. La cât de aproape era Oryon, nu avea nicio şansă de scăpare; o va vedea indiferent în ce cameră se va ascunde.

Foloseşte scările! Gândul îi răsună în minte la fel de clar ca o voce – vocea Veronicăi. Iat-o ridicându-se în fața ei, o scară largă, iluminată de aplice argintii. Fără ezitare, se repezi pe trepte în sus. Paşii n-o urmară. Îi auzi răsunând pe coridor şi

oprindu-se. În vreme ce urca, răzbătură până la ea, ca de la mare depărtare, strigătele înciudate şi nedumerite ale lui Oryon.

Ajunse în capătul scării. Un hol lung se întindea în fața ei, iluminat de lumânări prinse în sfeşnicele din zid. Nu se zărea nicio uşă. Speriată şi uimită, păşi înainte.

Zarva care se iscase pe culoar după ieşirea bruscă a lui Oryon se stinse treptat. Uşile deschise se închiseră din nou. Liniştea nopții cuprinse iar şcoala.

Probabil că Oryon îşi folosise puterile pentru a se furişa nevăzut. Dacă ar fi rămas aici, la etajul fetelor, Tria i-ar fi sesizat prezența, era sigură de asta. Uşurată, ieşi din întuneric şi închise uşa. Se duse la fereastră şi privi afară. Nici urmă de Lina; oricum, nu s-ar fi aşteptat să zărească ceva. O panteră neagră se putea ascunde cu uşurință prin tufişuri. Va trebui s-o caute, dar trebuia să aştepte dimineața pentru asta.

Închise fereastra şi se înapoie la pat, strănutând din cauza prafului galben. Mâine va face curățenie; în seara asta nu mai era în stare de nimic. Se simțea obosită, slăbită, o umbră a propriei ființe. Poate că un somn bun îi va reda energia. Îşi scoase rochia roşie, prăfuită, îşi puse cămaşa de noapte şi se culcă.

Tărâmul dintre lumi era un loc pustiu şi sinistru. Imaginile ispititoare din alte lumi n-o mai

fascinau, ci acum o chinuiau, fiindcă nu găsise nicio cale de a ajunge la ele. Renunțase să le mai privească şi se părea că apăreau mai rar şi pentru intervale mai scurte de timp. Pereții tunelului rămâneau în cea mai mare parte opaci, oferind doar când şi când câte o scurtă imagine a lumilor de dincolo. Însetată de culoare, îi părea rău că nu îmbrăcase ceva în nuanțe mai vii la cursul Aletheiei. Obscuritatea era apăsătoare, iar hainele ei maronii nu ofereau nicio pată de culoare.

Când auzi din nou paşi în urma ei, n-o mai luă la fugă. Se întoarse, privi şi se trase înapoi atât de încet, încât hidoasa arătare se apropie de ea.

— Sunt Oryon. Sau, cel puțin, sunt o parte a lui, un fragment de realitate. Iar tu eşti doar o parte a Triei, modelată din reflexia ei în oglindă şi dăruită cu un minim de viață, grație puterii ei.

— Nu! țipă ea şi de data aceasta o luă la fugă.

Dar în rătăcirile ei surprinse de câteva ori o vagă licărire, ca o lumină reflectată în ceva de sticlă, şi dincolo de ea o siluetă îndepărtându-se. Nu putea fi sigură în lumina aceea slabă – şi nici nu voia să fie sigură – dar silueta părea a fi ea însăşi.

Refuza să accepte ideea că forma văzută era eul ei adevărat, dar caracterul ireal al existenței ei actuale o obliga să nu respingă ipoteza că ar putea fi, într-adevăr, doar o copie imperfectă. Pierdută în acest complex de tuneluri, suspendată undeva în afara timpului – ce putea fi asta altceva decât o iluzie, un vis? Iar ea era doar o parte a acestei

iluzii.

Îşi alungă acest gând, îşi înfipse unghiile în pereții tunelului, izbi cu picioarele în ei, urlă, țipă, se ciupi şi se plesni pentru a se trezi din vis. Degeaba însă. Pereții erau impenetrabili la atacurile ei, nimeni nu-i răspunse la strigăte şi nu se trezi din coşmarul în care era prinsă.

Înnebunea. Înnebunise. Asta era! Se rătăcise undeva în labirintul propriei minți bolnave. Iar acum trebuia să găsească drumul înapoi, spre însănătoşire. Pentru asta avea nevoie de contactul cu o altă ființă umană, dar singurul locuitor al acestei nonlumi era arătarea care îşi spunea Oryon, iar el nu putea fi altceva decât o creație a imaginației ei bolnave. Şi totuşi, prezența unei alte ființe – chiar una atât de hidoasă şi de grețos mirositoare – era preferabilă singurătății teribile. În plus, începuse să creadă că s-ar putea transforma şi ea într-o astfel de creatură.

Dacă ar vorbi cu el – de la o distanță sigură, fireşte – ar putea afla mai multe despre situația lui şi, totodată, despre a ei. Se aşeză cu picioarele încrucişate pe podeaua tunelului, strângându-şi fusta de lână în jurul genunchilor pentru a-i ține de cald, şi aşteptă până ce îl văzu că se apropie. El se trânti alături, dar Tria se trase într-o parte şi ridică o mână, pentru a-l ține la distanță.

— Rezişti mai bine decât am rezistat eu, îi spuse fără a se mai apropia de ea. Înseamnă că din tine a rămas mai mult.

Scuturată de un fior, Tria îşi întoarse privirile de la el.

— Nimic din toate astea nu-i adevărat, şopti ea.

— E suficient de real pentru noi doi, replică el. Deşi, dintr-un punct de vedere, ai dreptate. Reflexiile, ca noi, plutesc undeva între realitate şi irealitate.

— Eu am carne şi oase. La fel şi tu. Cum putem avea substanță, dacă suntem doar nişte reflexii?

Trebuia să riposteze, deşi îşi contrazicea astfel propria negare a realității lui.

— Noi ne percepem ca având carne şi oase, continuă el ridicându-şi brațele scheletice, cu pielea putrezită, şi adăugă pe un ton ruşinat: Deşi eu par a-mi pierde carnea pe care o mai am.

— De ce ți se întâmplă aşa ceva? Mi se va întâmpla şi mie?

El îşi întoarse palmele şi privi rănile căscate în pielea lor.

— Nu ştiu. Cred că realitatea pe care am lăsat-o în urmă nu mai are nevoie de mine. El, cel de acolo, a găsit alte modalități de a-şi spori puterea, iar pe mine m-a lăsat să putrezesc aici. Dacă el nu mă cheamă şi nu-mi dă o nouă infuzie de viață, am să mă descompun treptat, până ce nu va mai rămâne nimic.

Tria îşi examină mâinile şi brațele. Erau subțiri, iar urmele lăsate de ciupiturile şi loviturile de adineauri se vedeau clar. Dar nu avea nicio rană deschisă, iar culoarea cenuşie a pielii putea fi un

efect al lipsei de lumină. Îşi aminti că se văzuse pe sine în camera ei. Crezuse că-şi folosise puterile pentru a avea acea viziune. Acum se întrebă însă dacă nu cumva fusese mai degrabă o solicitare din partea celuilalt eu al ei, cel original. Şi toate acele Tria pe care le zărise – sau i se păruse că le zăreşte – puteau fi alte versiuni ale ei înseşi?

— Tu te vezi vreodată pe tine? Sau reflexii ale tale?

El râcâi podeaua cu un deget scheletic.

— M-am văzut, la început. Nu eram închis aici pe atunci; puteam intra în camera mea, mă puteam plimba în jurul şcolii, puteam vorbi cu oamenii. Dar am devenit tot mai slăbit şi, într-o zi, m-am pomenit aici. În rătăcirile mele mi-am văzut o dată sau de două ori propria față, privindu-mă. Ultima dată m-am împotrivit, am refuzat să-i dau puterea pe care o voia; ştiam că are intenții rele.

— Şi asta te deranja? îl întrebă Tria, privindu-l în ochi.

El încuviință.

— Totdeauna mi-a plăcut să-mi testez limitele şi adesea am făcut ceea ce nu trebuia. Dar n-am avut intenția să rănesc pe cineva. Eram lacom de putere, recunosc, dar n-am fost crud în mod deliberat. Ei bine, am căpătat puterea – sau mai degrabă o parte din mine a primit-o. Eu n-o am. Celălalt eu al meu a luat-o şi n-a mai dat nimic înapoi, din câte ştiu eu. Totodată, a luat toată partea malefică şi m-a lăsat pe mine doar cu

conştiința.

— Deci, dacă am găsi o modalitate de a ne întoarce, de a te reuni cu celălalt Oryon şi de a reintra eu în cealaltă Tria, ne-am putea rezolva astfel problemele şi l-am putea convinge pe Oryon – pe *acel* Oryon – să repare ceea ce a făcut.

Entuziasmul îi conferi Triei noi forțe. Sări în picioare şi întinse o mână spre el.

— Nu e chiar atât de simplu. Suntem închişi aici, în afara lumii noastre – în afara oricărei lumi. Şi, fără putere, n-avem şanse să ne întoarcem.

Tria îşi lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp. Avea dreptate; niciunul dintre ei nu era altceva decât o umbră neputincioasă. Ce-ar putea face? Dar în niciun caz nu avea de gând să renunțe. Poate că, dacă ar afla mai multe…

— Cum a învățat Oryon – cum ai învățat tu să utilizezi reflexiile în oglindă pentru a-ți spori puterea?

— Taner mi-a spus. Îmi descria tradițiile tribului ei şi vorbea despre ele lejer, ca despre ceva ce auzise de la bătrânii clanului, nu un lucru pe care-l încercase ea însăşi. Ea nu e o persoană curioasă şi nu cred că i-a trecut prin minte că eu aş putea încerca să pun acele tehnici în aplicare.

Speranțele Triei scăzură aproape de zero.

— Taner a părăsit şcoala şi s-a întors acasă. Nu avem cum să luăm legătura cu ea şi să aflăm cum să inversăm procesul.

Oryon sări în picioare şi îşi strânse zdrențele în

jurul corpului.

— Taner a plecat de la şcoală? De ce? Când?

Tria începu să-i explice, dar fără a o lăsa să termine, el clătină din cap.

— Nu mai are importanță. Noi nu ne aflăm la şcoală. Dar dacă există vreo posibilitate de a lua legătura cu ea, o putem face oriunde ar fi. Nu cred că avem şanse de reuşită, dar dacă tu vrei să încerci, eu te ajut.

De această dată întinse el mâna spre ea şi, fără a ezita, Tria îi prinse degetele murdare, pline de răni deschise.

— Vom încerca. Amândoi poate că mai avem un dram de putere.

21 Căutări

Ecoul paşilor ei răsuna pe coridorul lung şi pustiu. Încercă să meargă mai uşor şi îşi auzi inima bubuindu-i mai tare decât paşii; îi bătea în urechi, îndemnând-o la precauție, la retragere. Dar nu se putea întoarce acolo unde o aştepta Oryon. Iar Veronica îi spusese să folosească scările, lăsând să se înțeleagă că o vor duce într-un loc sigur.

Dar unde se afla? Coridorul se întindea parcă la nesfârşit, iar ea se simțea din cauza asta mică şi lipsită de importanță. Mersese deja prea mult pentru a se mai afla încă în şcoală. Şi, oricum,

clădirea şcolii avea numai trei etaje, iar ea urcase treptele ce duceau în sus de la etajul al treilea. Probabil că ajunsese într-o altă dimensiune – una cu totul diferită însă de tot ce studiase la cursul Aletheiei şi de calea pe care o condusese profesoara. Dacă nu se afla în şcoală, se afla totuşi într-o clădire de un anume fel. Mergea pe o podea acoperită cu un parchet bine lustruit, din lemn într-o largă varietate de nuanțe. Nicio lumină electrică nu alunga aerul misterios al coridorului. În suporturile lor din bronz, lumânările ardeau încet, emanând un parfum dulce, de floare, iar zidurile străluceau în lumina lor aşa cum pereții şcolii n-ar fi putut-o face niciodată. Luciul adânc al lambriurilor demonstra o îngrijire meticuloasă. Era genul de coridor pe care Tria şi l-ar fi imaginat în conacul vreunui guvernator sau chiar în Palatul Triumviratului din Tirbat.

Mersese mult şi *Breyadon* începuse să-i atârne greu în brațe când, în sfârşit, ajunse la capătul coridorului, unde zări două uşi de stejar minunat sculptate. Se opri în fața lor şi privi scenele imortalizate în relief. Erau – nu avea nicio îndoială în privința asta – aceleaşi cu cele care abia dacă se mai distingeau pe uşile principale ale şcolii. Ea însăşi le lustruise atunci când, împreună cu Lina, fusese obligată să muncească sub comanda Veronicăi. Eforturile ei de a le scoate la lumină nu dăduseră decât rezultate vagi, dar izbutise să curețe suficient din murdăria depusă pentru da la

iveală sculpturile originale.

Fără tragere de inimă, îşi adună tot curajul şi ciocăni. Uşile se deschiseră; dincolo de ele se afla o încăpere largă, luminată de lumânări montate într-un magnific candelabru de cristal. Sub el, în capul unei mese dreptunghiulare, şedea directoarea. Cei şase profesori erau aşezați câte trei de o parte şi de alta a ei. La celălalt capăt al mesei nu se afla niciun scaun.

— Intră, îi spuse directoarea văzând-o că a rămas în prag, privind cu ochii mari scena neaşteptată. Te aşteptam.

Strângând la piept *Breyadon,* Tria păşi înăuntru. Brusc deveni conştientă de aspectul ei neîngrijit, de rochia roşie, prea mare şi plină de praf. Năucită, se împiedică de marginea covorului persan. Când îşi recăpătă echilibrul, directoarea îi făcu semn să vină mai aproape şi ea înaintă până ce ajunse în dreptul mesei, sub artileria încrucişată a celor şapte perechi de ochi. Incapabilă să mai suporte examinarea lor tăcută, îşi fixă şi ea privirea asupra doamnei Dova şi întinse *Breyadon* spre ea.

— V-am adus cartea înapoi.

Aşezată în partea stângă a mesei, în mijloc, profesoara abia dacă înclină capul. Magistrul Hawke se ridică, luă volumul şi-l puse pe masă, în faţa doamnei Dova. O tuse sonoră îi atrase Triei atenţia spre Aletheia, aflată chiar în dreapta ei. Profesoara moţăi din cap spre ea, se întoarse spre

directoare şi moțăi din nou.

Doamna Vedreaux îşi încrucişă mâinile pe masă. Inelul ei sclipi în lumina lumânărilor.

— Miss Tesserell, începu ea într-un târziu, felicitări! Ai atins al treilea nivel.

Când înțelese cu adevărat spusele neaşteptate ale directoarei, Tria se sprijini greu de tăblia mesei, dorindu-şi cu disperare să aibă alături un scaun pe care să se aşeze înainte ca tremuratul picioarelor s-o trădeze. Magistrul Tumberlis zâmbi miop spre ea.

— A fost grozav de plăcut să-ți urmăresc ascensiunea rapidă şi depăşirea primelor două niveluri, spuse el. M-am temut că dificultățile tale în stăpânirea logicii se vor dovedi un obstacol insurmontabil, dar am constatat că te-ai lăsat condusă de o logică a ta proprie, înnăscută.

Magistrul San Marté îşi drese glasul şi îşi aranjă cravata, pregătindu-se să ia cuvântul de parcă s-ar fi aflat la catedră:

— Ai luat câteva viraje greşite în drumul tău pe calea eticii, înainte de a alege calea cea dreaptă. Ne-ai dat serioase motive de îngrijorare, foarte serioase, într-adevăr. Dar cu ajutorul indicațiilor mele, sunt sigur, ai găsit în sfârşit calea cea dreaptă. Dar încă n-ai ajuns la capăt, fireşte. Oh, nu! Cea mai grea porțiune a drumului te aşteaptă încă, iar pericolul de a devia de la calea justă va spori pe măsură ce vei înainta. Trebuie să te întăreşti cu lecțiile pe care ți le-am predat eu. Să

nu pierzi niciodată din vedere principiile pe care eu…

— Haide, omule! îl întrerupse magistrul Hawke. Păstrează toate astea pentru sala de clasă. Miss Tesserell mai are cel puțin încă două semestre de studiu; vei avea atunci o ocazie mai bună de a trece în revistă principiile eticii.

Magistrul San Marté aruncă spre colegul său o privire înveninată, dar nu ripostă.

— Îmi pare bine că mi-ai înapoiat *Breyadon,* spuse doamna Dova bătând cu palma în coperta de piele a cărții. Înțeleg însă că domnul Brew susține că a descifrat codul şi intenționează să se folosească de magia lui, în ciuda avertismentelor mele.

Tria încuviință. Discursurile profesorilor îi oferiseră răgazul necesar pentru a se linişti şi a-şi aduna curajul.

— Mă urmărea. Am fugit pe scări pentru a scăpa de el.

Se întrerupse, întrebându-se cât de mult ştiau profesorii despre ceea ce se întâmplase în camera ei.

— Te rugăm să ne povesteşti.

Invitația doamnei Blake, făcută pe un ton plăcut, melodios, îi spulberă ezitările şi Tria începu să descrie cele întâmplate. Cei şapte profesori ascultau atenți, fără a pune însă vreo întrebare. Poate că de fapt chiar ştiau totul şi nu voiau decât să audă faptele relatate din punctul ei de vedere.

Când sfârşi de povestit, directoarea se ridică în picioare.

— Aşadar, spuse ea, domnul Klemmer trebuie adăugat pe lista celor care trebuie aduşi înapoi. Iar miss Mueller, blocată în forma ei de panteră, rătăceşte undeva în noapte. Ea trebuie găsită, domnul Brew trebuie împiedicat să-şi utilizeze cunoştințele dobândite în mod ilicit, iar cei care lipsesc trebuie aduşi înapoi. Se pare deci că ai atins nivelul al treilea exact la momentul potrivit.

Directoarea vorbea de parcă atingerea nivelului al treilea rezolvase totul. Tria însă nu se simțea deloc altfel decât înainte.

— La ce nivel a ajuns Oryon? îndrăzni ea să întrebe.

— Tot la al treilea. Pare doar că l-a depăşit fiindcă se bazează pe alte puteri decât ale sale.

— Asta îi conferă totuşi un avantaj asupra mea.

Chiar şi ei cuvintele rostite i se părură jalnice şi plângăcioase. Conflictul cu Oryon o istovise şi se înfiora la gândul că va trebui să se întoarcă şi să se confrunte din nou cu el. Era nedrept din partea lor s-o forțeze să ducă lupta asta de una singură.

— Dar nu eşti singură, răspunse Aletheia la gândul ei nerostit.

Tria aşteptă, dar femeia nu mai spuse nimic. Directoarea însă se apropie de ea.

— Ai acceptat provocarea de bunăvoie, îi reaminti ea. Trebuie să continui până la final.

— Dar Rehanne şi Lina s-au oferit să mă ajute!

Iar vorbise pe un ton plângăcios.

— S-au oferit şi te-au ajutat. Şi nu cred că rolul lor s-a încheiat. De aceea trebuie s-o găseşti pe Lina neîntârziat. După atâta timp petrecut pe întunecatul Tărâm Teribil, nu va reuşi să revină la forma ei umană. Şi n-ar fi de dorit ca un fermier sau un vânător s-o zărească în chip de panteră…

— Nu, recunoscu Tria cu un fior, amintindu-şi cum tatăl ei stătuse odată la pândă înarmat cu puşca, în căutarea unui jder despre care bănuia că i-a ucis nişte găini. Văzuse animalul furişându-se din coteț cu un pui în bot şi-l făcuse mici fărâme.

Directoarea îşi scoase inelul de pe deget şi i-l întinse.

— Nu-ți pot oferi prea mult ajutor, dar pot să-ți împrumut inelul meu. Poartă-l. Îți va asigura o anume protecție.

Uimită de neaşteptata generozitate a femeii, Tria luă inelul şi-l puse pe deget. Se potrivea perfect.

— Îți voi arăta un drum care duce direct în grădină, continuă directoarea. N-ar fi înțelept să te întorci la tine în cameră înainte de a începe s-o cauți pe miss Mueller.

— Dar ce fac cu Oryon? Dacă poate folosi ce a citit în *Breyadon,* chiar dacă nu mai are cartea…

— Poate, iar tu trebuie să încerci să-l opreşti. Dar nu înainte de a o găsi pe miss Mueller. Vino!

În timp ce profesorii rămaseră pe scaune, directoarea o conduse spre o uşă din spate. Uşa

dădea spre un palier de la care o scară în spirală pornea în jos, în întuneric.

— Succes, miss Tesserell. Îți admir curajul.

Cu aceste cuvinte, se retrase în încăpere şi închise uşa în urma ei, blocând astfel sursa de lumină care învăluise palierul şi scara.

Tria pipăi după balustradă, o găsi şi se ținu bine de ea, începând să coboare treptele. Tremura în bătaia vântului rece şi ridică ochii, văzând cerul înstelat. Deci scara era undeva afară. Pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, reuşi să distingă treptele şi, dincolo de ele, siluetele copacilor. Nu se vedea nicio clădire; scara părea să coboare de nicăieri.

Când ajunse jos, privi în jurul ei, încercând să se orienteze. Recunoscu locul: capătul grădinii de legume. În depărtare zări clădirile şcolii învăluite în întuneric, ici şi colo licărind câte o lumină, în camerele în care elevii învățau târziu sau adormiseră, poate, cu nasul în cărți.

Scara pe care coborâse dispăruse. Tremurând, se strânse singură în brațe, dorind să fi fost lăsată să se ducă în camera ei după o jachetă. Dar directoarei nu-i treceau prin minte lucruri atât de banale. Bine măcar că rochia roşie, deşi largă, era din lână țesută în casă şi-i ținea oarecum de cald.

Habar n-avea cum s-o găsească pe Lina. Directoarea ar fi trebuit să organizeze o întreagă echipă de căutare.

Nu înțelegea de ce o trimisese pe ea, atâta vreme

cât Oryon şi-ar putea duce la îndeplinire ameninţarea că va folosi magia învăţată din *Breyadon*. Era posibil, aşa cum credea doamna Dova, ca această utilizare să-l distrugă, distrugând însă totodată şcoala şi pe toţi elevii. Întreaga comunitate a celor dotaţi era în pericol. Iar pe ea o trimiseseră să caute o panteră!

Măcar dacă ar fi avut o lanternă. Orbecăi prin întuneric, printre şirurile de plopi care formau un fel de gard viu în partea din spate a grădinii, apoi o luă peste câmp. Bâjbâia pe un teren arat şi desţelenit, pregătit pentru plantările de primăvară. Cu excepţia plopilor din spate, nu mai erau copaci în zonă. Unde se putea ascunde o panteră?

Nu-şi putea alunga bănuiala că fusese trimisă aiurea; de una singură nu avea mari şanse de a găsi o felină neagră în noapte – şi nici de a o prinde în cazul în care o găsea. Nu deţinea puterea de a o readuce la forma omenească, iar ca panteră, Lina s-ar fi lăsat cu greu domolită.

Se împiedică de o piatră şi căzu cât era de lungă, cu faţa în pământul moale. Întinsă pe jos, simţi cum o năpădesc lacrimi de neputinţă şi frustrare. Nivelul al treilea! Ce importanţă avea, dacă nu-i aducea un surplus de putere?! Niciodată nu se simţise atât de neajutorată.

Se ridică şi îşi scutură pământul de pe faţă şi de pe mâini. Poate că ar trebui să se întoarcă în şcoală – numai că nu ar avea cum să între; uşile

erau probabil încuiate. Din nou se întrebă de ce fusese trimisă afară, în loc să i se ceară să-l împiedice pe Oryon să folosească *Breyadon*.

El spusese că are nevoie de ajutor pentru a controla puterea dezlănțuită, iar Tria îi explicase directoarei că Oryon o presase să-l ajute. Poate că de asta o trimisese afară, ca să nu cadă în ispită. Ştiind-o acum slabă, lipsită de puteri, probabil că voise s-o îndepărteze astfel de Oryon.

Da, poate că asta era. Se ridică în picioare şi-şi curăță pământul de pe rochie. Inelul directoarei i se agăță în țesătură; uitase că îl poartă. „Pentru protecție", îi spusese ea. Ce bine ar fi dacă ar proteja-o şi împotriva frigului!

Undeva în depărtare un câine lătră – un hăulit profund, amplificat de liniştea nopții. Un al doilea i se alătură, cu un hămăit subțire, furios. Zgomotul o smulse din amorțeala în care căzuse. Poate că animalele lătrau unul la celălalt, dar dacă observaseră de fapt un intrus? Dacă îl încolțiseră?

Avea nevoie de o sursă de lumină. Îşi folosi o parte din slabele puteri rămase pentru a aduna puțin licăr de stele şi a forma o mică minge de lumină. Cu ajutorul ei, porni în fugă spre locul din care se auzeau lătrăturile.

Oryon se trase la o parte din fața oglinzii, făcându-i loc Triei să păşească în cameră. Privi în jurul ei, pentru a se asigura că erau singuri.

— Ce ai făcut cu Jerrol? întrebă.

— Învață împreună cu Davy. Au o lucrare mâine, la ora doamnei Blake şi le-am instalat în minte sugestia că trebuie să lucreze până târziu în noapte, dacă vor să promoveze. Chicotind, adăugă: în cazul lui Jerrol, probabil că e chiar adevărat. Poate că i-am salvat gâtul sugerându-i să-şi facă griji pentru notele obținute. Stai jos.

Cu bagheta pe care o ținea în mână, îi făcu semn spre un scaun.

Camera era la fel cum şi-o amintea ea de când se furişase aici împreună cu Rehanne, căutând *Breyadon*. Era surprinsă văzând ce ordine mențineau cei doi băieți. Erau aprinse ambele veioze şi lampa din plafon. În cămaşă neagră şi pantaloni de aceeaşi culoare, Oryon părea o umbră întunecată în mijlocul încăperii viu luminate. Tria se apropie de scaun, dar nu se aşeză; nu voia să fie dezavantajată față de el, care stătea în picioare.

— Te-am invitat aici pentru a-ți mai da o şansă să te gândeşti la oferta mea.

Cuvintele lui o nedumeriră.

— La ce ofertă te referi?

— Nu-ți aminteşti?

— Nu. Ar trebui?

— Se pare că nu. Oryon surâse, de parcă ea tocmai trecuse un test, şi adăugă: Te rog să stai jos.

De data aceasta se aşeză țeapănă pe marginea scaunului, cu mâinile încleştate în poală. El se

trânti în celălalt scaun.

— Ştiai că am reuşit să descifrez *Breyadon*?

— Bănuiam. Unde e?

— Nu trebuie s-o am la îndemână pentru a-i pune magia în aplicare. Dar am nevoie de un asistent.

— Şi de ce apelezi la mine? Ce te face să crezi că aş accepta să te ajut?

— Îți vrei prietenul înapoi. Pe Wilce. Şi pe Gray de asemenea, cred. Aş putea aranja să-i recapeți, ca o răsplată.

Tria cătină din cap.

— Am văzut în ce i-ai transformat şi ce i-au făcut vrăjile tale lui Kress. Nu vreau să iau parte la nicio magie de-a ta.

— Dar îți cer să mă ajuți să controlez şi să modelez puterea pe care mi-o poate aduce *Breyadon*. Dacă vom colabora, vei avea şi tu parte de această putere. Gândeşte-te la asta. Gândeşte-te la ce-ai putea face.

Voia s-o păcălească, era sigură; niciodată n-ar împărți puterea cu cineva de bunăvoie. Dar prefăcându-se dispusă să-l ajute, putea afla ea însăşi secretele din *Breyadon*. Îi putea lua lui puterea, îi putea salva pe Wilce şi Gray, reparând totul. Desigur, risca enorm, dar sosise vremea pentru a o face. Destul amânase. Doar pentru asta îşi adunase puterile!

Însă nu voia să pară prea nerăbdătoare, aşa că mai ezită puțin, punând întrebări, ripostând, şi în

cele din urmă obținu de la el promisiunea că n-o va trăda niciodată. Jurase pe bagheta lui, dar Tria își dădea seama că făgăduiala nu valora mai nimic. Cu toate acestea, acceptă să-l ajute.

— Bun. Excelent! exclamă el ridicându-se şi frecându-şi mâinile încântat. Începem imediat. O să-ți explic ce trebuie să facem şi vom stabili locul şi momentul potrivite.

În tunel era din ce în ce mai frig. Tria stătea cu genunchii strânşi la piept, încercând să se încălzească aşa cum putea, învelindu-se cu poalele fustei maro. Oryon îşi strânse şi el zdrențele pe corp. Lumina scădea şi ea, de parcă totul se stingea încetul cu încetul. Tria tot nu reuşea să înțeleagă ce era locul acesta, dacă era real sau dacă era doar o creație a minții Aletheiei, o extensie a puterii ei. Dacă locul dispărea, ea şi Oryon ar dispărea odată cu el, aidoma unor umbre.

Oricât de efemeră ar fi fost, propria ei existență i se părea suficient de reală şi n-o încânta gândul că s-ar putea stinge aidoma flăcării unei lumânări. Trebuia să aibă un scop, un obiectiv către care să se îndrepte, deşi se îndoia că vreunul dintre ei îl putea atinge. Nu se putea aştepta ca nişte biete reflexii cu vagi urme de putere să între în legătură cu o ființă din lumea reală.

— Ce e realitatea? întrebă Oryon. De unde ştii că Taner este mai reală decât suntem noi?

Habar n-avea ce să-i răspundă şi nici nu credea că el aşteaptă vreun răspuns. Îi admira hotărârea, refuzul de a se lăsa doborât de disperare. Îşi alungă şi ea îndoielile şi îşi focaliză privirea interioară, încercând să recreeze în detaliu înfățişarea lui Taner. Ar fi vrut să ştie mai multe despre caracterul ei, dar pentru asta trebuia să se bazeze pe spusele lui Oryon. Ea nu încercase niciodată să se apropie de fata aceea ciudată din insulele nordului îndepărtat. Accentul ei străin şi purtarea dură o ținuseră la distanță; îi fusese teamă de accesele ei de mânie şi de pumnalul omniprezent.

— Taner este o idealistă, îi spuse Oryon, ghicindu-i gândurile. Şi-ar dori să îndrepte toate relele de pe lume şi se înfurie atunci când n-o poate face. De fapt, nici nu sunt sigur că recunoaşte vreodată că n-o poate face; zice doar că nu e un lucru uşor. Admiră forța, disprețuieşte slăbiciunile sub orice formă, fizice şi morale deopotrivă. Nu are răbdare, nici compasiune, dar e extrem de loială şi aşteaptă loialitate din partea celorlalți. De aceea, când m-am simțit fascinat de Lina…

Ridică din umeri, fără a-şi sfârşi fraza.

Dar asta nu era totul, Tria ştia bine. Taner era o fată aspră, osoasă, cu o înfățişare comună, şi totuşi Oryon îi sesizase frumusețea. Vorbea bolovănos şi era încăpățânată, dar el îi descoperise blândețea şi fidelitatea. Probabil că *acest* Oryon

chiar ținuse la Taner, deşi lui Oryon cel din lumea pe care o lăsaseră în urmă nu-i păsa decât de el însuşi.

Acum, Tria îşi uni forțele cu el, întrețesând fuioarele de putere şi formând un fel de plasă mentală menită să-i atragă atenția lui Taner. Plasa era subțire şi firavă, deşi îşi dirijase în ea toate forțele pe care le mai avea, ştiind că şi Oryon procedează la fel. Tunelul devenea mai rece, mai strâmt, mai întunecat. Iar plasa lor nu prinse nimic.

22 Legăminte multiple

Lătratul furios venea de mai departe decât îşi închipuise ea. Continua să meargă aproape orbeşte, ținând în mâini lumina adunată, care însă abia dacă reuşea să străpungă întunericul. Când ajunse aproape de sursa sunetului, gâfâia şi era transpirată, în ciuda frigului de afară, iar o durere ascuțită o săgeta într-o parte.

Găsi animalele într-un mic desiş de lângă o fermă. Erau câini de vânătoare, fapt destul de neplăcut, dar – slavă Dătătorului de Putere – nu erau dulăii masivi ținuți de obicei pe post de câini de pază. Printre copacii cu ramuri încă goale îl zări pe fermier apropiindu-se din cealaltă parte, cu o puşcă în mâini. Câinii zgâriau cu ghearele trunchiul unui copac şi săreau încercând să

ajungă la crengile de jos. Pe una dintre ele se vedea ghemuită o siluetă neagră, cu un picior atârnându-i spre câini.

Câinele mai mic şi mai agil sări spre picior şi căzu înapoi, la pământ, schelălăind. Văzând această ratare, tovarăşul său mai mare izbucni într-un lătrat şi mai furios, zgârmând trunchiul cu ghearele.

— Towser, Essie, înapoi! strigă fermierul. O prind eu. Înapoi, am spus!

Şi îndreptă țeava puştii spre silueta neagră din copac.

— Nu!

Țipătul Triei acoperi bubuitul armei.

În clipa în care ea țâşni înainte, pantera căzu de pe creanga pe care stătea. Câinii se repeziră la ea. Şuierând şi mârâind, felina încercă să se ridice, cu toate că o labă îi era sfărâmată, iar dintr-o rană de la burtă îi curgea sânge. Tria aruncă sfera de lumină spre câini. Speriate, animalele se traseră înapoi, dar se năpustiră iar când lumina se stinse. Tria le transmise mental dulăilor să lase prada în pace, dar setea lor de sânge era mai puternică decât chemarea ei. Repezindu-se la ei, începu să-i lovească cu mâinile şi picioarele.

— Pleacă de aici, fetiță! zbieră fermierul. Eşti nebună?

— Ține-ți câinii! Opreşte-i!

Dulăul cel mare îşi înfipse colții în piciorul ei.

— Dă-i drumul, Towser! Vino aici!

Când câinele îi ignoră comanda, fermierul îl lovi cu patul puştii. Dulăul schelălăi şi se retrase. Omul înşfăcă braţul Triei şi o smuci de lângă pantera rănită.

— Trebuie să dobor fiara aceea înainte să-mi sfârtece câinii, spuse el şi îşi aţinti puşca.

— Stai!

Tria se aruncă spre el, dezechilibrându-l, şi primi în plin şocul reculului. Glonţul se înfipse în trunchiul copacului. Fermierul se răsuci şi dădu s-o lovească cu patul armei. Automat, ea îşi îndreptă întreaga putere asupra lui şi a puştii sale. Omul se clătină şi căzu; arma îi zbură din mâini. Tria sări să apere din nou pantera de câinii înverşunaţi.

Felina încremenise la pământ. Câinele cel mic se repezi la gâtul ei. Tria îl înhăţă de ceafă şi-l aruncă într-o parte, apoi se aplecă asupra panterei; zăcea într-o baltă de sânge, gâfâind, cu limba atârnându-i din gură.

— N-am să te las să mori, Lina!

Luă animalul în braţe şi se ridică în picioare. În spate, auzi piedica armei ridicându-se.

— Eşti o vrăjitoare, nu-i aşa? mârâi fermierul. Cred că bestia ţi-e rudă. Da' niciuna dintre voi n-o să plecaţi vii de aici!

Şi înfipse ţeava puştii între omoplaţii ei. Foarte bine! Aşa, Tria ştia unde se află armă fără a mai fi nevoită să se întoarcă. Îşi adună puterea şi înconjură ţeava, răsucind-o în sus. Cu un urlet de

groază, omul aruncă puşca din mână şi o luă la fugă. Dulăii erau însă mai insistenți. Nu voiau să renunțe la pradă şi o încercuiră. Unul dădu s-o prindă de călcâi, iar celălalt se năpusti asupra ei, încercând să-i smulgă pantera din brațe.

Aşa împovărată şi cu piciorul muşcat zvâcnindu-i de durere, ştia că nu putea fugi mai repede decât ei. Şi nici nu voia să-şi irosească puterile deja slăbite, dar avea nevoie de ajutor pentru a transporta pantera. Trebuia să doboare ambii câini cu o singură lovitură fulgerătoare. Căută din ochi o creangă joasă şi groasă. O găsi, se repezi la ea şi îşi folosi puterile pentru a o rupe şi a o azvârli spre câini.

Fără a şti dacă i-a doborât, i-a ucis sau doar i-a speriat, alergă până ce îşi dădu seama că n-o mai urmăreau; oricum, mai mult n-ar mai fi ținut-o nici picioarele. Se opri şi îşi trase răsuflarea, odihnindu-şi brațele care aproape că-i amorțiseră. Rochia îi era mânjită de sângele panterei. Se strădui să vadă, în întuneric, dacă Lina mai trăia. Un vindecător i-ar putea cicatriza rana care i se căsca în abdomen, dar ea nu avea acest talent. Îşi concentră puterea pentru a opri valul de sânge. Rana nu se închise, aşa cum se întâmplase cu cea de la gâtul lui Jerrol sub mâna directoarei în seara balului. Sângele nu mai curgea, dar asta putea fi un semn al morții, mai degrabă decât al vindecării. Trebuia s-o ducă pe Lina la un vindecător adevărat.

Clădirea şcolii se vedea deja, dar Tria ştia că paşii ei chinuiți n-o vor putea duce până acolo în timp util pentru a salva viața Linei. Poate, doar, dacă avea puterea de a modifica spațiul.

Am ajuns la nivelul al treilea acum. Asta trebuie *să însemne ceva.* Îşi imaginează coridorul de la etajul al treilea, se imaginează pe ea însăşi în fața camerei lui Verin. Un val de amețeală o cuprinse şi simți cum pantera îi tremură în brațe. Dar rămase neclintită. Încercă din nou, de această dată creându-şi imaginea mentală a palierului de la etajul al doilea, în fața biroului directoarei. Contură în minte fiece detaliu al acelui loc pe care îl cunoştea atât de bine. Însă trupul tot nu i se mişcă.

Poate că încerc să mă duc prea departe. Dacă aş putea ajunge în fața intrării principale…

Deşi nu le putea distinge în întuneric, privi intens spre locul unde ştia că se află uşile duble, revăzu în minte lemnul ros şi sculpturile tocite, strânse mai bine în brațe trupul Linei şi îşi afirmă clar intenția de a se afla în fața uşilor.

Un zvâcnet o împinse în picioare. Lumea începu să se rotească în jurul ei. Când senzația de vertij se potoli şi privirile i se limpeziră, văzu în față clădirea şcolii. Nu uşile principale, ci zidul, aproape de colțul din față. Ajunsese aproape.

Dar era extenuată, incapabilă să ridice pantera muribundă, incapabilă să se țină pe picioare. Trebuia să atragă atenția cuiva. Zgârmă cu

degetele în țărână, până ce găsi o piatră. Cu ultimele puteri, o azvârli spre o fereastră luminată de la etajul al doilea. Geamul se deschise şi o siluetă se aplecă în afară. Putea fi Fenton, dar nu era sigură. Şi nici nu conta. Deschise gura şi strigă după ajutor cât de tare izbuti.

Silueta se retrase. Tria se prăbuşi la pământ, o trase pe Lina în poală şi se rugă ca ajutorul să vină la timp.

Beznă. Frig. Singurătate.

Tria plutea în neant. Nu mai simțea nimic, iar gândurile îi erau vagi, confuze. Fragmente de amintiri îi apăreau fugar în minte, după care dispăreau iar în nimicnicie. Mama ei, stând în uşa bucătăriei, privind visătoare un stol de păsări în zbor spre sud. Tata, ajutând-o pe bătrâna lor vacă să aducă pe lume un vițel mort, înjurându-şi „fiica vrăjitoare", ca şi cum ea ar fi fost de vină pentru acea nenorocire. Degetele lungi şi subțiri ale directoarei, răsfoind un teanc de hârtii pe birou. Doamna Dova, citind cuvinte neînțelese din Breyadon. Wilce, cu mâinile în buzunare, lângă arteziana din curte. O sferă de cristal, lucind printr-o porțiune transparentă a tunelului dintre lumi. O siluetă descărnată, în zdrențe putrezinde, spunând „Eu sunt Oryon".

— Taner!

Era vocea lui Oryon. O contactase.

— Taner, trebuie să ştiu cum să inversez

procesul de creare a dublurilor în oglindă.

Timp de numai o secundă, chipul fetei, fără trup, fantomatic, pluti între ei. Buzele se mişcară.

— Moartea, şopti vocea abia auzită. Secretul e moartea.

Contactul se rupse şi în aceeaşi clipă Tria simți cum întunericul o cuprinde iar.

— Moartea. Moartea e secretul.

Oryon îşi ridică privirea din hârtiile pe care le studia şi se încruntă la Tria.

— Ce tot spui acolo?

— Nu… nu ştiu. N-am vrut să spun asta. A fost doar… un gând care mi-a venit în minte.

— Doar nu-ți pierzi firea, nu-i aşa?

Tria clătină din cap.

— Vreau doar să sfârşim cu toate astea, atâta tot. Când vei fi gata?

— Curând. Nu pot să mă grăbesc. Momentul trebuie ales cu grijă.

Şi se întoarse la hârtiile pe care le citea. Cu degetul arătător sublinie un rând din carte.

— Calculele sunt complicate. Aproape că am reuşit.

Apoi tăcu şi Tria îl privi tulburată. Gândul acela neaşteptat ar putea fi o prevestire, un avertisment trimis de subconştientul ei, pentru a-i aminti că nu avea puterea necesară pentru ceea ce avea de gând să facă.

— Ah! exclamă Oryon sărind în picioare şi

întinzându-se, cu hârtiile în mână. Am izbutit! Putem să trecem la treabă. Ne va lua câteva ore.

Tria se ridică, îşi netezi fusta albastră şi îşi îndreptă manşetele bluzei albe, privind nelinişitită spre uşă.

— Dar Jerrol nu se va întoarce în scurt timp?

— Ba da. Nu putem rămâne aici. Acum câteva ore am găsit însă locul perfect. Ştiai că în clădirea asta există o mansardă?

— O mansardă? Nu.

— Ei bine, există. Am găsit-o când căutam… când exploram împrejurimile. E locul perfect din care să ne aruncăm plasa asupra întregii şcoli.

Luându-şi bagheta, ieşiră împreună din cameră şi porniră pe culoarele pustii. Ajunşi în faţa scărilor ce urcau spre etajul al treilea, Oryon se opri şi schiţă nişte simboluri în aer cu bagheta.

— Aşa avem grijă de paznici, şopti ei.

Tria îl urmă pe trepte. În timp ce străbăteau în vârful picioarelor culoarul de la etajul fetelor, Tria aruncă o privire tristă spre camera ei. Ce bine ar fi dacă ar putea să între, să închidă uşa şi să scape de toate astea! Camera, care i se păruse urâtă şi inospitalieră când sosise la şcoală, devenise acum o oază de siguranţă, un refugiu primitor. În capătul culoarului, aproape de baie, Oryon îi arătă o uşă pe care ea n-o mai văzuse niciodată până atunci; era imposibil să fi trecut zi de zi pe lângă ea fără s-o fi observat. Şi totuşi, iat-o aici. Oryon o deschise. Dincolo de ea, o scară îngustă urca în

beznă.

Oryon aprinse o luminiță magică, de un albastru-pal şi ținând-o în palmă, începu să urce treptele. Tria îl urmă după ce închise uşa în urma ei. Ieşiră printr-o trapă într-o încăpere cu tavanul jos, în care abia dacă aveau loc să stea în picioare. De-a lungul pereților erau aliniate cutii şi cufere; Tria recunoscu unele dintre cutiile de pălării ale Linei. Totul era acoperit de praf şi pânze de păianjeni.

Oryon trase un cufăr în mijloc, suflă praful de pe el şi se aşeză, îndemnând-o să facă şi ea la fel. Tuşind înecată de praf, Tria luă o cutie mare şi o puse în fața lui. Lumina magică plutea fantomatic între ei.

— Nu-i aşa că e o găselniță interesantă? N-o fi ea cea mai elegantă ascunzătoare, într-adevăr, dar locul e ideal. Parcă a fost făcută pentru mine! De aici îmi pot întinde firele de putere peste întreaga şcoală. Nimeni nu-mi va scăpa.

Tria se ridică în capul oaselor şi îşi trase pătura până sub bărbie.

— Moartea, spuse cu glas tare. Secretul e moartea.

Ascultă în liniştea nopții, dar nu auzi nimic neobişnuit. Ce ciudat că îi apăruseră în minte cuvintele astea exact când se trezise! Probabil că visase; sau mai degrabă avusese un coşmar, dar nu-şi putea aminti nimic din el.

Se ridică din pat, se apropie de uşă şi, în cămaşa de noapte fiind, ieşi pe coridor. Privi în sus şi-n jos; era pustiu şi tăcut, iar în lumina lăsată aprinsă peste noapte nu zări nimic ieşit din comun. Ridicând din umeri, intră în cameră, încuie uşa la loc şi aprinse veioza pentru a vedea cât e ceasul. Mai avea două ore până când va trebui să se scoale şi să se pregătească pentru cursuri. Închise lumina şi se întoarse în pat. N-avea de ce să-şi facă griji pentru un vis pe care nu şi-l amintea; mai bine să mai doarmă puțin.

— Moartea, murmură Tria spre mâinile care îi luară pantera din brațe. Secretul e moartea.

— Aşa o fi, dar viața e un secret la fel de mare.

Răspunsul ferm o trezi la realitate şi îşi îndreptă cu greu privirile spre cea care vorbise. Veronica. Îngrijitoarea o ajută să se ridice şi o susținu în vreme ce o conduse spre clădirea şcolii. Davy şi Jerrol mergeau în fața lor, ducând pantera întinsă pe o targă.

— Este… este încă în viață? izbuti ea să întrebe.

— Încă. Va fi nevoie de un vindecător puternic pentru a o salva.

Tria scoase un geamăt.

— Nu-ți pierde speranța! Suntem binecuvântați cu mulți vindecători aici, la Simonton. Verin şi Salor au acest talent, iar tămăduirea este cel mai puternic dar al directoarei. Am trimis după toți trei. Dacă rezistă până ce ajungem în şcoală, are

şanse să supravieţuiască.

Tria se întrebă de ce nu ieşiseră vindecătorii în curte, dar nu mai avea energia necesară pentru a rosti cuvintele. Îşi târî cu greu picioarele până la uşile duble şi văzu cu dezamăgire că Davy şi Jerrol se opriseră în faţa intrării; ar fi trebuit s-o ducă pe Lina înăuntru.

În vreme ce se apropiau de clădire, Tria se izbi de o barieră invizibila şi ar fi căzut dacă n-ar fi ţinut-o Veronica. O reţea de forţă înconjura şcoala şi nu le dădea voie să treacă. Cei din interior erau probabil blocaţi acolo, în timp ce ele nu puteau intra. O cuprinse disperarea. Când Veronica îi dădu drumul, se prăbuşi la pământ.

Îngrijitoarea trecu pe lângă ea şi se năpusti înainte. Mâinile ei mici înşfăcară firele invizibile şi traseră de ele până ce le despărţi, creând o breşă între ele. Cu braţele întinse în lateral, strigă spre Davy şi Jerrol:

— Haideţi, băieţi! Aveţi pe unde trece acum. Grăbiţi-vă!

Cu Lina între ei, cei doi se aplecară pe sub braţele Veronicăi, se strecurară prin breşă, deschiseră uşile şi intrară.

— E rândul tău, Tria. Ridică-te şi treci!

Tria se ridică, se clătină pe picioare, izbuti să păşească pe lângă îngrijitoare şi, strângându-şi pe lângă ea rochia roşie, se strecură prin deschidere. Se opri însă imediat dincolo de prag, incapabilă să se mişte până ce Veronica nu apăru în spatele ei

şi o prinse de braţ.

Băieţii aşezaseră targa în mijlocul holului. Directoarea se aplecă deasupra panterei; alături de ea se aflau Verin şi Salor. Tria privea neliniştită, dar – spre enervarea ei – îngrijitoarea o trase de mână, departe de grupul de vindecători şi de pacienta lor.

— Va dura ceva vreme şi nu au nevoie acum de spectatori, îi spuse ea. Iar tu ai o treabă de făcut.

— Treabă! icni Tria.

Oare femeia asta nu vedea cât de istovită era? Dar Veronica făcu semn din cap că da.

— Reţeaua aceea de afară e opera lui Oryon. Şi-a întins puterile în jurul şcolii, gata de următoarea mişcare, cea mare. Iar tu va trebui să-l opreşti.

— Eu? Dar mi-am consumat toate forţele! Nici n-am dormit. Nu pot să…

— Vom pieri cu toţii dacă refuzi. Trebuie să încerci. Vei avea însă timp să bei un ceai înainte. Asta o să te învioreze.

Prea slăbită pentru a mai protesta, şonticăi după Veronica spre clădirea destinată profesorilor. Nu mai fusese niciodată în micul apartament al îngrijitoarei, aflat la parter; nici nu ştia de existenţa lui. Cufundată într-un fotoliu confortabil, sorbi din ceaiul pe care i-l preparase Veronica şi gândurile îi zburară acasă.

În casa lor de la fermă exista un salonaş exact ca acesta de aici, cu fotolii de modă veche aşezate în faţa căminului în care ardea un foc vesel. În

serile de iarnă obişnuia adesea să se cuibărească între pernele moi ale unui fotoliu, ascultând poveştile pe care i le depăna mama. Era un cămin cald şi sigur, iar acum – la fel ca odinioară, Tria se relaxă şi, încet, pleoapele i se închiseră. Abia dacă simți când Veronica îi luă ceaşca din mână.

23 Cioburi de cristal

Şezând cu picioarele întinse în fața lui, Oryon îşi duse mâinile la ceafă şi zâmbi către Tria, cu ochii scânteindu-i.

— Cea mai bună pavăză pe care am creat-o vreodată, spuse el. Doar un Expert de nivelul al şaptelea ar putea trece de ea.

Cu părul ciufulit şi o dâră de praf pe unul dintre obraji, părea un băiețandru care pusese la cale o şotie nevinovată. Tria se văzu nevoită să-şi reamintească singură de ce-i făcuse ei înainte, de ce le făcuse lui Wilce şi Gray, Linei şi lui Kress… Şi de ce avea de gând să facă acum.

Îşi petrecuse ultimele ore ale nopții țesând o rețea de forță în care cuprinsese apoi cele trei clădiri ale şcolii, testând-o şi mormăind că trebuie să reziste în fața oricăror încercări, ale oricui – inclusiv ale directoarei şi ale celorlalți profesori de nivelul şase – de a o contracara. La insistențele lui, Tria îi permisese să extragă putere de la ea, pentru a-şi spori el forțele. Ştia că astfel pierde ea, dar nu-

l putea lăsa s-o suspecteze de trădare.

Noaptea se sfârşise deja când Oryon îşi anunță, satisfăcut, reuşita. Nicio rază de soare nu pătrundea în ascunzătoarea lor din mansardă; doar lumina magică alunga întunericul absolut. Dar de la etajul de dedesubt răzbăteau până la ei zgomotele obişnuite ale dimineții – paşi grăbiți, apă curgând la robinete, uşi trântite. Clopoțelul care anunța micul dejun îi reaminti Triei că-i era foame. O masă bună i-ar reface forțele, dar Oryon nu-i dădu voie să iasă din mansardă.

— O să mâncăm după ce terminăm. De fapt, o să ne ospătăm. Nu mai durează mult, aşa că poți să aştepți.

— Şi dacă nu voi avea suficientă putere pentru a face tot ce vrei tu?

— Vei avea. Nu-mi convine să fii prea puternică, râse el. N-am chef să-ți închipui că eşti suficient de puternică pentru a mă trage pe sfoară.

Deci nu-l păcălise; Oryon se păzea bine împotriva ei. Şansele de a-i strica planurile erau mici, dar trebuia să încerce. Acum o anunță că se vor relaxa amândoi pentru o vreme, lăsându-şi forțele să se adune din nou. Nu prea mult însă, fiindcă în clipa în care vor descoperi rețeaua, profesorii şi elevii vor pune la cale un sistem de apărare. Dar înainte ca eforturile lor să dea roade, el va acționa. Încă o oră, poate două, şi întreaga şcoală va ajunge la mila lui.

Tria era somnoroasă, dar nu avea curaj să

aţipească. Deşi un somn ar întrema-o, nu se putea încrede în Oryon într-atât încât să adoarmă în prezenţa lui. Pentru a rămâne trează, îl întrebă:

— De ce ai renunţat să mai aştepţi până la sfârşitul anului, aşa cum spusesei?

— Am oferit un răgaz de un an fiindcă aşa îmi cerea târgul încheiat cu Femeile Teribile. Ele aveau să-mi furnizeze doze zilnice de putere suplimentară în schimbul lui Wilce şi Gray – şi al oricărei alte persoane pe care urma s-o mai trimit acolo. Până la sfârşitul anului victimele lor vor fi fost deja sfârşite, iar eu trebuia să am un surplus de putere disponibil pentru a prelua controlul asupra şcolii. Dar de ce să mai aştept până atunci? Ceea ce am aflat din *Breyadon* îmi va permite să dispun de mai multă putere decât aş putea aduna într-un an întreg. Şi nu mai am nevoie de Femeile Teribile; sunt nişte creaturi ticăloase, aşa că mai bine scap de ele.

Tria se întrebă cum vor accepta ele această anulare neaşteptată a târgului încheiat cu Oryon. În ciuda încrederii pe care o afişa el, era posibil să nu mai aibă cum să-i aducă înapoi pe Wilce şi Gray. Şi dacă izbutea, ar putea fi prea târziu pentru a mai recupera ceva din caracterul lor omenesc.

Nu-şi rosti gândurile cu voce tare, însă îndoielile nu-i dădeau pace; nu se putea relaxa, astfel încât canalele interne să i se deschidă şi puterile să-i revină. Curând – prea curând – Oryon se ridică, se

întinse şi anunță:

— A venit vremea.

Dar Tria nu era gata; nu avea nicio şansă să-l învingă. De fapt, se amăgise singură şi niciodată nu avusese vreo şansă de a-l învinge. Ce bine se potrivea că fusta albastră şi bluza albă pe care le purtase când sosise aici, în şcoală, erau hainele pe care le îmbrăcase azi, în ziua în care avea să fie distrusă atât şcoala, cât şi ea însăşi; era bucuroasă că le alesese pe ele înainte de a veni la întâlnirea cu Oryon.

— Stai aici, îi ceru el făcându-i semn spre un teanc de cutii rezemate de perete. Nu te mişca din acest loc. Ceea ce voi face va da naştere unei uriaşe izbucniri de forță. Când va veni, extinde-ți puterile pentru a o întâlni şi canalizează-le spre rețeaua pe care am întins-o în jurul şcolii.

— Şi dacă nu pot?

— Poți. N-ar trebui să fie prea greu. Rețeaua le va atrage ea însăşi într-o oarecare măsură.

Tria se aşează unde i se spusese.

— Ce se va întâmpla când toată această putere se va revărsa în rețea?

— Vei vedea, replică Oryon şi se îndreptă spre uşă, rămânând acolo cu spatele la zid şi cu fața spre Tria. Îți promit un spectacol pe care nu-l vei uita vreodată.

Tria se trezi, căscă şi se întinse alene, apoi țâşni în capul oaselor când văzu razele de soare

pătrunzând vii prin fereastră. Sări din pat şi se uită la ceas. Micul dejun se încheiase deja şi nu mai era decât un sfert de oră până când începeau cursurile.

Îşi scoase cămaşa de noapte şi căută ceva cu care să se îmbrace. Umeraşele erau aproape toate goale. Probabil că majoritatea hainelor erau în coşul cu rufe murdare; în ultima vreme nu prea mai avusese timp de spălat. Singura bluză era o tunică verde, pe care o îmbrăcă împreună cu o fustă neagră de stofă, fără a se mai sinchisi că nu se asortau. Îşi trase o pereche de ciorapi pe picioare şi, cum nu găsi pantofii buni, încălță în fugă unii de lucru la grădină. Alergă la baie, îşi dădu cu apă pe față şi cu periuța pe dinți, se grăbi înapoi în cameră, îşi trecu pieptenul prin păr, înhăță cărțile şi coborî scările în goană. Când sună clopoțelul, se năpusti în clasă şi se prăbuşi în banca ei, gâfâind atât de tare că nu mai reuşi să răspundă la salutul exagerat al magistrului San Marté.

Era inevitabil, după aşa o intrare, ca profesorul să n-o aleagă pe ea ca țintă a prelegerii de astăzi.

— Astăzi vom discuta despre etica procesului de utilizare a puterii pentru a dobândi mai multă putere. Cei dotați cu capacitatea de a extrage putere de la alții au în față două opțiuni morale bine definite. Ei pot extrage, în mod etic, doar de la persoanele care au acceptat de bunăvoie acest proces şi care intră astfel într-un parteneriat cu

cei cărora le împrumută din puterea lor. Extragerea prin forță sau de la un donator care nu e conştient de acest proces este, în mod evident, nepermisă. Dar alte modalități de utilizare a puterii pentru a obține putere sunt chiar mai problematice. Miss Tesserell, i se adresă profesorul mângâindu-şi mustața, poți prezenta clasei o modalitate ambiguă din punct de vedere etic prin care se poate acumula putere?

Cum încă nu-şi revenise după graba în care fusese şi jenată să fie obiectul atenției întregii clase, Tria bălmăji primul răspuns care îi trecu prin minte:

— Acceptarea puterii dăruite de un donator despre care ştii că nu are un surplus.

— Hmmm! Interesant, făcu magistrul San Marté răsucindu-şi peruca într-un unghi bizar. Da, într-adevăr. O problemă demnă de a fi dezbătută. Să vedem cine poate sugera un exemplu concret pentru a-l analiza.

Tria simți cum mâna Veronicăi îi zgâlțâia umărul, trezind-o din somnul adânc. Clipi şi privi în jur nedumerită, neştiind, la început, unde se află. Treptat însă, evenimentele ultimei nopți îi reveniră în amintire: lupta cu fermierul şi cu dulăii lui, fuga şi modificarea spațiului, pantera rănită – toate amănuntele readuse parcă în prim-plan de rochia ei mânjită de sânge. Bine, cel puțin, că sângele nu se vedea prea rău pe lâna roşie.

— S-a făcut dimineață, îi spuse Veronica. Te-am lăsat să dormi mult, dar Oryon va trece curând la următoarea mişcare. Ar fi bine să te pregăteşti.

— Cum să mă pregătesc? întrebă ea, alungându-şi ultimele cețuri ale somnului.

Îngrijitoarea clătină din cap şi buclele ei cărunte se revoltară ca o coamă în jurul feței.

— Asta nu ți-o poate spune nimeni; va trebui să descoperi singură. Oricum, odihna ți-a mai redat puterile.

— Dar Oryon ce va face? Ştii cumva?

— Ştiu doar că rețeaua de forță din jurul clădirii poartă semnătura lui şi asta înseamnă că a hotărât să treacă la acțiune. Tensiunea a început să crească odată cu crearea rețelei. O simți?

Tria rămase nemişcată, verificându-şi simțurile. O temere nedefinită o apăsa. Resimțea firele de forță țesute în jurul şcolii, formând o barieră care se strângea, nu doar închizând totul în ea, ci devenind tot mai puternică, tot mai letală, fiindcă absorbea puterile tuturor celor prinşi înăuntru. Şi totuşi, nimic nu era vizibil; poate că nu simțea decât propria ei frică.

— Ai încredere în simțurile tale, domnişoară!

— Veronica, de fapt ce eşti tu? îndrăzni Tria să întrebe. Nu eşti doar o îngrijitoare, asta-i sigur.

Femeia se întoarse cu spatele.

— Haide, că nu avem timp de ghicitori acum! Dacă supraviețuieşti acestei încercări, poate vei afla ce sunt, adăugă ea ajungând la uşă şi

deschizând-o.

Tria încuviință şi se ridică în picioare. În pragul uşii, se opri o clipă.

— Lina ce face? E încă în viață?

— Pantera trăieşte. Vindecătorii i-au închis rănile. Dacă Lina va supraviețui sau nu – asta n-aş putea spune.

În timp ce vorbea, Veronica o împinse afară din cameră şi închise uşa în urma ei. Tria rămase nelămurită în mijlocul coridorului. Habar n-avea ce să facă sau unde să se ducă. Se îndreptă în cele din urmă spre holul de la intrare şi de acolo ieşi în curtea interioară. Fântâna arteziană funcționa din nou, ca un omagiu adus primăverii pe cale să sosească. Zăbovi o clipă lângă ea, cu gândul la Wilce şi la ziua în care, aici, o invitase la Balul de Iarnă. Amintirea acelui moment îi întări hotărârea.

— Trebuie să te eliberez, şopti. Nu ştiu cum îl voi înfrânge pe Oryon, dar voi găsi eu o cale.

Intră în clădirea principală, unde cursurile începuseră deja. Străbătu în viteză coridoarele, observând cu uşurare că uşa clasei în care preda magistrul San Marté era închisă; deci nimeni n-o putea zări, pentru a o acuza de chiul. Deşi, la urma urmei, toți profesorii ştiau care e misiunea ei şi deci nu se aşteptau s-o vadă la ore. De fapt, era de mirare că se mai țineau încă orele, ținând seama de amenințarea care plana asupra şcolii.

Senzația aceea de apăsare, temerea că îi aştepta un dezastru iminent, era mai puternică aici, în

această clădire. Răsucindu-şi pe deget inelul directoarei, îşi înăbuşi dorința de a o lua la fugă. Oricum, rețeaua făcea imposibilă orice tentativă de evadare. Şi cum ar putea fugi când soarta şcolii se afla în mâinile ei?!

Fără a şti prea bine ce face, urcă scările până la etajul al treilea, se duse spre camera ei, deschise uşa şi intră. Îndemnată probabil de amintirea vie a lui Wilce de lângă fântână, se apropie de măsuța de toaletă şi scoase din sertar micul glob de cristal pe care i-l dăduse el. Nu-l mai purtase din ziua în care, în camera lui Rehanne, zărise în el imaginile acelea înfiorătoare. Acum şi-l prinse în jurul gâtului. Nuanța roşie a rochiei reflectate în el îi dădea culoarea sângelui.

Pe măsuță se afla şi talismanul Linei. Îl luă şi pe el; poate că va întâlni în drum o pază care trebuia dezactivată. Răsucindu-se în loc, privi apoi spre pat, uimită să-l vadă cu aşternutul nestrâns şi pătura zvârlită pe jos, aruncată parcă de o persoană care se sculase în grabă. Ieri, ultima dată când fusese aici, patul fusese strâns; înseamnă că noaptea trecută cineva dormise în el, cineva care se trezise şi ieşise apoi pe fugă, lăsând dezordine în urmă.

Se apropie, se aplecă şi ridică un colț al păturii roz de pe podea, apoi îi dădu iar drumul, paralizată de groaza pe care o simțea strecurându-i-se pe şira spinării, ridicându-i părul în creştetul capului. În vreme ce ea se agita aiurea şi pierdea

vremea, Oryon îşi sporea forțele. Aerul în jur părea să freamăte de primejdii. Venise ora cumplitei încercări, iar ea nu era gata.

Simți cum i se face pielea de găină şi firele de păr de pe brațe i se ridicară; o mie de ace îi străpungeau parcă trupul. Se duse în mijlocul camerei şi îşi încleştă mâna pe globul de cristal.

— Wilce! strigă în vreme o forță aidoma unei mâini uriaşe o împinse la podea, în genunchi.

Cristalul era cald la pieptul ei. Din el, o forță izvorî şi se scurse în trupul ei. Tria se ridică în picioare. Încercând parcă să învingă un vânt aprig, se împletici spre uşă, o deschise şi ieşi pe coridor.

Scările! Trebuia să ajungă la scări. Luptându-se împotriva acelui vânt, se apropie de treptele pe care urcase cu o seară în urmă. Dar nu le găsi. Oricât încercă să le vizualizeze, oricât de ferm intenționă să le facă să apară, în fața ei nu se aflau decât zidurile bej şi uşa de la baie.

— Oryon! strigă ea spre tavan. Oryon, arată-te, laşule!

La țipetele ei, o uşă îngustă deveni vizibilă în zidul din față. Fără a mai pierde vremea stând să se minuneze, se aruncă spre ea.

Clopoțelul sună în sfârşit încheierea orei de etică şi Tria ieşi pe culoar. Lecția i s-ar fi părut interesantă, dacă magistrul San Marté n-ar fi bombardat-o mereu cu întrebările lui. Simțind că are nevoie de aer curat, se grăbi spre curte.

Soarele de primăvară transformase arteziana într-un curcubeu cristalin. Se apropie suficient de mult pentru a simți pe piele stropii fini. Întinse mâna în jetul de apă, împrăştiind în aer picături de apă. O bătaie pe umăr o luă prin surprindere şi, speriată, se răsuci în loc. Kathyn şi Rehanne se apropiaseră fără ca ea să le audă.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te speriem, spuse Rehanne.

— Te căutam, adăugă Kathyn, de când am auzit vestea.

— Ce veste?

Davy şi Jerrol le-au povestit tuturor cum ți-ai petrecut întreaga noapte afară, căutând-o pe Lina, cum ai găsit-o după ce fusese împuşcată de un fermier, cum te-ai luptat cu dulăii fermierului şi ai adus-o înapoi. Rehanne se întrerupse pentru o clipă, privind-o curioasă, apoi continuă: Nu ştiu cum ai reuşit. Şi cum ai scăpat fără să fii rănită. Arăți de parcă toată noaptea n-ai fi făcut altceva decât să dormi.

Tria deschise gura, gata să protesteze că, *într-adevăr,* nu făcuse altceva decât să doarmă; nu avea idee ce tot spunea Rehanne. Dar înainte de a putea răspunde, Kathyn o prinse de braț.

— Kress şi Oryon au dispărut, o anunță ea, speriată şi furioasă în acelaşi timp. Şcoala e sub vrajă, aşa că nimeni nu poate intra sau ieşi, iar Verin, Salor şi directoarea au vindecat pantera, dar niciuna dintre ele n-a reuşit s-o transforme

înapoi în Lina. Lucruri teribile se întâmplă, aşa că nu mă aşteptam să te găsesc aici, jucându-te cu apa.

O dâră de lacrimi îi alunecă pe obraz când rosti aceste cuvinte. Rehanne îi întinse o batistă şi se întoarse spre Tria:

— Am venit să-ți spun că am greşit lăsându-te să-i faci față singură lui Oryon. M-am simțit vinovată fiindcă mi-am încălcat promisiunea că te voi ajuta. Când am auzit ce ai făcut de una singură, mi-a fost atât de ruşine, încât mi-am zis că trebuie să fac tot ce-mi stă în puteri. Dar… tu nu te-ai dus la cursuri, nu-i aşa? întrebă ea cu incredulitate şi reproş în glas.

Tria înclină capul, neştiind ce să răspundă. Nu înțelegea nimic, deşi îşi amintea că avusese de gând s-o caute pe Lina în dimineața asta; faptul că uitase de suferința ei i se părea cumplit. Dar fetele spuneau că ea a salvat-o deja! Ceva foarte straniu se petrecea. Iar acum voiau să-i găsească pe Oryon şi Kress. Cu un şoc, îşi dădu seama că habar n-avea ce se întâmplase cu acesta din urmă; Kathyn credea că fratele ei e undeva împreună cu Oryon. Dacă le-ar spune adevărul, ar crede-o nebună fiindcă a venit la ore, ca şi cum ar fi fost o zi obişnuită. Şi totuşi, va trebui să le spună şi, împreună, poate că vor găsi o cale de a-l opri pe Oryon. Era bine să aibă doi aliați; prea mult timp dusese bătălia de una singură.

Cu bagheta, Oryon trasă o serie de simboluri pe podeaua mansardei. Dar în urma baghetei nu se vedea nimic şi Tria nu izbuti să vizualizeze rezultatul semnelor complicate. Oryon părea să le vadă însă bine, fiindcă se uita fix la podea şi îşi flutura bagheta în aer ca un dirijor în sunetele unui marş triumfător. Lumina magică abia dacă mai licărea. De undeva de jos, cineva strigă numele lui Oryon. Era o voce de fată care i se păru Triei bizar de familiară.

El însă nu păru să audă strigătul; rosti o frază pe care o învățase probabil din *Breyadon*:

— *Calyor margra felefor tisitiya mura calyor na.*

Clădirea se zdruncină. Lumina magică se stinse. Un strigăt de „Oryon, opreşte-te!" fu urmat de zgomotul unor paşi urcând în goană treptele, în ciuda pazei pe care el o instituise.

— *Tisit felefor mu ragana lo!*

În beznă, paşii se apropiau. Tria încercă în zadar să reaprindă luminița. O bufnitură şi o înjurătură îi dădură de înțeles că Oryon fusese descoperit. Fără a mai ține seama că el îi interzisese să se mişte din loc, se repezi spre neaşteptatul ajutor sosit.

O coloană de lumină izbucni în fața ei. Nemaiputându-se opri, pătrunse direct în arşița ei. Icni de groază şi plămânii i se umplură de foc.

Cu talismanul Linei prins între dinți, Tria urcă treptele spre întunericul de sus. Vocea lui Oryon o

ghida; rostea cuvinte ce nu puteau proveni decât din *Breyadon.* Ajunsă în capul scării, scuipă talismanul şi îl auzi rostogolindu-se pe trepte în jos. Vocea încă se mai auzea şi Tria strigă din nou la ea să se oprească. Era o beznă absolută, în care nu putea zări nimic; deşi lăsase deschisă uşa de jos, nicio rază nu pătrundea până în iadul acesta.

Cât e de diferit locul ăsta întunecat de sala elegantă şi strălucitoare în care am urcat ieri pe aceeaşi scară! îşi spuse ea în vreme ce bâjbâia, căutând un loc sigur în care să pună piciorul. Când îl găsi, se năpusti spre vocea care continua incantația.

Oryon se afla mai aproape decât crezuse ea. Se lovi de el, îl răsturnă şi se prăvăli deasupra lui. Cu o înjurătură, el o înhăță şi încercă s-o azvârle într-o parte. Tria se agăță însă de el şi îşi adună toate puterile. Dar nu ea aprinse uriaşa flacără care izbucni, răsucindu-se în jurul lor, învăluindu-i într-un vârtej de foc. Zări o formă albă în mijlocul vârtejului şi auzi un țipăt; parcă fusese al ei. O duhoare teribilă o sugrumă, sufocând-o. Abia mai putea respira. În lumina flăcărilor, văzu chipul lui Oryon privind-o.

— Ai ajuns prea târziu! urlă el. Am reuşit!

Căldura insuportabilă începu să se domolească. Zidul de foc se curbă, depărtându-se de ei, lăsându-i suspendați în centrul unei sfere incandescente. Podeaua de dedesubt dispăruse. Oryon se trase într-o parte şi se ridică în picioare,

deşi nimic solid nu exista sub tălpile lui. Îndreptă bagheta spre ea. Tria încercă să se ridice şi ea, zbătându-se ca un înotător în ape adânci. Oryon izbucni în râs văzându-i eforturile zadarnice.

— Focul este elementul meu! anunță el. E simbolul puterii mele, invincibil, de neoprit. Nimic nu-mi va sta în cale!

— M-ai trădat. Ştiam că o vei face.

Gândul se formă şi se exprimă parcă singur, deşi Tria nu ştia de ce îl rostise.

— Aşa cum şi tu ai încercat să mă trădezi pe mine, replică el. Dar n-ai avut forța necesară. Nu te-ai măsurat niciodată cu mine. Directoarea a crezut că-mi pune în față un egal; asta demonstrează cât de proastă şi de necugetată e.

— Cred că ai subestimat-o.

— O să vezi imediat cât de rău de înşeli. Te-am adus aici pentru a fi martoră la triumful meu.

Dar nu el o adusese aici! Ea îl căutase; ea îl găsise; ea trecuse de pază pentru a ajunge la el. Şi totuşi, fusese şi aici, alături de el. Îşi amintea ca într-un vis că stătuseră împreună toată noaptea în mansarda asta, încercând în zadar să-şi adune puterile pentru a întoarce vraja asupra lui şi a salva şcoala. Îşi amintea cum simțise că nu e suficient de puternică şi cum disperarea i se transformase în speranță când auzise – sau când strigase, ori când cineva strigase… când ea însăşi îl atacase pe Oryon. Imaginea flăcărilor devoratoare îi aduse un țipăt în gât şi mâna îi

zbură la piept, pentru a-l înăbuşi. Degetele i se încleştară pe globul de cristal.

Pandantivul îi aminti de palatul de cristal în care fusese transportată când rostise versurile din *Breyadon*. În minte îi reveni şi sfera de cristal pe care o zărise prin peretele tunelului când Aletheia o condusese pe calea dintre lumi. Şi o altă amintire necunoscută îi apăru în gând: se văzu rătăcind pe calea aceea, singură. Singură, şi totuşi în compania cuiva. Oryon. Nu acest Oryon care o privea acum disprețuitor. Un al doilea, jalnic şi în descompunere.

De unde îi veneau aceste gânduri? Probabil că îşi pierdea mințile. Strânse mai tare în palmă globul de cristal. Parcă îi conferea putere şi stabilitate. Îşi îndreptă spatele şi privi drept spre Oryon.

— Nu vei câştiga! îi spuse. *Breyadon* nu poate fi folosit pentru a face rău!

Îşi îndreptă apoi gândurile spre cel ce sălăşluia în palatul de cristal. *Ai spus că pot veni din nou la tine în vreme de pericol cumplit. Şi ai mai spus că atunci s-ar putea să nu mai reuşesc să plec. Îmi asum acest risc. Nu-l pot lăsa pe Oryon să-şi ducă planul la împlinire.*

Ținând globul în palmă, îşi imagină palatul de cristal cu curcubeele lui tremurânde, recreând în minte întreaga frumusețe a locului în jurul ei. Lumina roşiatică a flăcărilor păli, iar sfera incandescentă se solidifică. Oryon privi uluit în

stânga şi-n dreapta.

— Unde ne aflăm? Ce se întâmplă?

Ecoul vocii lui se reverbera pe fețele multiple ale cristalului care îi înconjura. Iar în mintea Triei, un alt glas rosti:

Bine ai revenit, fiică! Cine este cel pe care l-ai adus cu tine?

În vreme ce ea îşi pregătea răspunsul mental, Oryon se împletici în jurul structurii delicate, ca un nor întunecat ce amenința un curcubeu.

— Ce ai făcut? întrebă el din nou. Unde e şcoala?

Un tânăr nervos şi nerăbdător, continuă vocea. *Îmi aminteşte de o persoană pe care am cunoscut-o odinioară, cu mult timp înainte. Mintea lui nu se deschide în fața mea. Aş putea s-o forțez, dar aş prefera, dacă îmi permiți, să-l observ prin ochii tăi.*

Amintindu-şi ce se întâmplase data trecută când fusese aici, înțelese ce anume îi cerea vocea. Acceptă şi se îmbărbătă pentru lumina albă arzătoare care avea să vină. Şi lumina o umplu, cu o durere arzătoare. Căldura intensă şi strălucirea curățară şi purificară totul în cale. Tria nu ascunse nimic în fața ei, deşi era conştientă că lumina nu atingea decât ce-i permitea ea să atingă.

Lumina păli. Vocea vorbi din nou:

Îți mulțumesc, fiică. Ai învățat multe de la precedenta noastră întâlnire. Ți-ai găsit drumul pe căi dificile, dar unele şi mai încâlcite îți stau înainte. Mă voi gândi ce e de făcut cu acest tânăr. El nu e

receptiv la vocea mea, aşa cum ai fost tu.

Triei îi revenise vederea; Oryon stătea în faţa ei, holbându-se curios.

— Ai intrat în transă, spuse el. Încerci să faci vreo vrajă, dar eu n-am să te las. Nu mi-am pierdut puterea, adăugă îndreptându-şi bagheta spre ea. Du-ne înapoi la şcoală; altfel am să te ucid.

Tria făcu semn că nu şi se pregăti să-i explice că nu avea această putere, când îl văzu dându-şi brusc capul pe spate şi fluturând haotic din mâini, ca şi cum încerca să se apere de nişte lovituri.

— Nu! strigă el. Ieşi din capul meu! Nu poţi face una ca asta!

Se răsuci în loc şi, urlând „Felefor mura-na!”, îşi aruncă bagheta spre zidul care îi înconjura. Cristalul emise un sunet înalt; curcubeele tremurară; zidul se zdruncină. Cioburi ascuţite ca nişte pumnale se revărsară în jos. Oryon urlă şi se repezi spre o barieră din cristal zimţuit. Tria se ghemui, încrucişându-şi braţele deasupra capului pentru a se feri de ploaia de cioburi, şi auzi zgomotul paşilor lui cum se îndepărta. Se ridică pentru a-l urma, dar cu un trosnet sonor, un alt cristal se prăbuşi deasupra ei. Aidoma unor pumnale, zecile de cioburi se înfipseră în carnea ei.

— Fii liniştită, fiică, şopti vocea din mintea ei. Altcineva îţi va duce misiunea la bun sfârşit.

Şi totul pieri.

24 Război şi moarte

Tria şi Rehanne o conduseră pe Kathyn în clădirea principală. Tria avusese de gând să treacă în grabă printre sălile de clasă înainte să audă clopoțelul sunând începerea unei noi ore, să găsească un loc retras în salon, s-o lase pe Kathyn să-şi revină după vestea că fratele ei dispăruse şi să se gândească la ce avea de făcut în legătură cu Oryon. Dar abia intrară pe uşă, când întreaga clădire se zdruncină ca la un cutremur puternic. Izbite de perete, se străduiră să-şi mențină echilibrul în vreme ce şcoala se legăna aidoma unei bărci în mijlocul furtunii. Lumina electrică se stinse şi un fantomatic licăr roşiatic luă locul razelor de soare.

— Am ajuns prea târziu! strigă Rehanne.

Elevii ieşiră în grabă din clase împreună cu profesorii şi se împleticiră spre ieşire, valul de trupuri luându-le şi pe ele în drum. În curte, elevii se strânseră unii în alții, plângând şi țipând. Deasupra lor, un plafon de foc înlocuise cerul. Din fântână țâşnea o apă roşie ca sângele, inundând dalele de piatră.

Coral, pradă isteriei, se împiedică de Tria, îşi înfipse unghiile în brațul ei şi urlă „Fă ceva!” Rehanne o cuprinse în brațe şi o trase într-o parte. Coral tăcu şi Tria bănui că Rehanne îşi foloseşte

puterile pentru a o împiedica să empatizeze cu revărsarea de panică din jur. Îmboldită însă de implorarea fetei, căută în disperare să vadă ce ar putea face. Un singur lucru îi veni în minte. Îşi lansă puterile în sus, spre plafonul de flăcări şi încercă să creeze o breşă în el, dar nu reuşi. Disperată, trase focul spre ea, aducându-l ca un vârtej în jurul ei. Căldură şi o durere insuportabilă. Se prăbuşi, țipând, în marea de flăcări. Îşi simți carnea arzând, topindu-se şi în acelaşi timp un îngheț teribil, cumplit, puse stăpânire pe ea; întunericul o înghiți.

Lumina reveni. Tria deschise ochii şi privi chipul îngrijorat al lui Verin. Focul n-o ucisese; doar leşinase. Zăcea acolo unde căzuse, dar solul de sub ea era solid, imobil, iar deasupra strălucea lumina firească a zilei. Voci şoptite luaseră locul strigătelor de panică. Verin o ajută să se ridice. Coral îi luă mâna.

— Ai reuşit! exclamă ea cu glasul plin de admirație şi venerație.

Pretutindeni în jur, murmurele tăcute se transformară în mulțumiri sonore şi aplauze frenetice. Auzea totul ca printr-un zid de confuzie, de amintiri contradictorii ce-i bâzâiau în minte. Rehanne îngenunche lângă ea.

— Tria, ai fost minunată! Să tragi tot focul acela în tine însăți! Am crezut – cu toții am crezut – că nu va mai rămâne din tine decât o mână de

cenuşă, dar flăcările au dispărut pur şi simplu. Bluza ta verde nu e nici măcar pârlită. Cum ai reuşit?

— Atâta putere! exclamă şi Nubba, a cărei față rotundă se aplecă deasupra ei. Aşa cum am spus eu mereu, nimeni nu are talentele Triei.

— Rețeaua a dispărut! strigă un glas triumfător dinspre poarta grădinii.

Britnor se apropie de Nubba cu un zâmbet larg pe figura lui de obicei sobră. Mă întreb unde se ascunde Oryon al nostru acum, că l-ai înfrânt fără drept de apel.

Cuvintele lui străpunseră zidul de confuzie din mintea ei şi Tria dădu să se ridice în picioare. Kathyn se apropie pentru a-i întinde o mână de ajutor, dar Tria i-o dădu la o parte.

— S-o ajutăm, icni ea. Trebuie s-o ajutăm!

Rehanne se postă în fața ei.

— Pe cine să ajutăm? Despre ce vorbeşti?

Nu avea însă timp de explicații, aşa că trecu în grabă pe lângă ea.

— Vino, îi ceru în vreme ce porni în fugă spre clădirea profesorilor. Petra, strigă ea apoi, zărindu-şi colega de clasă, unde e Aletheia?

— N-am văzut-o.

— Ajută-mă s-o găsesc!

Intră în goană în clădire şi se îndreptă spre apartamentul profesoarei, strigându-i numele.

— Nu e aici.

Tria se opri, văzând-o pe doamna Blake venind

spre ea.

— Pot să te ajut eu? întrebă aceasta apropiindu-se.

— Trebuie s-o găsesc. Trebuie să-mi deschidă o uşă, ca să pot ajunge la... la...

Dar se opri derutată. Oare de ce trebuia s-o găsească pe Aletheia? De unde îi venise gândul acesta neaşteptat şi insistent? Oricum, tot ce ştia era că lumea o lăuda pentru o reuşită care aparținea de fapt altcuiva, unei persoane care se afla acum într-un pericol cumplit. Fiori reci ca lama unui pumnal o cuprinseră.

Doamna Blake îi luă mâinile, se uită la degetele ei şi încuviință cu un semn al capului, de parcă examinarea îi oferise răspunsul dorit.

— Eşti chemată, spuse ea. Trebuie să te duci.

La auzul unor paşi în spatele ei, Tria se răsuci în loc, sperând s-o vadă pe Aletheia. Dar era Petra, urmată îndeaproape de Rehanne şi Kathyn.

— Aletheia nu e în curte, anunță Petra.

— Va trebui să ne descurcăm fără ea. Ne puteți ajuta, doamnă? întrebă Tria întorcându-se spre doamna Blake.

— Eu nu am talentele Aletheiei, dar vă pot împrumuta putere, ție şi Petrei. Ați învățat amândouă cu Aletheia; aveți deci cunoştințele şi forța necesare pentru a deschide o uşă.

Tria se întoarse spre Petra.

— Trebuie să ajungem la tunelul în care ne-a dus Aletheia în ziua în care a lăsat-o pe Irel în

lumea aceea în care timpul curge înapoi. Trebuie să ne grăbim. E urgent. Nu-ți pot explica acum.

Cu ochii mari, Petra se holba la ea.

— Eu n-am deschis niciodată o uşă.

— Dar ai talentul necesar. Vino! Trebuie s-o facem, îi ceru Tria, luându-i mâna în palma ei.

Doamna Blake o prinse de cealaltă mână.

— Toți cei dispuşi să ne ajute, haideți să formăm un cerc! ceru profesoara.

Rehanne li se alătură, iar Kathyn intră în cerc între ea şi Petra.

— Fac orice pentru a-l ajuta pe Kress, spuse prinzându-le de mâini.

Verin se interpuse între ele. Tria se bucură văzând-o; nu observase când tămăduitoarea se apropiase de grupul lor. Acum se concentră, aşa cum le învățase Aletheia. Un val de slăbiciune o cuprinse. Mintea i se înnegură, iar în jur se aşternu întunericul. Simțea cum piere treptat, cum se topeşte în neant. De undeva, o zvâcnire de forță o readuse la viață. Mintea i se limpezi din nou.

Un punctuleț negru plutea în centrul cercului format de trupurile lor. Gaura cheii! Tria îşi aținti puterile spre el şi simți cum celelalte fluxuri de forță i se alătură. Punctul crescu, devenind o gaură mare şi neagră. Tria închise ochii şi păşi spre ea, trăgându-le şi pe celelalte în urma ei. Nu vedea nimic. Orbecăia printr-un frig intens, aidoma morții.

— Zidul! strigă cineva. L-a deschis!

Tria nu pierdu vremea întrebându-se ce însemna asta. Impulsul care îi ghida paşii nesiguri o împingea înainte, iar puterile celorlalte i-o întăreau pe a ei. Se deplasa ca într-un vis, abia conştientă de existența fetelor de lângă ea, cu mâinile prea amorțite pentru a le mai simți strânsoarea şi auzindu-le vag glasurile.

Se opri. Cineva strigase. Frigul deveni mai înghețat. Membrele îi înțepeniră. Nu se mai putea mişca; nu mai putea decât să se sprijine pe brațele care o susțineau.

— A murit. Vocea lui Verin rostise primele cuvinte pe care Tria le auzi clar. Ciobul acela de cristal i-a străpuns inima.

Cu gesturi blânde, mâinile o întoarseră şi o duseră din acel loc.

— Nimeni n-ar trebui să-şi vadă propria moarte, spuse doamna Blake de alături. Poftim, e al tău acum, adăugă ea strecurându-i peste cap un lănțişor; Tria simți pe piept greutatea familiară a micului glob de cristal. Şi trebuie să porți asta, mai spuse profesoara, punându-i pe deget un inel.

Uimită, Tria ridică mâna. O licărire portocalie străluci în beznă: inelul cu piatră al directoarei deveni vizibil şi, în lumina lui, îşi privi însoțitoarele. Fața lui Kathyn era palidă, udă de lacrimi. Petra părea şocată. Verin avea o expresie cruntă, iar mâinile îi erau mânjite de sânge. Rehanne se rezemase de peretele tunelului şi Tria

se întrebă dacă nu cumva o să leşine. Doar doamna Blake părea neafectată.

— Odihneşte-te puțin, îi spuse profesoara. Lasă-ți puterile să revină.

— Puterile? Sunt ale mele sau… ale ei?

Nu era nevoie să întrebe ce văzuseră celelalte. Amintirile o inundară – de la Tria originală şi de la celelalte euri ale ei. *Ea* nu era decât o reflexie. Cum se putea ca ea să trăiască, în vreme ce Tria cea reală murise?

— Tot ce a fost al ei îți aparține ție acum. Reflexia a devenit realitate.

— Atunci înseamnă că eu… că trebuie să fac ceea ce ea… Oryon! Era…

— Nu era acolo. I-am găsit numai bagheta, ruptă în trei.

— Trebuie să-l găsim. Haideți! le îndemnă Tria pe celelalte. Nu se poate să fi ajuns prea departe.

Bănuia unde s-a dus Oryon. Îşi aminti de bariera misterioasă pe care o întâlnise în rătăcirile ei anterioare prin tuneluri, bariera în dosul căreia văzuse acea panteră care nu putea fi decât Lina. Iar acolo unde fusese Lina se aflau, probabil, Wilce şi Gray, ba poate chiar şi Kress. Şi, desigur, cele care îi țineau prizonieri: Femeile Teribile. În mod sigur, Oryon va cere ajutor de la cele care îi furnizaseră puterea necesară pentru a-şi duce planul la îndeplinire. Încălcase târgul încheiat cu ele, crezând că secretul din *Breyadon* îi putea oferi tot ce voia, dar cum planul lui eşuase, probabil că

va încerca să reia legătura cu Femeile Teribile.

Tria nu ştia unde anume se aflau în tunel şi nici încotro era bariera aceea. Şi, desigur, nu avea idee cum să treacă de ea odată ce o va găsi. Dar nu spuse nimic fetelor de lângă ea. Erau deja zdruncinate; cât timp ar mai urma-o dacă ar şti că s-a rătăcit?

În tunel domnea frigul şi o lumină foarte slabă. Pereții erau opaci; nu-şi putea da seama dacă se aflau într-o zonă pe care o mai străbătuseră deja. Neavând nimic după care să se ghideze, nu putea decât să meargă înainte prefăcându-se încrezătoare şi sperând că nimeni nu-i va sesiza starea de spirit.

Ar fi vrut să ştie ce s-a întâmplat cu bătrânul din palatul de cristal, dacă distrugerea acestuia îl ucisese sau, dimpotrivă, îl eliberase. Dacă el ar fi aici, s-o îndrume… Trimise spre el un apel mental, dar nu primi răspuns. Repetă chemarea iar şi iar, în van, în timp ce tunelul nu părea să le ducă nicăieri.

— Ce-i asta?

Întrebarea o luă prin surprindere şi o opri în loc. Rehanne se apropie de ea şi-i arătă o formă întunecată zăcând în penumbră, lângă peretele tunelului. Părea o grămadă de zdrențe. Preocupată cum era, Tria ar fi trecut pe lângă ea fără a o remarca, însă orice obiect întâlnit în tunelul acesta pustiu merita cercetat. Alături de Rehanne, se apropie precaută; celelalte rămaseră în spatele

lor. Simțind duhoarea ce se ridica din silueta aceea informă, Rehanne se trase înapoi.

— E ceva mort, spuse ea.

Tria făcu însă un pas şi îngenunche lângă grămada de zdrențe. Întinse o mână şi o atinse uşor, întorcând-o. Tresări simțind carnea putrezindă pe brațul osos. Nu, nu putea fi viu!

Dar o răsuflare sacadată, horcăită, demonstra că era, totuşi, viu.

— E Oryon! anunță ea. Nu Oryon cel pe care îl căutăm noi, ci un dublu al lui. L-am întâlnit aici când... când unul dintre eurile mele s-a rătăcit aici. De fapt...

Privi în jur, ştiind ce avea să vadă în apropiere. Dar înainte să poată zări mai mult decât o imagine fugară a fustei din lână maro, doamna Blake se interpuse între ea şi silueta prăbuşită la pământ.

— Cea de aici chiar *e* moartă. Nu te uita la ea, Tria.

Scuturându-şi un fior, Tria se întoarse din nou spre forma jalnică de la picioarele ei.

— Am crezut că şi el a murit. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că trăieşte încă. El e bun. Dacă ar fi murit şi ar fi pătruns la loc în Oryon, l-ar fi îndepărtat de planurile lui diabolice. Cum mai poate trăi însă în starea în care e, nu înțeleg.

Doamna Blake îngenunche lângă ea şi privi silueta prăbuşită.

— Oryon nu-l lasă să moară, spuse ea, fiindcă nu-l vrea înapoi. Verin, îi poți alina suferința?

Tămăduitoarea se apropie, aşează trupul într-o poziție mai comodă şi, fără a da vreun semn de repulsie, îşi trecu palmele peste membrele lui chinuite.

— Prea multe nu pot face, spuse ea clătinând din cap. Nici nu ştiu cum de mai trăieşte. N-a rămas din el decât un cadavru ce respiră. Dacă am găsi o modalitate să-l eliberăm de suferință, am face o faptă bună.

— Şi poate că l-ar opri pe Oryon cel real, interveni Petra. Împreună, ar trebui să avem puterea de a rupe legătura prin care Oryon îl ține în viață.

— Nu-mi place ideea de a-mi folosi puterile pentru a ucide, însă în acest caz…

Vocea lui Rehanne se stinse, copleşită de milă.

— Haideți s-o facem şi să-l căutăm în continuare pe adevăratul Oryon, spuse Kathyn.

Nerăbdarea din glasul ei arăta că fata era mai preocupată de fratele ei decât de chinul umbrei umane de la picioarele ei.

— Nu! Aşteptați! strigă Tria şi se întoarse spre Petra. Spuneai ceva despre o legătură?

— Păi, dacă Oryon îl ține în viață, aşa cum a sugerat doamna Blake, înseamnă că între ei există o anumită legătură. N-am dreptate?

— O legătură slabă, răspunse profesoara, însă una prin care îi transmite suficientă forță vitală încât să nu-l lase să moară.

— Trebuie să-l ținem în viață, exclamă Tria.

Dacă găsim şi urmăm legătura aceea, vom ajunge la Oryon.

— Este posibil, încuviinţă doamna Blake.

— Bun! Acum Tria ştia ce au de făcut. Verin, tu stai aici cu el şi foloseşte-ţi toate puterile pentru a-l ţine în viaţă. Petra, rămâi şi tu; dacă nouă ni se întâmplă ceva, o vei putea duce pe Verin înapoi. Toţi ceilalţi, veniţi cu mine!

Nimeni nu ripostă la ordinele ei. Chiar şi profesoara părea că acceptă să-i cedeze ei comanda.

— Rehanne, continuă Tria, tu poţi pătrunde în minţile oamenilor. Încearcă să intri în gândurile lui şi să găseşti legătura aceea. Kathyn, tu împrumută-i din puterea ta, dacă a ei nu e suficientă.

Rehanne se încruntă de concentrare. Fără a vorbi, o luă pe Kathyn de mână. În tunel domnea o tăcere desăvârşită, cu excepţia răsuflării grele a lui Oryon. Când Tria tocmai îşi spunea că nu mai suportă tensiunea, Rehanne exclamă:

— Am găsit-o!

Cu mâna în mâna lui Kathyn, porni înainte. Tria le urmă, bucuroasă că se poate depărta de trupul pe jumătate mort al lui Oryon şi de cadavrul unuia dintre eurile ei. Doamna Blake i se alătură.

Înaintarea era înnebunitor de lentă. De câteva ori, Rehanne se opri pentru a căuta din nou legătura aceea firavă.

— E ca şi când aş încerca să urmez un singur fir

dintr-o pânză de păianjen, explică ea. Mi-e aproape imposibil să-l văd şi e atât de fragil la atingere!

Fata se opri din nou şi Tria gemu, crezând că a pierdut legătura.

— Am dat de un fel de obstacol, spuse Rehanne. Firul trece prin el, dar eu n-o pot face.

Tria se apropie şi simți la rândul ei bariera. Concentrându-se, zări un licăr vag.

— Acesta e locul în care mă aşteptam să-l găsim, spuse ea. Dar nu ştiu cum putem trece de obstacol.

— Lasă-mă să-l simt şi eu, îi ceru doamna Blake, care se apropie, îşi puse palmele pe barieră, pipăind-o în sus şi-n jos, apoi se trase înapoi. E lucrătura teribililor, spuse ea. E puternică, dar dacă-mi împrumută cineva putere, cred că o pot străpunge suficient pentru ca o persoană să treacă dincolo. Tria?

— Mă duc, răspunse ea. Deschideți-mi calea!

Profesoara lucră în viteză. Tria nici nu avu timp să se gândească mai bine la nebunia pe care o făcea, ducându-se să-i înfrunte singură pe Oryon, pe Femeile Teribile şi pe ceea ce rămăsese din Wilce şi Gray. Plus Kress.

Doamna Blake îşi depărtă brațele şi-i făcu semn să treacă printre ele. Tria se strecură şi se pomeni de cealaltă parte a barierei. Culoarul în care se afla era pustiu şi se curba la o oarecare distanță în față. Hotărâtă, porni înainte, conştientă că, la

curba aceea, va ieşi din raza vizuală a celor care o însoțiseră până aici.

Dincolo de cot, culoarul continua la fel de pustiu; în față se zărea o altă curbă. Bine, cel puțin, că nu existau şi coridoare laterale; însemna că se îndreaptă în direcția cea bună. După a doua curbă, urma însă şi a treia. Descurajată, rezistă tentației de a se întoarce. Când coti, un urlet înfiorător şi un hohot de plâns oribil, inuman, îi dădură de ştire că a ajuns aproape de țintă. Sunetele îi înghețară sângele în vine, dar nu se opri.

Tunelul se sfârşea cu un fel de arcadă dincolo de care văzu un câmp presărat cu cadavre putrezinde şi dezmembrate, sub un cer ca de fier topit. Duhoarea de sânge, excremente şi carne în descompunere se ridica în valuri, sufocând-o. Ici şi colo pe câmp se aflau bolovani cu muchii ascuțite, pe care stăteau cocoțați vulturi cu chipuri omeneşti. În vreme ce ea privea, doi sau trei dintre ei se repeziră în jos, pentru a se hrăni cu stârvuri. Harpii! S-ar fi întors să fugă, dar țipetele o împiedicau; ceva în locul acesta teribil era încă în viață.

Punându-şi mâna la nas şi la gură, trecu pe sub arcadă şi înaintă printre cadavre. Picioarele i se afundau într-o mocirlă scârboasă, astfel că trebuia să tragă de ele pentru a înainta, alegându-şi drumul lent, cu grijă. Se sufocă şi stomacul îi urcă în gât. Ar fi vrut să fugă, dar celelalte euri ale ei,

trecute deja prin moarte, îi insuflau curajul de a merge mai departe.

Se împiedică de un braț retezat şi fu cât pe ce să cadă. Tremurând îngrețoşată, se opri şi ascultă. Urletele se transformaseră în hohote sfâşietoare; veneau dinspre o îngrămădire de bolovani mari, în dreapta. Se duse spre ei şi-i ocoli precaută, evitând să se apropie prea mult, în caz că era doar o capcană.

Când ajunse de partea cealaltă a bolovanilor, îl zări pe Kress. Lanțuri lungi erau înfăşurate în jurul lui, legându-l de un vârf de stâncă. Capul îi căzuse în piept; un fir de salivă îi atârna din gură, scurgându-i-se pe pieptul gol. Probabil că nu era mort, însă nu el țipase. Oryon zăcea întins, cu brațele şi picioarele depărtate, pe o altă stâncă. Un fel de guler din fier, prins la gâtul lui, era fixat în piatră. Hainele lui negre atârnau fâşii-fâşii. Într-o parte, o Femeie Teribilă îi înhăță un braț, îşi înfipse colții în carnea lui şi smulse o halcă. În cealaltă parte, o a doua Femeie Teribilă îi sfâşia cu ghearele pielea de pe umăr. La picioarele lui, două fiare îi rodeau gleznele. Una dintre ele ridică ochii şi, cu oroare, Tria îşi dădu seama că îi găsise pe Wilce şi Gray.

— Tria! Ajută-mă!

Kress o zărise. Strigătele lui le alertară pe Femeile Teribile, care îşi îndreptară ochii spre ea. Singură, nu avea nicio şansă împotriva lor. Aruncă o privire spre Kress. Nu părea grav rănit. Dacă l-

ar putea elibera la timp…

Se concentră asupra lanțului care îl lega de stâncă. Ignorând strigătele lui şi vaietele lui Oryon, vizualiză lanțul întinzându-se şi lungindu-se, astfel încât în cele din urmă îl făcu să cadă la pământ. Kress se scutură şi în aceeaşi clipă Femeile Teribile urlară şi se năpustiră asupra ei. Kress înhăță lanțul, ținându-l cu ambele mâini. Tria speră să nu-l fi întins prea mult, făcându-l prea subțire – şi deci o armă ineficientă. Ridică brațele, pentru a se feri de Femeile Teribile. *Grăbeşte-te, Kress!* strigă în gând.

Inelul directoarei lucea ca focul în lumina roşie a cerului de fier topit. Femeile Teribile îşi schimbară direcția, îşi desfăcură aripile şi se ridicară în zbor deasupra ei, blestemând şi bolborosind. Piatra inelului! îi oferea protecție, aşa cum spusese directoarea, dar nu le va putea opri pe cele două mult timp.

Îl căută pe Kress din priviri; fugise spre Oryon, nu spre ea. Acum ridică lanțul în aer şi, cu un trosnet înnebunitor, îl repezi în țeasta lui Oryon, amuțindu-i vaietele pentru vecie. Apoi roti lanțul însângerat spre Wilce şi Gray.

— Nu! Ținându-şi mâna în sus, astfel ca piatra inelului să fie vizibilă pentru Femeile Teribile, Tria alergă spre Kress. Imobilizează-i, dar nu-i ucide, îi ceru ea.

Cuvintele ei nu avură însă niciun efect, aşa că îşi îndreptă puterile spre el şi-i smulse lanțul din

mâini. Când fiara-Gray îl atacă, Tria aruncă lanțul ca pe un lasou, înfăşurându-i-l în jurul gâtului, şi-l trase înapoi. Femeile Teribile răgeau ca turbate. Fiara-Wilce îşi arătă colții şi se năpusti spre ea.

— Nu, Wilce! Opreşte-te! Sunt Tria! Am venit să te duc înapoi, acasă.

Animalul frână şi se opri în fața ei, privind fix globul de cristal. O scânteie de inteligență luci în ochii lui.

— Deci îți aminteşti, spuse ea încet. Vino cu mine. Nu te voi lega. Kress, ia lanțul şi adu-i pe Gray!

De data aceasta el o ascultă, prinse capătul lanțului şi se apropie, trăgându-l pe Gray în urma lui. Femeile Teribile plonjară spre el, gonindu-l înapoi, spre stânci. Kress scăpă lanțul din mână ți Gray o luă la fugă.

— Wilce, du-te şi prinde-l, îi ceru Tria. Adu-l la mine!

Wilce făcu un salt, prinse capătul lanțului între dinți şi-l trase pe Gray spre Tria, în timp ce acesta scuipa şi mârâia. Dar Femeile Teribile îl înhățaseră pe Kress şi îşi luaseră zborul cu el. Inelul era singura protecție împotriva lor. Şi-l smulse de pe deget, îl azvârli în aer şi îşi folosi puterea pentru a-l trimite în viteză pe urmele lor, apoi îl dirijă spre mâna lui Kress. Dacă el ar avea prezența de spirit să-l prindă…!

Îl prinse. Femeile Teribile urlară şi-i dădură drumul. Kress se prăvăli la pământ şi ateriză pe o

grămadă de leşuri, care îi amortiză căderea. Tria îl văzu cum se ridică, ținând inelul în mână, şi aleargă spre ea. Femeile Teribile îşi accelerară zborul. Fără inel, Tria era vulnerabilă, aşa că plonjară asupra ei. În minte îi veniră câteva cuvinte – unele pe care le rostise Oryon mai înainte. Ce însemnau – habar n-avea, dar le strigă şi ea în gura mare:

— *Calyor margra felefor, tisitiya mura calyor na.*

Femeile Teribile ezitară în zbor, fluturară din aripi, trecură dincolo de ea, se întoarseră şi se opriră pe vârful stâncii de care era prins trupul lui Oryon.

— *Tisit felefor mu ragana lo!* continuă Tria să strige cuvintele care-i rămăseseră întipărite în minte.

Pământul se cutremură. Bolovanii se spintecară, iar Femeile Teribile se văzură nevoite să-şi ia din nou zborul. Fisuri mari apărură în sol, înghițind cadavrele. Stropi încinşi de metal topit începură să cadă din cer, arzând tot ce întâlneau în cale.

— Repede, Kress! îl îndemnă ea.

Trăgându-l pe Gray de lanț şi cu Wilce țopăind alături de ea, Tria alergă spre arcadă. Harpiile chirăiră. Pietrele explodară. Bolovanii se prefăcură în praf. Izbuti să treacă prin arcadă şi se întoarse, căutându-l pe Kress din priviri. Însângerat şi mânjit de funingine, ca o arătare venită din iad, se apropia şi el fuga, printre flăcări şi nori de fum. Fără un cuvânt, Tria se răsuci şi porni iar în

goană, cu cei doi după ea. În urma lor, urletele şi chirăielile amuțiră, înghițite de o ultimă explozie cataclismică, şi tunelul se închise.

Încă fugind, se izbiră de bariera invizibilă. Dincolo de ea se vedeau figurile îngrozite ale celorlalte fete. Cum aveau să treacă de obstacol? Doamna Blake reuşise să-l deschidă doar atât cât să se poată strecura o singură persoană. Wilce şi Gray se năpustiră asupra barierei, zgâriind cu ghearele în suprafața ei nevăzută.

— Foloseşte ăsta! o îndemnă Kress, întinzându-i inelul.

Tria îl lipi de obstacol, dar degeaba, aşa că şi-l puse la loc, pe deget. Doar nu ajunseseră până aici pentru a se vedea blocați de bariera asta! Trase adânc aer în piept şi rosti ultimele cuvinte învățate de Oryon din *Breyadon*:

— *Felefor mura-na!*

Cu un trosnet asurzitor, bariera se deschise şi se repeziră cu toții dincolo. Kress se aruncă în brațele surorii lui. Doamna Blake o ajută pe Tria să țină mai bine lanțul lui Gray.

— Gray, oh, Gray! plângea Rehanne.

Wilce se strădui să se ridice în două picioare şi, timp de câteva secunde, izbuti. Dar Rehanne strigă deodată:

— Tunelul!

Pereții se strângeau în spatele lor, unul peste celălalt, prinzându-i la mijloc. Wilce se lăsă în patru labe şi, împreună, o luară iar la fugă.

Ajunseră la locul în care tunelul se bifurca şi ramificația pe care veniseră se închise îndată ce ei trecură. Continuară să alerge până ce Tria se convinse că distrugerile încetaseră. Gâfâind, le spuse celorlalți să se oprească. După ce se odihniră cât să-şi recapete răsuflarea, porniră spre locul în care îi aşteptau Verin şi Petra.

Când ajunseră, dublul lui Oryon se ridicase în capul oaselor, sprijinit cu spatele de peretele tunelului. Pe trupul lui, carnea părea ceva mai consistentă acum. Spre marea uşurare a Triei, celălalt cadavru dispăruse; nu le întrebă ce făcuseră cu el.

Brusc, Kress se repezi la Oryon şi-l luă la pumni. Kathyn, Verin şi Petra îl prinseră de brațe şi-l potoliră.

— El e vinovat pentru toate astea! strigă Kress. El e vinovat! De ce mai trăieşte?

— Oryon care a stârnit toată nenorocirea a murit, îi explică Tria, fără a mai adăuga – din compasiune pentru Kathyn – că însuşi fratele ei era cel care-l ucisese.

Kress bombăni ceva, dar se linişti. Mai târziu vor avea timp de explicații amănunțite. Acum însă, Tria nu voia decât să se întoarcă la şcoală.

— Petra, întrebă ea, poți să găseşti uşa pe care am venit?

Verin şi Petra îl susțineau pe Oryon, care era acum conştient, iar puterile îi reveniseră. Nu rostise niciun cuvânt de când sosise Tria cu

ceilalți; probabil că resimțise moartea cumplită a originalului său.

Doamna Blake își asumă sarcina de a-l duce pe Gray de lanț. Rehanne mergea alături de el şi îi vorbea cu o voce joasă, încercând cu disperare să pătrundă în gândurile lui confuze. Mână în mână, Kathyn şi Kress veneau în spatele celorlalți, vorbindu-şi în şoaptă. Tria spera ca el să-i spună surorii lui cât de mult regreta că se lăsase antrenat în conspirația lui Oryon şi că făcuse atâtea lucruri rele, dar bănuia că mai degrabă încerca să-şi justifice acțiunile. Wilce rămăsese alături de ea şi, din când în când, încerca să meargă în două picioare, dar reuşea s-o facă doar pe distanțe scurte, după care recădea în patru labe.

Ajunseră în sfârşit la uşă şi trecură prin ea. Deşi inițial o croiseră pe coridorul din clădirea profesorilor, ieşiră acum pe culoarul lung, scăldat în lumina lumânărilor, pe care Tria îl găsise în capătul scării aceleia elegante. Doamna Blake puse lanțul lui Gray în mâna lui Rehanne şi se adresă apoi întregului grup:

— Sunteți chemați în fața consiliului profesoral. Dar nu sunteți obligați toți să veniți. Tria şi Oryon trebuie să fie prezenți; în plus, ştiu că profesorii sunt îngrijorați de soarta lui Wilce şi Gray şi că vor vrea să-i vadă şi pe ei. Ceilalți pot alege dacă vor să vină sau nu.

Doar Tria mai fusese în fața consiliului şi avea deci idee despre ceea ce-i aşteaptă. Colegii ei

păreau uimiți de locul în care ajunseseră şi cam speriați de perspectiva de a apărea în fața directoarei şi a profesorilor aşa obosiți cum erau. Verin însă spuse:

— Rămân şi eu cu Oryon. Încă nu e vindecat, nici pe departe.

Kress privea agitat în jur, căutând parcă o cale cunoscută de scăpare.

— Eu nu vreau să văd pe nimeni acum, bâigui el.

— Nici nu trebuie să participi, domnule Klemmer, îi spuse doamna Blake. Eşti liber să te întorci în camera ta şi să te odihneşti, deşi sunt sigură că directoarea va dori să-ți vorbească mai târziu.

— Dacă el nu merge, nu merg nici eu, hotărî Kathyn.

Doamna Blake înclină din cap şi arătă spre scara de la capătul coridorului.

— Pe acolo puteți coborî la etajul al treilea. Domnule Klemmer, ai permisiunea de a merge în camera surorii tale şi de a rămâne acolo până la cină, dat fiind că Verin, colega ei, ne va însoți pe noi. Cred că voi doi aveți nevoie de puțin timp împreună.

Recunoscătoare, Kathyn îşi luă fratele de braț şi porniră amândoi spre trepte.

— Şi eu aş vrea să plec, spuse Petra. Sunt prea istovită pentru a da acum ochii cu cineva.

— Desigur, răspunse doamna Blake. Cea mai

mare parte a misiunii de deschidere a uşii între lumi a căzut pe umerii tăi.

Petra plecă şi ea spre scară. Profesoara îşi îndreptă apoi privirea spre Rehanne, care în tot acest timp rămăsese tăcută.

— Tu vrei să mergi cu noi? întrebă ea.

— Da, replică fata, strângând lanțul în palmă. Gray are nevoie de mine.

Tria ar fi vrut ca şi ea să aibă de ales. Cu puterile aproape sfârşite, simțea că se prăbuşeşte din picioare. Doamna Blake spuse însă:

— Atunci, haideți! Suntem aşteptați.

Şi îi conduse spre uşile duble ale misterioasei săli de consiliu. Tria o urmă, însoțită de Wilce care încerca, uneori cu succes, să meargă în două picioare. Gray, cu capul în jos, tropăia pe lângă Rehanne. După ei venea Oryon, susținut de Verin. Doamna Blake deschise uşile, îi invită în sala în care, aşezați în jurul unei meşe lungi, aşteptau ceilalți profesori şi se trase apoi într-o parte, astfel că Tria se pomeni în fruntea grupului de elevi. Directoarea se ridică pentru a-i întâmpina.

— Bine ai venit şi bravo ție! îi spuse ea. Ai câştigat competiția.

Şocată, Tria aproape că izbucni în râs. După toate prin câte trecuse, directoarea nu găsise nimic mai bun să-i spună decât „Ai câştigat”. Deci, la urma urmei, pentru ea totul nu fusese decât un joc!

Întorcându-se spre doamna Blake, directoarea

declară cu o voce aspră:

— Convenisem împreună că niciunul dintre noi nu va interveni şi nu le va oferi ajutor.

— Într-adevăr, răspunse profesoara. Dumneavoastră aţi fost însă prima care a încălcat această convenţie, împrumutându-i Triei inelul. Ceea ce am făcut eu a fost o nimica toată în comparaţie cu acest lucru.

Spre uluirea Triei, directoarea zâmbi.

— Mda, cred că ai dreptate. Am vrut ca, graţie inelului, să o pot deosebi pe Tria cea originală de dublurile ei, dar dacă el s-a dovedit util şi în alt fel, mă bucur.

Fără a se ridica de pe scaun, magistrul San Marté îşi drese glasul.

— Trebuie să recunoaştem că e imposibil să acţionăm întotdeauna într-o manieră sută la sută etică. Intenţiile contează însă şi ele.

Doamna Blake surâse la rândul ei şi se aşeză la locul ce-i fusese rezervat la masă. Tria îşi scoase inelul de pe deget şi i-l întinse directoarei.

— Ne-a salvat viaţa, spuse ea, fără a adăuga însă că Tria cea originală pierise şi că ea, o dublură, era cea care beneficiase de protecţia inelului.

Rehanne, care până atunci admirase cu uimire splendida încăpere, se apropie de Tria.

— Cum rămâne cu Gray şi Wilce? întrebă ea. Priviţi-i! Readuceţi-i la normal, vă rog!

Zâmbetul se şterse de pe figura directoarei, care se întristă.

— Starea lor depăşeşte abilitățile mele de vindecătoare.

— Dar nu pot rămâne aşa! protestă Rehanne.

Directoarea se întoarse spre Oryon.

— Domnule Brew, poți repara ce ai stricat?

Sprijinit de brațul lui Verin, el îşi plecă fruntea şi murmură:

— Nu. Puterile mele au dispărut.

Atingându-i umărul, directoarea îl privi drept în ochi.

— Nu, cred că nu au dispărut, spuse ea după o vreme. Sunt în stare de latență, aşa cum i s-a întâmplat şi domnişoarei Mayclan după întâlnirea cu Femeia Teribilă. Tu ai fost afectat mai profund decât ea şi, cu toate că s-ar putea ca puterile tale să nu mai fie niciodată ce-au fost înainte, ți le vei recăpăta într-o oarecare măsură, cu timpul. Ei bine, miss Tesserell, se întoarse ea spre Tria, totul depinde de tine acum. Încercările prin care ai trecut te-au adus la un nivel superior şi ar trebui să ai acum puterea de a…

— Sunt complet stoarsă de puteri, o întrerupse ea, incapabilă să-şi mai stăpânească furia. Aveți idee prin ce am trecut?

— Nimeni nu poate atinge nivelurile superioare fără a suferi cumplit, draga mea. Şi cred că ai resurse pe care nici nu le bănuieşti.

Tria începu să riposteze cu indignare, dar o voce o întrerupse. Nu era o voce audibilă, ci una care îi vorbea doar ei, în minte.

Are dreptate, fiică, spunea vocea. *A avut mereu dreptate.*

Tu… Eşti aici? Cu mine? întrebă ea mental, cu entuziasm.

Sunt aici, şi totuşi nu sunt. Distrugerea închisorii de cristal m-a eliberat, astfel că pot fi în multe locuri, deşi deocamdată tu nu poți înțelege asta. Îți voi spune însă că trebuie, într-adevăr, să-i tămăduieşti pe aceşti nefericiți tineri.

Urmând instrucțiunile mentorului ei, Tria se întoarse spre Wilce. Îl ridică în două picioare şi-i luă în palme labele din față, fixându-şi intenția de a retransforma în mâini. Rosti cuvintele pe care vocea i le şopti în minte şi o putere străină se scurse prin ea în trupul lui. Membrele i se îndreptară, trăsăturile i se îndulciră, ghearele deveniră degete şi se încrucişară cu ale ei. Glasul lui, aspru din cauza neutilizării, se făcu auzit:

— Mulțumesc, Tria.

Apoi Wilce se aplecă şi o sărută pe obraz.

Cu Gray lucrurile decurseră ceva mai greu, fiindcă el se schimbase mai mult. Wilce şi Rehanne îl susținură în poziție verticală, astfel încât Tria să-i poată lua în mâini labele cu gheare lungi. Puterea care se scurse prin ea de această dată era mai năvalnică, iar cuvintele pe care le rosti păreau că provin dintr-o altă dimensiune, înaintând prin timp pentru a-l aduce înapoi, de la mare depărtare, pe cel care le auzea.

Când incantația se sfârşi, Gray revenise la

normal. Îi fixă pentru o clipă cu o privire goală, apoi se clătină pe picioare şi probabil că ar fi căzut, dacă Rehanne nu s-ar fi repezit să-l prindă şi să-l aşeze pe scaunul liber din capătul mesei. Acolo, îşi îngropă fața în palme.

— Totuşi, nu e pe deplin refăcut, îi spuse directoarea Triei. Va avea nevoie de timp pentru a-şi reveni complet, însă l-ai adus pe calea cea bună. Vezi, deci, că ai suficiente resurse.

— Dar nu le-am avut eu. A fost… bâigui ea şi se întrerupse, nedumerită. Cum să-i explice? Nici măcar nu ştia numele mentorului. Puterea nu a fost a mea, îşi sfârşi ea fraza.

Directoarea încuviință cu o mişcare entuziastă a capului.

— Asta, miss Tesserell, este cea mai importantă lecție pe care noi, cei de la Şcoala Simonton, încercăm s-o predăm elevilor noştri. Puterea nu ne aparține niciodată. Noi suntem doar nişte conducte prin care circulă energia trimisă de Dătătorul de Putere.

Dătătorul de putere? Să fie oare posibil? Dar asta nu conta. Directoarea vorbea de parcă tot chinul oribil prin care trecuse nu fusese altceva decât un simplu exercițiu.

Dar nu era posibil. Tria privi spre Gray, care stătea şi acum cu fața îngropată în palme. Suferise atât de mult! La fel şi Wilce, deşi părea că el suportă mai bine. Oryon – originalul – era mort, aşa cum era şi Tria. Dublul lui, cel care

supraviețuise, mai avea mult până când avea să-şi revină. Iar ea însăşi nu mai era sigură nici de identitatea ei, nici de realitatea în care exista.

Brusc îngrețoşată, Tria se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere. Străbătuse doar câțiva paşi pe culoarul cel lung, când se ciocni de Veronica şi aproape că o trânti la podea. Bâiguind o scuză, o ajută să se reechilibreze şi apoi dădu s-o ocolească. Îngrijitoarea o prinse însă de braț.

— Fugi de propriul tău triumf, domnişoară?

— Fug de ipocrizia directoarei, replică ea printre lacrimi. Spune-mi că toate astea n-au fost doar un test crud şi nedrept!

— Viața întreagă e un test. Şi de multe ori e crud.

— Deci totul a fost plănuit dinainte? A fost doar un exercițiu de pregătire? Un joc? întrebă Tria în pragul unei crize de isterie.

— Nu a fost plănuit în sensul în care îți închipui tu. Lui Oryon, ție şi tuturor celorlalți vi s-a oferit posibilitatea de a alege. Ați ales în deplină libertate şi alegerile pe care le-ați făcut – fiecare dintre voi – au pus în mişcare alte evenimente, care la rândul lor au impus efectuarea altor alegeri.

— Ca într-un joc, răspunse Tria mai calmă, dar pe un ton la fel de amar.

— Jocul vieții. Pe care unii îl joacă mai bine decât alții. Unii pierd, alții câştigă. Însă nimeni nu poate refuza să participe.

— Dar directoarea... A spus că tot ce s-a

întâmplat a fost doar o modalitate de a mă aduce pe mine la un nivel superior. Oare ea nu ştie prin ce am trecut cu toții?

— Oh, ba ştie! replică Veronica iute. Nu ea ți-a provocat suferințele şi, cu toate că tu crezi altceva, nu te-ar fi putut scuti de ele, decât dacă ți-ar fi refuzat libertatea de a alege. Ai fi vrut aşa ceva? Miryam – directoarea adică – a suferit odată cu voi şi a plâns pentru voi, deşi îşi ascunde acum tristețea, aşa cum e normal. Dacă ați fi eşuat, i-ați fi provocat o durere nespusă.

— Deci am fi putut eşua?

— Nici nu trebuie să pui o asemenea întrebare. Priveşte în sinea ta. Ştii prea bine cât de aproape de eşec ați fost.

Tria se simți brusc ruşinată. Mai era însă un lucru despre care trebuia să întrebe.

— Cum rămâne cu tine, Veronica? Spune-mi, care e locul tău în toată chestia asta?

Micuța îngrijitoare surâse.

— Locul meu, domnişoară? Eu am venit doar să-ți amintesc că se apropie ora mesei. Aşa că, hai fuguța jos!

25 Pantera

Tria se uită la ceas şi oftă; venise vremea să treacă pe la Lina. Aceste vizite zilnice deveniseră tot mai greu de suportat, iar astăzi era deja

deprimată. Un nou eşec de a o readuce la forma umană o va întrista şi mai rău. Şi totuşi, trebuia să încerce.

Prima dată, îmbărbătată de faptul că reuşise să-i readucă la normal pe Wilce şi Gray, intrase plină de încredere în cuşca Linei şi apelase la ajutorul misteriosului ei mentor. El însă nu-i răspunsese. Şi nici nu-i mai vorbise vreodată în minte, deşi uneori Tria îi simțea prezența. Mai mult decât atât, nimic din ceea ce făcuse în ziua aceea şi în toate cele care urmaseră până la sfârşitul anului şcolar nu izbutise s-o readucă pe Lina înapoi; pantera rămăsese neschimbată.

Ştia însă că sfătuitorul ei nevăzut n-o părăsise. Când, în timpul ploilor de primăvară, un copil de la o fermă din apropiere căzuse într-un puț adânc, Tria sărise împreună cu alții în ajutorul lui şi îşi folosise puterea pentru a-l scoate la timp, salvându-i astfel de la înec. Simțise atunci cum mentorul ei îi întărise puterile. Părinții, recunoscători, insistaseră să-i plătească taxele şcolare pentru următorul trimestru; poate că mentorul avusese un rol şi în această hotărâre a lor.

În timpul celor două luni de vacanță între trimestrul de primăvară şi cel de toamnă, se întorsese acasă, ducând cu ea şi o scrisoare de laude din partea directoarei. Mama fusese entuziasmată, dar reacția neaşteptată din partea tatălui o bucurase pe Tria mai mult: îi spusese că

este atât de mândru de ea, încât o va plăti pentru munca pe care o va face la fermă pe perioada verii. Prin urmare, taxele pentru al doilea an de studiu erau deja asigurate şi izbutise să-şi împlinească, măcar în parte, promisiunile făcute mamei.

La începutul noului an de şcoală simțise iar prezența binefăcătorului din sfera de cristal. El trebuie să fi fost cel care o ajutase să pună capăt unei dispute între Taner şi un elev din anul întâi. Taner revenise la şcoală cu puterile renăscute, dar fără un pumnal nou în locul celui pierdut. Mereu furioasă şi iute la mânie, Taner şi-ar fi putut ucide rivalul mai puțin talentat, dacă Tria nu şi-ar fi folosit puterea pentru a o ecrana pe cea a fetei.

Şi totuşi, mentorul refuza să-şi facă simțită prezența atunci când Tria era cu Lina. Nimic din ceea ce încercaseră şi ea, şi ceilalți pentru a o readuce la normal nu dăduse vreun rezultat. Sondarea minții, de care se folosea Rehanne, atingerile tămăduitoare ale lui Verin, cererile ferme ale lui Taner sau îndemnurile blânde ale lui Wilce – toate rămăseseră la fel de inutile ca tentativele Triei. Oryon încercase şi el să-şi folosească slabele-i puteri, dar eforturile lui se dovediseră de asemenea vane. Numai Kress se ținuse deoparte; Kathyn le mărturisise în sfârşit ce-i spusese directoarea când intraseră cu toții în necaz după duelul de putere: Kress aproape că nu avea niciun talent în afara celui de a extrage putere de la alții, iar acum, că nu mai făcea acest

lucru, era aproape complet lipsit de orice puteri.

Tria îşi aduse aminte de lista în care îşi notase propriile talente; era deja mai lungă, printre cele recent adăugate fiind şi comunicarea mentală. Dar nici acesta şi nici altele n-o putuseră ajuta pe Lina. Poate că Veronica avusese dreptate atunci, în seara în care Tria salvase pantera, când îi spusese că felina a fost vindecată, însă Lina pierise. Ea însă nu renunțase la speranță, iar azi avea de gând să încerce din nou să găsească modalitatea de a o readuce la forma ei umană.

Privi în jurul ei, în cameră, căutând un obiect care i-ar putea fi de ajutor. Prima dată alese talismanul de anihilare a pazei, cu toate că îl folosise în trecut de multe ori, sperând că va da vreun rezultat. Nubba îl găsise pe coridor, lângă baie, a doua zi după înfrângerea lui Oryon, i-l arătase ei, iar ea îl luase ştiind că e al Linei.

Eşarfa verde întinsă pe cele două valize îi atrase atenția. Oare o mai luase vreodată în cuşca panterei? Probabil că da, însă va mai încerca şi azi. O ridică şi o împături, gândindu-se la ziua în care o întâlnise prima dată pe Lina. Amintirea întrecerii de atunci îi aduse pe buze un surâs trist. Habar nu avusese cât de uşor putea micşora sau mări obiectele când redusese valiza Linei la dimensiunile unei cutii de chibrit, pe care o azvârlise apoi sub pat. Mânată de un impuls brusc, repetă acum isprava, luă valiza minusculă şi ieşi din cameră. Coborî în grabă scara şi

traversă curtea spre clădirea cadrelor didactice, în care cuşca Linei ocupa o cameră liberă, lângă apartamentul Veronicăi.

Cuşca umplea încăperea aproape în întregime. Înăuntru, pantera păşea de colo-colo, legănându-şi capul, cu o privire înveninată.

— Eşti nervoasă azi, îi spuse Tria rezemându-se de barele cuştii. Şi eu sunt.

Pantera îşi continuă mersul agitat.

— Uite, ți-am adus talismanul.

Ridică spre ea cerculeţul auriu, însă animalul îl ignoră.

— Ia-l! E al tău, mai spuse ea, azvârlindu-l printre bare.

Talismanul se izbi de şoldul panterei, care se răsuci brusc şi se repezi spre Tria, arătându-şi colții.

— Ei, cel puțin ți-am atras atenția. Uită-te la asta, o îndemnă apoi, fluturând eşarfa. Totdeauna ai spus că îți place verdele fiindcă îți accentuează culoarea ochilor.

Pantera prinse eşarfa între dinți, o scutură, îi dădu drumul şi o sfâşie cu ghearele.

— Dar chiar eşti într-o dispoziție rea astăzi! Ia să vedem ce faci cu asta.

Şi-i aruncă valiza miniaturală, care ateriză în partea din spate a cuştii. Felina se ghemui, îşi luă avânt şi se năpusti asupra ei. În aceeaşi clipă, Tria readuse valiza la dimensiunile ei fireşti. Prinsă pe picior greşit, pantera căzu pe spate, dar se răsuci

imediat şi se ridică din nou în picioare, întorcându-se cu spatele spre Tria. Bâțâind din coadă, se retrase într-un colț al cuştii, se aşează şi începu să-şi lângă o labă.

— Ei, am reuşit măcar să-ți rănesc orgoliul. Haide, Lina! Salvează-ți valiza.

Tria micşoră cufărul din nou, îl readuse la ea folosindu-şi puterile şi-l azvârli încă o dată spre Lina. Precaută, aceasta se feri din calea lui. Tria îl împinse mai aproape şi-l mări, de această dată dublându-i dimensiunile normale. Pantera se trase înapoi mârâind, îi dădu ocol, sări asupra lui şi începu să-l zgârie cu ghearele. Tria îl readuse la mărimea inițială, drept care pantera se prăbuşi la podea.

— Destul cu chestiile astea!

Lina şedea în picioare, îmbrăcată în sarafanul alb şi scurt pe care îl purta în seara în care o văzuse ultima dată, când o invocaseră pe Femeia Teribilă. Cu ochii verzi scânteindu-i, luă valiza şi o aruncă spre Tria, printre bare.

— Lasă-mă în pace, aşa cum vreau să fiu! strigă ea.

Tria se feri din calea cufărului şi se holbă uluită: Lina revenise iar la forma de panteră. Felina căscă, se întinse şi se alungi pe podea, cu fundul spre Tria.

— Deci tu vrei să rămâi animal, nu-i aşa? Să zaci în cuşcă toată ziua, mâncând tot ce ai chef şi lăsându-i pe ceilalți să se agite din cauza ta! Nu

mai trebuie să înveți, să vii la ore, să dai examene sau să munceşti!

Încruntată, Tria se gândi la tot ce ştia despre colega ei de cameră, amintindu-şi noaptea în care fusese răpită de Femeia Teribilă.

— Ba nu, e mai mult decât atât, spuse ea în cele din urmă. Îmi dau seama că eviți ceva. În seara aceea când ai invocat-o pe Femeia Teribilă şi am hăituit-o amândouă pe culoar, când ai devenit panteră... Mi-am închipuit că ai să sari la Femeia Teribilă încercând s-o opreşti, dar tu te-ai repezit la Gray. Am crezut că ai făcut-o fiindcă el îşi apăra stăpâna, dar m-am înşelat, nu-i aşa? Nu pe Femeia Teribilă ai intenționat s-o ataci. Ai vrut doar puterea ei, puterea pe care o obținuse Oryon. Şi propria ta lăcomie te-a dus la pierzanie.

Pantera zăcea nemişcată, dar răsufla prea sacadat pentru a fi pur şi simplu adormită. Vârful unei urechi îi zvâcnea. Deci Lina asculta.

— Nimeni nu te va acuza pentru fapta ta, continuă Tria. Toți am făcut greşeli, dar incidentul cu Oryon este deja uitat şi iertat. A început noul an şcolar. Nimeni nu mai vrea decât să învețe şi să găsească drumul spre un nivel superior. Lina, mi-e dor de tine. Nu mi-am luat o altă colegă de cameră. Te-am aşteptat să te întorci şi ți-am păstrat lucrurile, dar încăperea pare pustie fără tine. Mă simt singură; îmi lipsesc până şi certurile noastre. Tria îşi rezemă fruntea de barele reci ale cuştii, adunându-şi curajul pentru a continua.

Lina, toată lumea se ține deoparte de când am câştigat competiția. Toți – chiar Rehanne şi Wilce – mă tratează ca pe un fel de zeiță. Ştiu că tu n-ai face asta. Am nevoie de o prietenă. Şi cred că şi tu ai nevoie de una. Vino înapoi, te rog!

Vocea Triei se stinse. Lacrimile i se scurgeau pe obraji, dar nu avea suficientă energie pentru a le şterge. Încet, se întoarse şi porni spre uşă. Întinse mâna spre clanță.

— Aşteaptă! Scoate-mă din cuşca asta! Vin cu tine.

Tria se răsuci în loc. Lina stătea în picioare, lipită de barele cuştii.

— Cred că nu mi-au dispărut toate puterile, spuse ea. Încă mă mai pot transforma, dar n-am suficientă forță pentru a îndoi barele. Ăsta e principalul motiv pentru care n-am revenit la forma umană: nu puteam suporta să fiu neajutorată.

Tria îşi adună puterile şi trase barele în lături, pentru ca Lina să poată ieşi, apoi o cuprinse în brațe şi o strânse lângă ea.

— Puterile îți vor reveni. Oryon le-a pierdut complet din cauza Femeilor Teribile, dar şi le reface treptat. Am să-ți povestesc totul, dar mai întâi lasă-mă să-ți iau valiza, îi ceru ea şi, folosindu-şi puterea, aduse cufărul printre bare şi-l aşeză în fața Linei. Mai bine scoate-ți din el ceva de îmbrăcat; nu poți merge prin şcoală doar cu cămăşuță asta pe tine. Se pare că ai fost panteră

atât de mult timp, încât ai uitat ce înseamnă să fii îmbrăcată cum se cuvine.

Lina îşi privi sarafanul scurt şi râse. Deschise valiza, scoase nişte haine şi se îmbrăcă. Tria micşoră apoi cufărul, îl luă într-o mână şi îşi petrecu celălalt braț pe după mijlocul Linei.

— Vino, colega mea! îi spuse ea. Să te pun la curent cu tot ce s-a mai întâmplat.

26 Înzestrarea

Era vremea să plece. Lina ieşise cu câteva minute în urmă, pentru a prinde un loc bun în rândul publicului; ea mai avea încă un an până la absolvire. De data aceasta sala de reuniuni avea să fie plină de elevi, de rude şi prieteni veniți să asiste la înzestrarea absolvenților. Părinții Triei nu veniseră; drumul ar fi fost prea lung şi prea scump pentru ei. Îi transmiseseră însă că o felicită, că le pare rău fiindcă nu pot participa şi că sunt mândri de reuşita ei.

Tria nu trebuia să-şi facă griji pentru un loc bun în sală; ea va lua parte la procesiunea absolvenților. Venise vremea să coboare, dar zăbovea încă, în rochia lungă şi albă, privind pe fereastră.

Şcoala devenise lumea ei. În ultimii doi ani n-o părăsise decât pentru scurte vizite în oraş. Nu mai punea la socoteală aventurile pe calea dintre lumi

şi nici scurtele incursiuni făcute, în al doilea an de studiu cu Aletheia, în câteva dintre acele lumi. Niciodată nu-şi putuse da seama dacă incursiunile o duceau undeva departe de şcoală sau dacă şcoala cuprindea deopotrivă celelalte lumi şi calea dintre ele. Înțelesese însă că acele clădiri din cărămidă gălbuie pe care le văzuse când venise aici şi le explorase în primele luni de şcoală erau, în cea mai mare parte, doar o iluzie. Adevărata şcoală era mult mai vastă, mult mai frumoasă şi mai complexă decât ilustrațiile din broşura care o atrăsese aici. Dar încă nu ştia cât de vastă şi de complexă este în realitate.

Se aşteptase să rămână aici patru sau cinci ani, înainte de a atinge nivelul al treilea. Ajunsese la el încă înainte de sfârşitul primului an de studii, dar mai avusese cursuri de urmat şi examene de susținut. Când se încheiase şi anul al doilea, crezuse că va urma al treilea, dar cu o săptămână înainte directoarea îi spusese că va deveni absolventă şi că va lua parte la Ceremonia de înzestrare, împreună cu ceilalți absolvenți. O entuziasma ideea că va primi, din mâinile doamnei Blake, darul de despărțire ce-i va focaliza şi defini talentul, dar încă nu se putea obişnui cu ideea că urma să părăsească şcoala.

Aruncă o privire spre ceas şi făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă: doar nu trecuse o oră de când plecase Lina! Ceremonia de Înzestrare trebuie să fi început deja. O luă la fugă pe hol,

coborî treptele în viteză şi străbătu coridoarele pustii. Prea multe coridoare pustii. Acolo unde ar fi trebuit să fie culoarul de la primul etaj zări o altă scară, largă, curbată, cu trepte de aur şi cristal. Mâna ei atinse balustrada strălucitoare. Era o scară ce trebuia coborâtă în pas lent şi grațios. Întinse piciorul, puse vârful pe prima treaptă şi apoi se opri. Nu avea acum vreme de răsfățuri. Întârziase deja!

Să îndrăznească să modifice timpul? O uşoară modificare îi va oferi cele câteva minute necesare. Îşi apăsă degetele pe pleoapele închise şi îşi extinse mintea. Starea aceea de dezorientare ce preceda modificarea timpului începuse deja să se instaleze, când îşi aminti, brusc, cum în prima zi de şcoală dăduse timpul înapoi cu o oră, fără să vrea. Avertismentul directoarei îi reveni sec în minte: *Ți se va cere să înapoiezi ora pe care ai luat-o.* Deveni dintr-odată sigură că momentul acela venise şi că acum trebuia să redea cele şaizeci de minute. Nu îndrăznea să mai strice echilibrul timpului, chiar dacă asta însemna să rateze ceremonia de Înzestrare.

Deschise ochii şi porni în fugă pe scări, sărind câte două trepte odată. Jos, în capăt, se întindea o sală pe care n-o mai văzuse niciodată. Pentru a-şi potoli agitația, repetă în gând prima lecție de teorie predată de magistrul Tumberlis: *Lumile se nasc din praf şi din lacrimile zeilor. Cât de multe lumi Câte lumi – mintea noastră nu poate cuprinde.*

Dimensiunile existenței sunt infinite, însă cei mai mulți dintre noi nu pot conştientiza decât trei sau patru.

Acum, în pragul Ceremoniei de Înzestrare, ea conştientiza celelalte dimensiuni. Uşi deschise îi ofereau imagini ademenitoare: saloane elegante, scări monumentale şi coridoare ramificate, pe care însă nu avea timp să le exploreze. Trebuia să ajungă în curte.

Să încerce, poate, modificarea spațiului? Închise ochii şi se concentră, vizualizând uşa masivă de stejar ce dădea spre curte. Deschise pleoapele; uşa se afla în fața ei. Puse mâna pe clanță, o deschise şi ieşi. Acorduri de orgă răsunau din sala de reuniuni. Îşi ridică poalele rochiei lungi, de gală, şi o luă la fugă pe alei şi printre straturile de flori. Sări peste un rug de trandafiri, dar căzu lată la pământ, cu tivul agățat de un spin. Se ridică ruşinată şi-l desprinse apoi, rearanjându-şi faldurile rochiei astfel încât să ascundă ruptura, bombăni pentru sine:

— Ar fi trebuit să ştiu că scurtăturile se dovedesc a fi întotdeauna cel mai lung drum. Oare n-am învățat nimic în aceşti doi ani?

Se grăbi spre fântână, pentru a-şi curăța praful de pe mâini şi de pe rochie. Un cap ciufulit se ivi de cealaltă parte a bazinului şi o pereche de ochi negri se ridică spre ea.

— Nu mi-ați văzut bărcuța, doamnă? Am pierdut-o.

Era, probabil, copilul vreunui oaspete. Tria privi în direcția arătată de un deget murdar. O bărcuță cioplită în lemn plutea periculos de aproape de locul în care se revărsa coloana de apă a artezienei.

— Nu puteți să mi-o dați, vă rog?

Se aplecă peste marginea de piatră a bazinului, murdărindu-şi iar rochia. Vântul umflă vela de hârtie a bărcuței şi o împinse mai departe. Acordurile muzicii care însoțea procesiunea se făcură auzite, amintindu-i că deja era în întârziere, aşa că se depărtă de fântână.

— Vă rog, doamnă!

Glasul tânguitor al copilului îi înmuie inima şi se concentră din nou asupra bărcuței. Lumina soarelui sclipea în pânza ei fragilă; pentru o clipă, vederea i se înceţoşă. În fața ochilor îi apăru un ocean întins. Pe puntea bătută de valuri a corabiei se agitau oameni, strigând unii la alții în vreme ce încercau să coboare vela mare.

Tria clipi. Un jet de apă izbi corabia din lemn, împingând-o spre ea. Se întinse, o prinse în mână şi o puse în palmele întinse ale copilului, apoi o luă la fugă spre sala de reuniuni. Urcând în goană treptele de marmură, se opri brusc la vederea unei siluete ghemuite pe ultima treaptă. Îngenunche alături de ea şi atinse cu mâna creştetul castaniu. Din sală, muzica de orgă continua să răsune.

— Nubba?

Capul se ridică, dând la iveală o față umflată de

plâns, cu lacrimile şiroind.

— Nubba, ce s-a întâmplat, de ce nu eşti înăuntru?

— Shalreg! bâigui fata. Nu mă lasă să intru!

— Pe cele şapte niveluri, Nubba! De asta n-ai intrat tu la Ceremonie?

— N-ai vorbi aşa dacă ai vedea şi tu căpcăunul acela fioros! replică ea printre hohote de plâns.

— Lasă asta! o întrerupse Tria înainte ca fata să reia şirul explicațiilor privind monstrul înspăimântător cu colți şi solzi. Rezistând tentației de a o lăsa acolo, pe scări, o ajută să se ridice. Haide, Nubba, o să intrăm amândouă.

Şi o trase după ea, spre uşă.

— E încă acolo! se văietă grăsuna.

La naiba cu chestia asta! Deci nu era una dintre aparițiile acelea oportune ale monstrului; acum, Nubba nu avea niciun motiv să pretindă că Shalreg o amenința.

Ajunseră amândouă la uşa deschisă. Dincolo de ea se vedea şirul dublu de absolvenți îndreptându-se spre estrada pe care erau expuse darurile. Cu durere în suflet, îi numără pe cei rămaşi; mai bine de jumătate îşi aleseseră deja darurile. Strângând-o pe Nubba de braț, păşi în sală. O mână uriaşă i se propti în piept, răsturnând-o la podea. Shalreg? Cu mâinile tremurându-i, schiță în aer simboluri de protecție.

— Vezi? Ți-am spus eu!

La strigătul îndurerat al Nubbei, Tria se ridică şi

îşi scutură rochia de praf.

— Voi găsi eu o cale ca să intrăm amândouă!

Trăgând-o din nou spre bariera nevăzută, întinse o mână, aşteptându-se oarecum să simtă ascuțişul unor gheare lungi. Degetele ei alunecară însă pe un fel de plasă ce acoperea intrarea în sală. Nu un monstru, ci un câmp de protecție le bara drumul. Probabil că fusese activat de unul dintre profesori, pentru a-i împiedica pe cei veniți mai târziu să tulbure Ceremonia de Înzestrare.

Făcu un pas înapoi, iar Nubba se smiorcăi lângă ea. Să îndrăznească să străpungă câmpul? Dacă n-o va face, va rata Înzestrarea. Ca şi Nubba, de altfel. În mod cert, câmpul era menit să-i țină afară pe spectatorii întârziați, nu pe participanți.

— Stai în fața mea, Nubba, îi ceru ea împingând-o şi întinzându-şi brațele de o parte şi de alta a ei. Păstrează tăcerea!

Desenând simboluri în aer cu degetele, Tria rosti o incantație pentru a întrerupe plasa de protecție. Palmele îi ardeau. O dâră de scântei aduse plasa la iveală pentru un scurt moment. Împreună cu Nubba, făcu un pas înainte, dar se opriră imediat. Plasa rezista.

Nubba gemu. Din sală de auzea murmur de glasuri. Ceremonia continua: ultimii absolvenți se apropiau de estradă. Tria scrâşni din dinți.

— Să nu scoți un sunet, îi spuse ea.

Contorsionându-şi trăsăturile pradă concentrării, vizualiză din nou plasa

scânteietoare. Vederea interioară i se focalizează pe o deschidere minusculă între firele de forță strâns țesute. Fără a scăpa din ochii minții acel unic orificiu, şi-l imaginã dilatându-se – întâi mai lent, apoi din ce în ce mai rapid, până ce deveni o fereastră suficient de largă pentru a putea trece prin ea. Pipăind în căutarea deschiderii, o împinse pe Nubba prin ea şi apoi se avântă pe urmele ei.

Împreună, goniră pe lângă spectatorii uimiți, spre capătul şirului de absolvenți. Din fugă, Tria îşi netezi rochia şifonată, îşi trecu o mână prin părul lung şi pară cu un zâmbet privirile scandalizate ale celor patru colegi care aşteptau să primească darurile. Recunoscătoare că prezența lor le ascundea pe amândouă vederii directoarei, schiță un salut către fiecare.

Salor îi întoarse salutul fără a surâde. Nu era de mirare că băiatul rămăsese printre ultimii; tăcut şi timid, întotdeauna se pleca în fața celorlalți. Tria bănuia că empatia față de firea lui singuratică şi faptul că el era, la fel ca ea, un tămăduitor, o determinaseră pe Verin să se aşeze alături de el.

Wilce zâmbi şi schiță o plecăciune spre Tria şi Nubba. Faptul că era ultimul din şir însemna probabil că le permisese celorlalți, binevoitor, să treacă înaintea lui. Bine că izbutise să-şi încheie studiile, în ciuda timpului pe care îl pierduse. Gray nu fusese la fel de norocos; el mai avea încă un an de şcoală.

Tria rămase surprinsă văzând-o pe Taner alături

de Wilce; ar fi fost de aşteptat mai degrabă ca fata, cu temperamentul ei vulcanic, să pretindă primul loc în şir.

Salor şi Verin urcară cele trei trepte ale estradei, îngenuncheam în fața directoarei, primiră binecuvântarea ei şi se îndreptară spre masa pe care erau aşezate darurile. Tria şi Nubba făcură un pas înainte. Acum darurile se vedeau bine. Maiestuoasă în rochia azurie, doamna Blake – în calitatea ei de profesoară de talente speciale – îi întâmpină pe cei doi cu un gest de binecuvântare şi le spuse:

— Alegeți-vă darul.

— N-a mai rămas aproape nimic! şopti Nubba dezamăgită, rostind astfel gândul care-i trecu Triei prin minte.

Salor îşi trecu palma pe deasupra fiecărui obiect de pe masă. La o pasăre, mâna lui pluti în aer, coborî, plană din nou, apoi se lăsă brusc în jos şi înşfăcă „prada”. Doamna Blake surâse.

— O alegere bună, Salor! spuse ea când mâna lui se ridică, ținând o cărticică roşie, cu o încuietoare din argint. Darul îți va fi de folos. Cartea Adevărului îți va oferi un complement la talentul tău de a tămădui fizic.

Când va trebui să vindeci sufletul cuiva, să-i citeşti o pagină din această carte şi-i vei transmite astfel alinare şi forța de a recunoaşte şi a rosti adevărul.

Un surâs ilumină chipul lui Salor. Strângând

cartea la piept, se alătură celorlalți absolvenți, de cealaltă parte a estradei. Verin îşi alese darul repede şi ridică apoi mâna spre doamna Blake: un lănțişor de aur îi atârna printre degete şi de el era prinsă o piatră roşie, ca un strop de sânge. Profesoara înclină din nou capul, aprobator.

— Chiar şi cel mai desăvârşit dintre vindecători dă greş câteodată. Dar când vei fi chemată să tămăduieşti un tânăr atât de rănit sau de bolnav încât nu-ți va sta în puteri să-l salvezi, adună lacrimile celor care plâng pentru el. Strânge-le în piatra prețioasă şi apoi lipeşte-o de buzele muribundului. Dacă lacrimile au venit din inimi cu adevărat iubitoare, piatra îi va reda viața.

Verin îşi puse lanțul în jurul gâtului şi coborî lângă Salor.

Wilce şi Taner îngenunchează în fața directoarei; după ce îi primiră binecuvântarea, se ridicară şi se apropiară de masă. Wilce alese un toiag mare şi greu, din lemn sculptat cu motive geometrice. Doamna Blake surâse încântată; ochii ei reflectau lumina delicată ce pătrundea prin ferestrele cu vitralii.

— Toiagul te va susține în drumurile tale prin lume şi te va ajuta să aduci pacea în ținuturile greu încercate. Suferințele ți-au sporit înțelepciunea; glasul tău va împiedica războaiele şi va aduce înțelegere. Dar forțe puternice îți vor sta în cale – forțele malefice care se hrănesc cu ură şi discordie. Acest toiag este gravat cu puternice

simboluri protectoare şi va constitui mijlocul tău de apărare împotriva celor răi.

Sprijinindu-se în toiag, Wilce coborî de cealaltă parte a estradei.

Taner luă un pumnal cu lama încovoiată şi plăsele bătute în pietre prețioase. Cu ochi strălucitori, îl ridică în aer. O umbră se aşternu pe figura doamnei Blake.

— Taner, ai o fire iute şi semeață. Porți cicatrice nu doar pe față, ci şi în suflet. Şi totuşi ai învățat să-ți domoleşti şi să-şi controlezi mânia. Îți încredințăm misiunea de a-i răzbuna pe cei nevinovați. Cunoşti vrăji şi poțiuni menite să aducă durere celor care au provocat durere şi slăbiciune celor care i-au asuprit pe cei slabi. Nu ai nevoie de pumnal, dar ți-ai dorit unul. Acum ți-ai împlinit dorința. Profesoara se întrerupse pentru o clipă şi Taner îşi plecă ochii, ocolind privirea ei pătrunzătoare. Apoi doamna Blake continuă: Pumnalul are rolul de a apăra şi a proteja viața; ai grijă să devină un simbol al victoriei, nu un instrument al morții. Foloseşte-l cu înțelepciune.

Taner înclină fruntea.

— Promit că aşa voi face, murmură ea.

Doar Nubba şi Tria mai rămăseseră în fața estradei. Îngenunchează amândouă la picioarele directoarei. Tria abia dacă îi auzea cuvintele. Când urcase treptele, observase că pe marmura neagră a mesei mai rămăsese un singur obiect.

— Luați-vă darurile, dragele mele, spuse directoarea.

Tria păşi înaintea Nubbei şi răsuflă uşurată. Unicul dar rămas, o lunetă, trebuia să fie al ei, menit să-i completeze talentul vederii interdimensionale. Întinse mâna, dar ezită ridicând ochii spre doamna Blake. O cută se ivise pe fruntea acesteia. Tria îşi retrase mâna, iar Nubba înhăță luneta şi o strânse la piept cu o privire sfidătoare.

— Ai ales darul care ți se cuvenea, Nubba, rosti profesoara cu glas sec. Nimeni nu ți-l va lua.

Fața grăsunei se înroşi; bărbia începu să-i tremure. Privind-o, Tria strânse tare din dinți, hotărâtă să-şi ascundă dezamăgirea. Doamna Blake suspină.

— Noi te-am învățat atât de puține, Nubba! Tu va trebui să afli cum să-ți foloseşti darul. Priveşte prin el.

Fata duse la ochi capătul îngust al lunetei şi îl potrivi, rotindu-l. Apoi îngheță, celălalt capăt al instrumentului era îndreptat spre podea, spre prima treaptă a estradei. Un tremur violent o cuprinse.

— Shalreg!

Strigătul ei se reverberă în sală. Tria privi şi ea, dar nu văzu nimic. Țipând, Nubba se lipi cu spatele de masă, îngrozită. Tria îşi concentră privirile spre locul la care se uita fata. Să fie ceva pe podea? O insectă abia vizibilă? Un fir de praf?

îşi blocă auzul împotriva ţipetelor Nubbei şi alungă din faţa ochilor priveliştea spectatorilor nedumeriţi; în primul rând însă, îşi interzise să se mai gândească la masa pe care nu se mai afla niciun dar. Mintea ei se concentră asupra firului de praf, mărindu-i dimensiunile.

Brusc, se trase înapoi, cuprinsă de groază. Recunoscuse hidoasa creatură din interminabilele descrieri ale Nubbei: ochii complecşi, care se învârteau în orbite, colţii ascuţiţi, trupul acoperit cu solzi deşi, membrele cu spini, care aveau la capete cleşti mari. Monstrul se repezi la ea, clănţănind, şi Tria îşi pierdu concentrarea. Creatura redeveni aproape invizibilă.

Smulgând luneta din mâna îngheţată a Nubbei, Tria o întoarse şi-i duse la ochi celălalt capăt, cel larg.

— Uită-te, Nubba! Priveşte-l acum pe Shalreg!

Temătoare, fata se uită prin lunetă. O expresie nedumerită i se aşternu pe faţă. Tremurând încă, se roti de colo-colo, căutându-şi monstrul. Tria înhăţă luneta, o îndreptă spre creatura minusculă şi o ţinu ferm la ochiul grăsunei. Nubba căscă gura mare; sprâncenele i se arcuiră precum cupola sălii. Continuă să privească îndelung prin lunetă. Cu un strigăt, sări de pe estradă şi, fără a-şi lua instrumentul de la ochi, izbi tare cu piciorul în podea, tropotind frenetic, şi îşi încheie dansul cu un cântec triumfător.

— Shalreg e mort! L-am ucis! Eu însămi l-am

ucis! Am învins! Sunt liberă acum! Shalreg e mort!

Spectatorii o priveau uluiți. Ceilalți absolvenți chicotiră jenați. Nubba urcă din nou treptele cu paşi repezi, schițând o plecăciune adâncă în fața profesoarei. Doamna Blake zâmbi.

— Ai descoperit cum să-ți utilizezi darul pentru a-ți diminua spaimele până la o dimensiune controlabilă. Luneta îți va reduce temerile şi va amplifica oportunitățile. Ea nu te minte, ci readuce obiectele la adevăratele lor proporții. Mulți sunt la fel ca tine, Nubba: prizonieri ai propriilor percepții distorsionate, ei au nevoie de o imagine corectă a realității. Caută-i şi împărtăşeşte-ți darul cu ei!

Zâmbind, Nubba se alătură colegilor ei.

Tria rămăsese singură în fața doamnei Blake. Tremura, conştientă de rochia ei murdară şi ruptă, dar şi de nevrednicia ei. Profesoara o privi drept în față.

— Ai întârziat.

— Îmi pare rău, spuse ea plecându-şi capul. Când am vrut să ies din clădire, uşi, coridoare şi scări s-au deschis în fața mea şi n-am avut timp pentru a le explora. Am încercat să vin direct aici, dar m-am rătăcit. Cu un ton de adânc regret, adăugă privind spre masa goală: Cred că ar fi trebuit să rămân şi să le explorez pe toate.

Doamna Blake îi surâse enigmatic.

— Ai călătorit mult mai departe decât îți dai seama.

Apoi, ținând palmele orientate în jos, îşi trecu mâinile pe deasupra mesei goale. Mişcarea stârni norişori de praf, care dansau în lumina colorată.

— Fiecare dintre colegii tăi şi-a ales darul, continuă profesoara. Tot ce a rămas îți aparține ție.

Oare îşi bătea joc de ea? Ochii îi înotară în lacrimi la imaginea mesei de marmură neagră a cărei goliciune era parcă accentuată de stratul subțire de praf depus. Orga îşi înălță iar acordurile muzicale. Copleşită de dezamăgire, Tria rămase nemişcată în vreme ce restul absolvenților se depărtară de estradă, în urma directoarei. Majoritatea îşi întoarseră ochii când trecură prin dreptul ei, dar Verin îi aruncă o privire compătimitoare. Nubba ezită, dar apoi îşi strânse luneta mai bine în mână şi se grăbi în rând cu ceilalți. Doamna Blake li se alătură, la capătul şirului. Procesiunea se îndreptă spre ieşire şi părăsi sala. Spectatorii plecară şi ei. Mulți se uitau curioşi la Tria, dar nimeni nu-i adresă vreun cuvânt. Muzica încetă şi ea.

O lacrimă se scurse pe obrazul Triei şi căzu pe masă, inundând câteva firişoare de praf. Privirea i se înceţoşă, apoi se limpezi şi se fixă pe o lume minusculă, învelită în ape, ce se rotea în întunericul ca de cerneală. Îngenunche şi răsuflă uşor asupra ei, alungându-i o parte din ape, întinse un deget pentru a o atinge şi îi admiră freamătul vieții. Cu grijă, o împinse uşor în sus,

spre galaxia de firişoare de praf ce dansau în lumina aurie.

Privind-o cum se roteşte, văzu oceane şi continente, nori denşi şi vulcani fumegânzi, deşerturi aride şi jungle fierbinți. Sub privirile ei blânde, creaturile ce populau mările ieşiră pe uscat, la viață, încălzindu-se pe pietre la soare, furişându-se prin iarbă, escaladând munții, alergând printre copaci sau zburând spre nori.

— Lumile se nasc din praf şi din lacrimile zeilor.

Surprinsă, ridică privirea. Veronica stătea de cealaltă parte a mesei.

— Ai făcut deja cunoştință cu singurătatea vieții care te aşteaptă, îşi spuse ea. Darul tău şi-a arătat forța şi frumusețea. Apoi, zâmbind, întinse mâinile spre Tria şi adăugă: Bine ai venit la nivelul al şaptelea!

Epilog

Tria plânse când văzu apărând mica lume pe care ea însăşi o pusese în mişcare. Timp de câteva secunde, uitase de ea şi în acele câteva secunde, pădurile se transformaseră în deşerturi, munții se despicaseră împroşcând în jur lavă şi cenuşă fierbinte, iar lacurile şi râurile secaseră. Creaturile care o populau se mâncaseră unele pe altele până ce doar câteva mai rămăseseră în viață.

Lacrimile ei îndulciră apa oceanelor şi umplură

la loc râurile şi lacurile. Răsuflarea ei linişti creaturile războinice. Noi păduri crescură, luând locul deşerturilor. Tria suspină uşurată. De data aceasta o salvase, dar ştia bine că n-o va mai putea face de prea multe ori.

— E reală? o întrebă pe Veronica.

— Dar ce e realitatea? replică Experta. Lumea e la fel de reală ca şi tine.

— Şi cât de real înseamnă asta? Eu încă nu ştiu sigur cine sunt. Am fost doar o reflexie, până ce, dintr-odată, am rămas singura dintre noi. Asta m-a făcut să fiu reală?

— Ai fost întotdeauna reală – atât de real cât poate fi ceva. Când vei putea defini „realitatea", continuă Veronica surâzând cu o sclipire în ochi, deja vei fi ajuns mai departe decât mine. Când celelalte euri ale tale au murit şi s-au reunit cu tine, n-ai devenit mai reală decât erai înainte, sau decât erau ele înainte. Dar astfel ți-a sporit puterea, fiindcă nivelurile lor s-au adăugat la ale tale. Acum ai grijă de misiunea ta; o neglijezi din nou.

Cu o tresărire vinovată, Tria întoarse privirea către lumea minusculă; iar avea nevoie de o atenție suplimentară pentru a-şi reveni de pe urma clipelor de neatenție.

— Ce se va întâmpla cu ea când voi adormi? Sau când mă voi duce să mănânc? Ori când mă voi gândi la altceva mai mult de un minut sau două?

— Va pieri, răspunse Veronica. Aşa e destinul ei,

să aibă o viață scurtă. Primul tău test ca Expert îți cere să vezi cât de mult o poți susține. Acest efort îți va rafina talentul. Iar când, în ciuda tuturor îngrijirilor tale, lumea va pieri în neant, mâhnirea pe care o vei resimți te va face mai înțeleaptă.

Tria îşi făcu mâinile căuş, protectoare, în jurul lumii ei minuscule.

— Şi după aceea?

— Ah, după aceea…! exclamă Veronica zâmbind. Cine ştie? Şcoala ar putea avea nevoie de o altă îngrijitoare.